

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1996-1997

14 MAI 1997

**La création en Belgique d'un centre
pour enfants disparus**

RAPPORT

FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION
DE L'INTÉRIEUR ET DES
AFFAIRES ADMINISTRATIVES
PAR MME **LIZIN**

Ont participé aux travaux de la commission :

1. Membres effectifs : Mme Milquet, présidente; MM. Buelens, Caluwé, Mmes Cornet d'Elzcius, de Bethune, MM. De Decker, Happart, Mme Leduc, MM. Mouton, Nothomb, Pinoie, Mmes Thijs, Van der Wildt, M. Vergote et Mme Lizin, rapporteuse.

2. Membres suppléants : MM. Destexhe, D'Hooghe et Mme Sémer.

3. Autres sénateurs : S.A.R. le Prince Philippe et M. Boutmans.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1996-1997

14 MEI 1997

**De oprichting in België van een centrum
voor verdwenen kinderen**

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE BINNENLANDSE EN DE
ADMINISTRATIEVE AANGELEGENHEDEN
UITGEBRACHT
DOOR MEVROUW **LIZIN**

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

1. Vaste leden : mevrouw Milquet, voorzitter; de heren Buelens, Caluwé, de dames Cornet d'Elzcius, de Bethune, de heren De Decker, Happart, mevrouw Leduc, de heren Mouton, Nothomb, Pinoie, de dames Thijs, Van der Wildt, de heer Vergote en mevrouw Lizin, rapporteur.

2. Plaatsvervangers : de heren Destexhe, D'Hooghe en mevrouw Sémer.

3. Andere senatoren : Z.K.H. Prins Filip en de heer Boutmans.

SOMMAIRE

INHOUD

	Pages		Blz.
	—		—
1. CONSTATATIONS SUR L'UTILITÉ D'UN TEL CENTRE ET SUR SON URGENCE	4	1. OPMERKINGEN OVER HET NUT VAN EN DE DRINGENDE NOOD AAN EEN DERGELIJK CENTRUM	4
2. PRÉSENTATION DU <i>NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN</i> (N.C.M.E.C.)	5	2. VOORSTELLING VAN HET <i>NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN</i> (NCMEC)	5
A. Description du N.C.M.E.C.	5	A. Beschrijving van het NCMEC	5
B. Principales méthodes du N.C.M.E.C.	5	B. Voornaamste werkmethode van het NCMEC	5
1. Collecte d'information	5	1. Verzamelen van informatie	5
2. Diffusion de l'information	6	2. Doorspelen van informatie	6
3. Vieillesse de l'image	6	3. Veroudering van foto's	6
4. Formation	6	4. Opleiding	6
C. Mandat du N.C.M.E.C.	6	C. Mandaat van het NCMEC	6
D. Financement du N.C.M.E.C.	7	D. Financiering van het NCMEC	7
3. LA VOLONTÉ DE COLLABORATION ENTRE LE CENTRE AMÉRICAIN ET LE CENTRE BELGE	8	3. DE WIL TOT SAMENWERKING TUSSEN HET AMERIKAANSE EN BELGISCHE CENTRUM	8
4. AUDITION DU PREMIER MINISTRE	9	4. HOORZITTING MET DE EERSTE MINISTER	9
A. Exposé du Premier ministre, M. J.-L. Dehaene	9	A. Uiteenzetting door de heer J.-L. Dehaene, eerste minister	9
B. Échange de vues	14	B. Gedachtewisseling	14
5. AUDITION DE MME E. YORE DU N.C.M.E.C. ET DE M. P.-M. NEIRINCKX	16	5. HOORZITTING MET MEVROUW E. YORE VAN HET NCMEC EN DE HEER P.-M. NEIRINCKX	16
A. Exposé de Mme E. Yore	16	A. Uiteenzetting van mevrouw E. Yore	16
B. Exposé de M. P.-M. Neirinckx	20	B. Uiteenzetting van de heer P.-M. Neirinckx	20
1. Historique	20	1. Ontstaansgeschiedenis	20
2. La charte	22	2. Het handvest	22
3. Les caractéristiques du futur centre	23	3. Kenmerken van het toekomstige centrum	23
3.1. Capacité d'organisation	23	3.1. Organisatie	23
3.2. Dimension internationale	24	3.2. Internationale dimensie	24
3.3. Les parents des enfants disparus	24	3.3. Ouders van verdwenen kinderen	24
3.4. Le caractère privé du centre	24	3.4. Het particuliere karakter van het centrum	24
3.5. Indépendance du centre	24	3.5. Onafhankelijkheid van het centrum	24
3.6. Partenariat avec les autorités fédérales	24	3.6. Partnerschap met de federale overheid	24
3.7. Partenariat avec les services de terrain, dépendant des autorités fédérales, et avec les services d'accueil des victimes	24	3.7. Partnerschap met de diensten voor veldwerk die onder de federale overheid ressorteren, en met de diensten voor slachtofferopvang	24
4. Missions principales du centre	25	4. Hoofdopdrachten van het centrum	25
4.1. Les tâches opérationnelles du centre	25	4.1. Operationele taken van het centrum	25
4.2. La collecte des fonds	27	4.2. Fund-raising	27
4.3. La prévention, la formation, l'information et la documentation	27	4.3. Preventie, vorming, informatie en documentatie	27
4.4. Les relations publiques du centre	27	4.4. Public relations van het centrum	27

C. Échange de vues	28	C. Gedachtewisseling	28
6. RENCONTRE AU <i>NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN</i> À WASHINGTON	38	6. ONTMOETING OP HET <i>NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN</i> TE WASHINGTON	38
7. RECOMMANDATIONS À PROPOS DE LA CRÉATION DU CENTRE NATIONAL POUR LES ENFANTS ENLEVÉS ET ABUSÉS	40	7. AANBEVELINGEN BETREFFENDE DE OPRICHTING VAN EEN NATIONAAL CENTRUM VOOR ONTVOERDE EN MISBRUIKTE KINDEREN	40
8. ANNEXES	43	8. BIJLAGEN	43

1. CONSTATATIONSSURL'UTILITÉD'UNTEL CENTRE ET SUR SON URGENCE

Les faits délictueux commis sur des enfants, en particulier les abus sexuels, sont en progression constante en Europe et dans notre pays. La Belgique le met en évidence avec un impact dramatique exceptionnel, mais il est évident que ceci relève de la réalité criminelle de toute l'Europe.

Il convient de séparer dans l'analyse trois grands axes criminels dont le centre devra traiter :

1. Les abus sur enfants dans le monde familial ou proche. Ils constituent la grande majorité des cas. Leur nombre est en croissance lourde.

2. Les abus sur enfants dans les réseaux criminels en particulier de prostitution, avec enlèvement ou coercition.

Ces abus relèvent d'une problématique criminelle organisée, avec réseaux internationaux et sont proches des réseaux de prostitution. Ils concernent les deux sexes mais sont majoritairement exercés sur des filles mineures d'âge.

L'enlèvement criminel comme fait isolé existe également, mais il est vraisemblable de penser qu'un grand nombre de disparitions se situent dans le cadre de réseaux internationaux.

La reconnaissance des réseaux pédophiles est encore difficilement acceptée comme fait criminel dans certains pays.

Ceci a conduit aux drames vécus par plusieurs petites et jeunes filles en Belgique depuis 15 ans et dont les symboles de Julie et Mélissa, An et Eefje et Loubna Benaïssa sont au cœur de chaque citoyen de ce pays.

3. Les enlèvements parentaux sont en croissance en ce qui concerne les mariages mixtes et donc les enlèvements internationaux. Ils sont également le fait de divorces entre nationaux. Ces cas sont aussi dramatiques mais ont pour caractéristiques que l'enleveur est souvent connu du parent préjudicié.

Chaque axe doit recevoir un traitement approfondi au sein du futur centre, et chaque axe recouvre un besoin en experts et en techniques psychologiques ou policières différent. Le centre devra rencontrer ces trois besoins différents avec la même compétence, car l'actualité de l'un des axes ne devra jamais faire oublier les autres qui : comportent chacun des drames profonds pour les enfants qui les vivent.

1. OPMERKINGEN OVER HET NUT VAN EN DE DRINGENDE NOOD AAN EEN DERGELIJK CENTRUM

Het aantal strafbare feiten gepleegd op kinderen, en met name het seksuele misbruik, neemt voortdurend toe in Europa en in eigen land. De recente gebeurtenissen in België tonen dit op uitzonderlijk dramatische wijze aan, maar het is duidelijk dat misbruik van kinderen in heel Europa voorkomt.

De strafbare feiten waarover het centrum zich zal moeten buigen, zijn in drie categorieën onder te brengen :

1. Misbruik van kinderen door familieleden of bekenden. De meeste gevallen behoren tot deze categorie en hun aantal neemt nog steeds sterk toe.

2. Misbruik van kinderen in criminele netwerken met name in de prostitutie, na ontvoering of onder dwang.

Deze vorm van misbruik van kinderen wijst op de aanwezigheid van internationale netwerken van de georganiseerde misdaad en leunt nauw aan bij de prostitutienetwerken. Kinderen van beide geslachten worden erdoor getroffen, maar vooral minderjarige meisjes zijn het slachtoffer.

Sommige misdadige ontvoeringen kunnen misschien geïsoleerde feiten zijn, maar alles wijst erop dat een groot aantal verdwijningen wel degelijk in verband moet worden gebracht met internationale netwerken.

In sommige landen wordt het bestaan van pedofiele netwerken nog moeilijk als crimineel feit aanvaard.

In België heeft dit ertoe geleid dat een aantal jonge meisjes en adolescenten de laatste 15 jaar vreselijke drama's hebben doorgemaakt, waarvoor de namen van Julie en Mélissa, en An en Eefje en Loubna Benaïssa symbool staan in het hart van iedere burger.

3. Ook het aantal ontvoeringen door de ouders neemt toe. Vaak betreft het gemengde huwelijken en bijgevolg internationale ontvoeringen. Ze kunnen echter ook het gevolg zijn van echtscheidingen tussen personen van dezelfde nationaliteit. Deze gevallen zijn net zo dramatisch als de andere, maar hebben als bijzonder kenmerk dat de getroffen ouder dikwijls de ontvoerder kent.

Het toekomstige centrum moet elk van deze drie categorieën even grondig behandelen, en voor elk geval de juiste experts en psychologische en politietechnieken inschakelen. Op elk van deze domeinen moet het centrum even efficiënt optreden. Het is immers niet omdat een van deze vormen van misbruik meer in de belangstelling staat, dat men mag vergeten dat ook de andere dramatische gevolgen hebben voor de betrokken kinderen.

2. PRÉSENTATION DU «NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN» (N.C.M.E.C.)

A. Description du N.C.M.E.C.

1. Le National Center est une organisation privée, sans but lucratif, créée en 1984. Il est financé pour moitié par le département de la Justice, pour moitié par des contributions privées. Bien qu'étant non gouvernemental, son mandat a été établi par le Congrès. Sa mission consiste à :

— coordonner les efforts de recherche d'enfants portés disparus;

— alerter l'attention de l'opinion publique sur la problématique de la disparition des mineurs d'âge et des crimes et délits commis sur des mineurs, et œuvrer à la prévention de ceux-ci.

Le National Center traite tant les cas d'enlèvement parental (ce sont les plus fréquents) que les cas d'enlèvement non parental.

Le National Center est l'intermédiaire entre les familles des victimes, le public (qui lui communiquent des informations relatives aux cas de disparitions) et les services de police et autorités judiciaires de l'ensemble des États-Unis (auxquels le centre communique instantanément tout nouvel élément d'information). Il est le seul organisme au monde de cette nature et de cette ampleur actuellement existant.

2. Le département international du National Center traite les cas d'enlèvement international et entretient d'étroites relations avec des services de police et autorités judiciaires à l'étranger. Il dispose notamment d'un ordinateur au Bureau central des recherches (B.C.R.) de l'état-major de la gendarmerie à Bruxelles.

B. Principales méthodes du N.C.M.E.C.

1. Collecte d'informations

— Le National Center dispose d'une «hot line» (numéro d'appel téléphonique gratuit, un seul numéro pour l'ensemble des États-Unis, le Canada et le Mexique), qui fonctionne en permanence et reçoit de très nombreux appels du public. Ces appels portent soit sur l'annonce de nouveaux cas de disparition, soit sur des pistes permettant, le cas échéant, de localiser les enfants disparus et/ou les kidnappeurs présumés, dont ils diffusent les portraits de façon très large. Les données émanant de ces appels sont immédiatement intégrées dans une banque de données centrale;

— La diffusion des portraits des enfants disparus se fait essentiellement par l'envoi postal gratuit,

2. VOORSTELLING VAN HET «NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN» (NCMEC)

A. Beschrijving van het NCMEC

1. Het National Center is een privé-organisatie zonder winstoogmerk, opgericht in 1984. Het wordt voor de helft gefinancierd door het ministerie van Justitie, voor de andere helft met privé-bijdragen. Hoewel het een niet-gouvernementele organisatie is, werd het mandaat van het centrum toch vastgelegd door het Congres. Het centrum heeft tot taak :

— de zoektocht naar verdwenen kinderen te coördineren;

— de aandacht van de publieke opinie te vestigen op de hele problematiek rond de verdwijning van minderjarigen en op de misdaden en misdrijven gepleegd op minderjarigen, en ook preventief werk te leveren op dit vlak.

Het National Center buigt zich zowel over gevallen van ontvoering door de ouders (het meest talrijk) als over ontvoeringen door vreemden.

Het National Center is de link tussen de families van de slachtoffers, het publiek (dat alle informatie over de verdwijningen doorspeelt aan het centrum) en de politiediensten en de gerechtelijke instanties in de hele Verenigde Staten (aan wie het centrum alle nieuwe informatie onmiddellijk doorgeeft). Op de hele wereld bestaat momenteel geen andere organisatie van deze aard en omvang.

2. De internationale afdeling van het National Center behandelt de gevallen van internationale ontvoering en onderhoudt nauwe contacten met buitenlandse politiediensten en gerechtelijke instanties. Het centrum beschikt met name over een computerterminal in het Centraal Bureau Opsporingen van de Generale Staf van de rijkswacht in Brussel.

B. Voornaamste werkmethode van het NCMEC

1. Verzamelen van informatie

— Het National Center beschikt over een «hot line» (gratis telefoonnummer, één nummer voor de Verenigde Staten, Canada en Mexico), die 24 uren op 24 werkzaam is en een groot aantal oproepen te verwerken krijgt. Mensen bellen deze «hot line» ofwel om een nieuwe verdwijning te melden, of om gegevens aan te brengen die kunnen leiden tot het terugvinden van de verdwenen kinderen en/of van de vermoedelijke kidnappeurs, waarvan de foto's op ruime schaal verspreid worden. De gegevens die via deze oproepen worden verzameld, worden onmiddellijk opgenomen in een centrale gegevensbank.

— De verspreiding van foto's van verdwenen kinderen gebeurt voornamelijk via een wekelijkse

chaque semaine, d'une fiche «toutes boîtes» à plus de 61 millions de foyers aux États-Unis. Ces fiches donnent le signalement et les circonstances connues de la disparition; elles demandent à toute personne qui peut fournir des indications d'appeler la «hot line». Les résultats sont extrêmement encourageants: sur sept enfants disparus signalés sur ces fiches, un est retrouvé. Des affiches sont apposées dans les lieux publics;

— Les portraits et données sont également diffusés sur Internet et CompuServe, et sur divers services «online» américains. Près de 400 kiosques avec système de lecture par toucher d'écran d'ordinateur sont disposés dans des lieux publics (aéroports, centres commerciaux, gares). Ces kiosques sont alimentés en permanence par un «cerveau» central qui se trouve au National Center.

2. Diffusion de l'information auprès des services de police et autorités judiciaires: le centre peut transmettre toute information immédiatement par courrier électronique et fax dans l'ensemble des États-Unis.

3. Vieillesse de l'image: le centre a mis au point une technique de vieillissement de l'image permettant de représenter le plus précisément possible l'apparence actuelle supposée d'enfants enlevés depuis plusieurs années. Cette technique, que le centre est seul à appliquer aux cas d'enfants disparus, donne d'excellents résultats.

4. Le centre donne une formation aux services de police chargés d'enquêter sur les disparitions d'enfants.

C. Mandat du N.C.M.E.C.

1. Le N.C.M.E.C. trouve sa raison d'être dans le «Missing Children's Assistance Act», loi adoptée en 1984 suite à une série de cas particulièrement graves d'enlèvements et assassinats d'enfants ayant fortement attiré l'attention du Congrès. Cette loi autorise le département de la Justice à accorder des subventions («grants») à une organisation privée sans but lucratif («non profit private organisation») aux fins de:

— établir et faire fonctionner une «hot line» pour centraliser les informations sur les enfants disparus;

— établir et faire fonctionner un centre de coordination de l'information portant sur les enfants disparus et exploités sexuellement;

— fournir une assistance technique aux services de police, O.N.G. et familles de victimes, pour aider à localiser et retrouver les enfants disparus;

kosteloze verzending van huis-aan-huis-folders, die bij meer dan 61 miljoen gezinnen in de Verenigde Staten terechtkomen. Deze folders geven een signalement en de omstandigheden van de verdwijning, voor zover die bekend zijn. Aan iedereen die nuttige inlichtingen kan verstrekken, wordt gevraagd de «hot line» te bellen. De resultaten zijn erg bemoedigend: van zeven verdwenen kinderen die in de folders worden genoemd, wordt er één teruggevonden. Ook worden affiches opgehangen in openbare plaatsen.

— De foto's en gegevens worden ook verspreid via Internet en CompuServe en op verschillende Amerikaanse on-linediensten. In openbare plaatsen (luchthavens, winkelcentra, stations) werden bijna 400 computerstands met aanraakbeeldscherm geplaatst. Deze stands worden voortdurend up-to-date gehouden door de centrale in het National Center.

2. Doorspelen van informatie naar politiediensten en gerechtelijke instanties: via elektronische post en fax kan het centrum alle informatie onmiddellijk verspreiden over de hele Verenigde Staten.

3. Veroudering van foto's: het centrum heeft een techniek voor de veroudering van foto's uitgewerkt, waardoor men zich een beter beeld kan vormen van het vermoedelijke uitzicht van kinderen die reeds verschillende jaren verdwenen zijn. Het centrum is de enige organisatie die deze techniek gebruikt in de gevallen van verdwenen kinderen, met uitstekende resultaten.

4. Het centrum verzorgt opleidingen voor politiediensten die belast zijn met het onderzoek naar verdwenen kinderen.

C. Mandaat van het NCMEC

1. De juridische basis voor het NCMEC werd gelegd met de «Missing Children's Assistance Act», een wet die werd aangenomen in 1984 naar aanleiding van een reeks bijzonder ernstige gevallen van ontvoering en van moord op kinderen, waardoor deze problematiek de aandacht van het Congres kreeg. Op basis van deze wet kon het ministerie van Justitie subsidies («grants») toekennen aan een privé-organisatie zonder winstoogmerk («non profit private organisation»), die de volgende opdrachten kreeg:

— een «hot line» instellen, waardoor de informatie over verdwenen kinderen kan worden gecentraliseerd;

— een centrum oprichten dat instaat voor de coördinatie van de informatie over verdwenen en seksueel misbruikte kinderen;

— technische hulp bieden aan politiediensten, NGO's en de familie van de slachtoffers in hun zoektocht naar de verdwenen kinderen;

— mener à bien des études sur les phénomènes de disparition et d'exploitation sexuelle d'enfants;

— œuvrer à la prévention en matière de disparition et d'exploitation d'enfants.

(N.B.: la loi ne mentionne pas nommément le N.C.M.E.C., mais celui-ci est la seule organisation qui réponde aux critères qu'elle énumère. Les statuts du N.C.M.E.C. sont calqués sur ces critères.)

2. Suite à la ratification par les États-Unis de la Convention de La Haye sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, en 1988, le N.C.M.E.C. a été désigné comme « autorité centrale » pour l'administration des cas relevant de cette convention. La Convention de La Haye est destinée à faciliter les procédures policières et judiciaires de façon à accélérer le regroupement familial dans les cas où des enfants enlevés sont retrouvés dans un pays autre que celui où résident le ou les parents qui en ont la garde. Cette convention n'a pas été ratifiée par la Belgique.

3. En 1990 a été adopté le « National Child Search Assistance Act », qui oblige tous les services de police américains à rapporter immédiatement tout cas de disparition d'enfant au N.C.M.E.C. Cette obligation garantit que le centre dispose de l'information la plus exhaustive possible sur tous les cas signalés aux États-Unis.

D. Financement du N.C.M.E.C.

En 1996, le N.C.M.E.C. fonctionne avec un budget annuel de quelque 8,5 millions de dollars.

1. Les sources de ce budget sont les suivantes :

1) *Subventions publiques* (« grants » du département de la Justice) :

Ces subventions sont accordées en fonction des programmes définis par le département de la Justice, tous les trois ans, sur base du mandat décrit ci-dessus. À noter que les subventions publiques ne couvrent pas l'ensemble du mandat, ce qui explique l'indispensable recours à un financement privé additionnel.

Pour 1996, les subventions se présentent comme suit :

— 3,2 millions de dollars pour des programmes concernant les disparitions d'enfants (« hot line », gestion de l'information, études, etc.);

— 325 000 dollars pour des programmes internationaux (Convention de la Haye);

— 800 000 dollars pour la formation d'officier de police;

— studies uitvoeren betreffende het fenomeen van de verdwijning en het seksuele misbruik van kinderen;

— preventief werken rond de verdwijning en het misbruiken van kinderen.

(N.B.: de wet noemt het NCMEC niet bij naam, maar dit centrum is wel de enige organisatie die beantwoordt aan alle criteria die in de wet worden opgesomd. De statuten van het NCMEC zijn immers geënt op die criteria.)

2. Toen de Verenigde Staten in 1988 het Verdrag van Den Haag over de civiele aspecten van de internationale ontvoering van kinderen bekrachtigden, werd het NCMEC aangewezen als de « centrale instantie » voor de behandeling van de gevallen waarop dit verdrag betrekking heeft. Het Verdrag van Den Haag heeft tot doel de gerechtelijke en politieprocedures te versoepelen, om zo de hereniging van de familie te bespoedigen in gevallen waarbij ontvoerde kinderen in een ander land worden teruggevonden dan datgene waar de ouder of ouders die hen onder hun hoede hebben, verblijven. België heeft dit verdrag niet bekrachtigd.

3. In 1990 werd de « National Child Search Assistance Act » aangenomen, die alle Amerikaanse politiediensten ertoe verplicht alle verdwijningen van kinderen onmiddellijk te melden aan het NCMEC. Deze verplichting staat er borg voor dat het centrum beschikt over zo volledig mogelijke informatie over alle in de Verenigde Staten gemelde gevallen.

D. Financiering van het NCMEC

In 1996 bedroeg het jaarlijkse budget van het NCMEC ongeveer 8,5 miljoen dollar.

1. Dit budget bestaat uit :

1) *Overheidssubsidies* (« grants » van het ministerie van Justitie) :

Deze subsidies worden toegekend volgens de programma's die het ministerie van Justitie om de drie jaar uitwerkt, op basis van het hierboven beschreven mandaat. De overheidssubsidies dekken echter niet het volledige mandaat, zodat bijkomende financiering uit de privé-sector noodzakelijk is gebleken.

Voor 1996 werden de volgende subsidies toegekend :

— 3,2 miljoen dollar voor de activiteiten rond verdwenen kinderen (« hot line », gegevensbeheer, studies, enz.);

— 325 000 dollar voor de internationale programma's (Verdrag van Den Haag);

— 800 000 dollar voor de opleiding van politiemensen;

— 1,5 million de dollars pour des programmes consacrés à l'exploitation sexuelle des enfants.

2) *Fonds privés:*

— 2,3 millions de dollars proviennent de dons d'entreprises privées;

— 350 000 dollars proviennent de l'organisation, par le centre, d'événements de «fund raising» (galas de bienfaisance, etc.).

2. À cela doivent s'ajouter des services, dons ou dépôts temporaires en nature (mailings, télécommunications, ordinateurs, logiciels,...) qui représentent une valeur considérable. Ces services, dons et dépôts proviennent :

— du secteur public (exemples: la moitié des ordinateurs utilisés au centre sont fournis par le département de la Justice; le centre utilise des lignes téléphoniques du département de la Justice),

— du secteur privé (exemple: l'autre moitié des ordinateurs, ainsi que de très nombreux logiciels — notamment ceux qui sont utilisés pour le vieillissement de l'image — ont été fournis par diverses firmes d'informatique; l'envoi hebdomadaire de «toutes boîtes» à plus de 61 relations publiques, qui se chargent elles-mêmes de trouver un sponsor pour chaque envoi; Pizza Hut finance intégralement les «kiosques d'information» placés dans les lieux publics, pour un montant global, à ce jour, de près de huit millions de dollars).

3. LA VOLONTÉ DE COLLABORATION ENTRE LE CENTRE AMÉRICAIN ET LE CENTRE BELGE

Cette volonté de coopération avec les autorités responsables en Europe de la criminalité contre les enfants a été à de nombreuses reprises rappelée par les responsables du centre américain.

Elle a été formulée formellement lors de la visite effectuée par votre rapporteuse au National Center le 2 octobre 1996, accompagnée des parents de Julie Lejeune. Cette visite fut suivie de celle du Premier ministre et du vice-Premier ministre le 30 octobre 1996, où cette volonté de collaboration fut répétée et détaillée. Elle fut enfin suivie de la visite de la délégation de notre commission de l'Intérieur ce 22 avril 1997 (voir chapitre 6).

Le centre souhaite développer un Children Interpol, collaborant avec les polices qui le souhaitent dans le monde entier. C'est déjà le cas à l'heure actuelle où, sur une base empirique et répondant aux demandes cas par cas, ils sont devenus interlocuteurs de très nombreux services de police.

— 1,5 miljoen dollar voor de programma's inzake seksueel misbruik van kinderen.

2) *Particuliere middelen:*

— 2,3 miljoen dollar werden geschonken door privé-ondernemingen;

— 350 000 dollar werden ingezameld via «fund raising», georganiseerd door het centrum zelf (liefdadigheidsgala's, enz.).

2. Hierbij moeten nog de vele diensten, giften of tijdelijke hulp in natura (mailings, telecommunicatie, computers, softwarepakketten ...) worden gerekend die van onschatbare waarde zijn. Deze diensten, giften en tijdelijke hulp zijn afkomstig van :

— de openbare sector (bijvoorbeeld: de helft van de computers die in het centrum worden gebruikt, zijn geleverd door het ministerie van Justitie; het centrum gebruikt ook de telefoonlijnen van het ministerie van Justitie),

— de privé-sector (bijvoorbeeld: de andere helft van de computers, alsook de zeer talrijke softwarepakketten — met name die welke gebruikt worden voor de veroudering van foto's — worden geleverd door verschillende informaticafirma's; het wekelijks sturen van huis-aan-huisfolders aan meer dan 61 externe relaties die zelf zoeken naar sponsors voor de verspreiding van elke zending; Pizza Hut neemt de financiering van de informatiezuilen in openbare plaatsen volledig voor zijn rekening, en dit voor een bedrag van bijna 8 miljoen dollar).

3. DE WILTOTSAMENWERKING TUSSEN HET AMERIKAANSE EN HET BELGISCH CENTRUM

De verantwoordelijken van het Amerikaanse centrum hebben meermaals de wens geuit samen te werken met de instanties die in Europa de misdrijven tegen kinderen bestrijden.

Dit werd formeel bevestigd tijdens het bezoek van uw rapporteur aan het National Center op 2 oktober 1996, in het gezelschap van de ouders van Julie Lejeune. Op 30 oktober 1996 volgde een bezoek van de eerste minister en de vice-eerste minister, waarbij opnieuw, op meer gedetailleerde manier, werd gewezen op deze wil tot samenwerking. Ten slotte heeft ook een delegatie van de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden op 22 april 1997 een bezoek aan het centrum gebracht (zie hoofdstuk 6).

Het centrum streeft ernaar een «Children Interpol» op te richten, die wereldwijd samenwerkt met geïnteresseerde politiediensten. In beperkte vorm is dit momenteel reeds het geval, aangezien het centrum, weliswaar op empirische basis en geval per geval, een gesprekspartner is geworden van een groot aantal politiediensten.

Le Board du National Center souhaite définir une collaboration permanente sur le territoire européen et diffuser ses méthodes de travail liant parents, associations, police et justice d'une façon simple. Les événements ont amené le Board à considérer Bruxelles comme un endroit efficace où situer leur action européenne, mais ce choix n'est pas exclusif.

Ce qui existe :

Le National Center travaille aujourd'hui de façon étroite avec Scotland Yard, épisodiquement avec la France et l'Allemagne, et est en contact avec les Scandinaves et les Hollandais. Pour la Belgique, ils collaborent avec la gendarmerie et ont créé avec eux une relation de confiance.

L'extension de la collaboration :

Les formes peuvent en être diverses et sont simplement à l'examen au centre. Nous pouvons dès lors saisir cette occasion unique de développer une action réelle et efficace en matière de criminalité contre les enfants.

L'idéal est un interlocuteur européen répondant aux conditions suivantes :

- organisme indépendant;
- collaboration des autorités judiciaires et de police; le N.C.M.E.C. estime que l'absence de collaboration écrite entre le *National Missing Persons Helpline* (N.M.P.H.) et les autorités anglaises cause des difficultés.

Le centre américain a répété lors de sa visite d'octobre qu'il est disposé à mettre à la disposition des autorités belges son logiciel de vieillissement de l'image, en formant un ou deux experts belges. Les mêmes éléments de bonne volonté ont été réexprimés lors de la visite de la délégation sénatoriale le 22 avril 1997.

4. AUDITION DU PREMIER MINISTRE (17 décembre 1996)

A. Exposé du Premier ministre, M. J.-L. Dehaene

1. Le ministre rappelle que, le 13 novembre dernier, il a donné en séance plénière un certain nombre d'informations sur les projets du gouvernement concernant la création d'un centre pour enfants disparus.

Lors de sa rencontre avec les familles des enfants disparus, le 20 octobre dernier, il s'est engagé à œuvrer en faveur de la création d'un Centre européen pour enfants disparus.

De leiding van het National Center wil op Europees grondgebied een vorm van permanente samenwerking uitwerken en er zijn werkmethode verspreiden, die erop gericht zijn op een eenvoudige manier ouders, verenigingen, politie en gerecht met elkaar in contact te brengen. Wegens de recente gebeurtenissen beschouwt de leiding Brussel als een geschikte plaats om zijn Europese activiteiten op te starten, doch niet de enige mogelijke plaats.

Wat reeds bestaat :

Het National Center werkt momenteel nauw samen met Scotland Yard, af en toe met Frankrijk en Duitsland, en in toenemende mate met de Scandinavische landen en met Nederland. In België werkt het samen met de rijkswacht, waarmee het een vertrouwensrelatie heeft opgebouwd.

Uitbreiding van de samenwerking :

De samenwerking kan verschillende vormen aannemen, die momenteel door het centrum worden onderzocht. Wij moeten deze unieke kans aangrijpen om de misdaad tegen kinderen daadwerkelijk en efficiënt te bestrijden.

Ideaal zou zijn een Europese gesprekspartner te vinden, die aan de volgende voorwaarden voldoet :

- onafhankelijke instelling;
- samenwerking vanwege de politie en de gerechtelijke instanties; het NCMEC meent dat het ontbreken van een samenwerking die op papier staat tussen de *National Missing Persons Helpline* (NMPH) en de Britse politiediensten, problemen veroorzaakt.

Tijdens een bezoek in oktober hebben de verantwoordelijken van het Amerikaanse centrum herhaald dat zij bereid zijn hun software voor de veroudering van foto's ter beschikking te stellen van de Belgische autoriteiten, en bovendien enkele Belgische experts op te leiden. Diezelfde bereidheid tot samenwerking werd herhaald tijdens het bezoek van de senaatsdelegatie op 22 april 1997.

4. HOORZITTING MET DE EERSTE MINISTER (17 december 1996)

A. Uiteenzetting door de heer J.-L. Dehaene, eerste minister

1. De minister wijst erop dat hij op 13 november in de plenaire vergadering de plannen van de regering betreffende de oprichting van een centrum voor verdwenen kinderen heeft toegelicht.

Tijdens zijn ontmoeting met de families van de verdwenen kinderen op 20 oktober jl. heeft hij toegezegd zich te zullen inzetten voor de oprichting van een Europees centrum voor verdwenen kinderen.

Le Premier ministre a également rendu visite au «*National Center for Missing and Exploited Children*» à Arlington (Washington) avec le vice-Premier ministre Di Rupo le 30 octobre dernier. Cette visite a été très constructive.

Le 13 novembre, M. S. Dubois, son chef de cabinet a visité à Londres le «*National Missing Persons Helpline*», organisation privée fondée en 1992 sur le modèle du N.C.M.E.C.

2. Un groupe de travail s'est réuni à cinq reprises en présence des cabinets et services compétents en vue de préparer le dossier et, notamment, d'examiner comment le projet N.C.M.E.C. pourrait être transposé dans notre environnement belge et européen.

En Belgique et en Europe, une institution du même type ne pourrait pas accomplir toutes les missions du N.C.M.E.C. et ce pour différentes raisons.

a) La culture de nos pays est différente, surtout en ce qui concerne les compétences que le secteur public peut confier au secteur privé. Ainsi la fonction de soutien de la police doit-elle rester aux mains du service public. Au niveau national, c'est la cellule nationale des disparitions (gendarmerie) qui en est chargée (il faudrait éventuellement voir ce que l'on pourrait modifier à cet égard. Au niveau européen, c'est une mission qui a été confiée récemment à Europol.

b) Les règles en matière de protection de la vie privée sont beaucoup plus restrictives chez nous.

Le Premier ministre estime qu'il n'est pas souhaitable que le centre ait accès à certaines banques de données de la police ou diffuse des signalements de suspects.

c) Le N.C.M.E.C. travaille sur l'ensemble du territoire d'un État fédéral. Au niveau européen, nous n'en sommes pas encore là.

La manière dont est structurée l'action du centre américain vis-à-vis des différents États n'est pas transposable sans plus dans le contexte européen.

Comme l'idée d'une «agence européenne» n'est pas réalisable actuellement, il convient plutôt de réfléchir à un «réseau» de centres nationaux.

C'est déjà en soi un plan ambitieux, car, à part la Grande-Bretagne, aucun pays européen n'a de centre pour enfants disparus.

Nous devons donc extraire des missions du N.C.M.E.C. celles qui doivent être accomplies par les pouvoirs publics, y compris européens (Schengen et Europol) et internationaux. Le but n'est pas de créer de nouveaux services, mais d'améliorer les procédures existantes pour parvenir à des résultats comparables à ceux obtenus aux États-Unis.

De eerste minister heeft op 30 oktober jl. eveneens het «*National Center for Missing and Exploited Children*» in Arlington (Washington) bezocht, samen met de vice-eerste minister, de heer Di Rupo. Dit bezoek bleek erg leerrijk.

Op 13 november bezocht zijn kabinetschef, de heer S. Dubois, in Londen de «*National Missing Persons Helpline*», een privé-organisatie in 1992 opgericht naar het voorbeeld van het NCMEC.

2. Een werkgroep is vijfmaal samengekomen met de betrokken kabinetten en diensten om het dossier voor te bereiden en met name om te onderzoeken hoe het project van het NCMEC in onze Belgische en Europese omgeving kan worden omgezet.

Niet alle opdrachten van het NCMEC kunnen, en dit om verschillende redenen door een soortgelijke instelling in België en Europa worden uitgevoerd:

a) De cultuur van onze landen is verschillend, vooral wat de bevoegdheden betreft waarmee de overheidssector de particuliere sector kan belasten. Zo moet de ondersteunende opdracht van de politie een taak van de overheidsdiensten blijven. Op nationaal niveau is de Nationale Cel Verdwijningen (rijks-wacht) hiermee belast — eventueel moet worden bekeken wat daarin kan worden veranderd. Op Europees niveau is dit recent opgedragen aan Europol.

b) De regels inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer zijn bij ons veel restrictiever.

De premier acht het niet wenselijk dat het centrum toegang krijgt tot sommige gegevensbanken van de politie of signalementen van verdachten verspreidt.

c) Het NCMEC werkt over het volledige territorium van een federale Staat. Op Europees vlak staan wij nog niet zover.

De structuur voor het optreden van het Amerikaans centrum tegenover de verschillende Staten kan niet zonder meer worden omgezet in de Europese context.

Omdat de idee van een «Europees agentschap» op dit ogenblik niet realistisch is moet veeleer gedacht worden aan een «netwerk» van nationale centra.

Op zich is dit al een ambitieus plan omdat er, op Groot-Brittannië na, in de Europese landen geen centra voor verdwenen kinderen bestaan.

Uit de opdrachten van het NCMEC moeten we dus de taken lichten die bij ons door de overheid, met inbegrip van de Europese (Schengen en Europol) en internationale dimensie, moeten worden vervuld. Het is niet de bedoeling nieuwe diensten op te richten maar de bestaande procedures te verbeteren om tot resultaten te komen die vergelijkbaar zijn met die in de Verenigde Staten.

Le ministre de la Justice et le ministre de l'Intérieur poursuivent ce travail, dans le cadre de l'amélioration des procédures actuelles en matière de signalement et d'enquête.

Le Premier ministre ajoute que son cabinet a eu des contacts avec toutes les associations œuvrant en la matière en Belgique, dont certaines depuis cinq ans déjà.

3. Les 3 et 4 décembre derniers, une mission technique a rendu visite au N.C.M.E.C.

À cette mission, dirigée par M. Dubois, participaient M. Christer Asp, chef de cabinet de Mme Gradin, commissaire européen, M. Jean-Louis Lejeune, représentant les familles concernées par l'affaire Dutroux, Mme Anita Van Doninck, présidente de l'A.S.B.L. «*Hulpfonds voor ontvoerde en vermiste kinderen Vlaanderen*» et représentante de l'A.S.B.L. «*Marc et Corinne*» et de l'A.S.B.L. «*Ouders van een vermoord kind*», le professeur Mark Groenhuijzen de l'Université de Tilburg (Pays-Bas), président de l'«*European Forum for Victim Services*». Quatre fonctionnaires du ministère de l'Intérieur et de la Justice (coopération judiciaire et entraide juridique internationale) et deux membres de la gendarmerie (cellule «*Disparitions*») étaient également présents.

La composition de cette délégation témoigne de la volonté d'associer les victimes au projet et de l'importance attachée à la dimension européenne.

La mission a examiné les points suivants :

a) le fonctionnement d'une ligne d'assistance téléphonique («*hot line*») accessible 24 heures sur 24 : informatique et formation;

b) le traitement des cas («*case management*»);

c) les relations avec les services de police et la justice, et notamment le réseau de 48 «*clearinghouses*»;

d) les relations avec les familles;

e) la diffusion de photographies, y compris par un réseau interactif;

f) le vieillissement des photographies par ordinateur;

g) les contacts avec les O.N.G. et les médias;

h) les missions en matière de prévention et de formation;

i) le budget, la collecte de fonds et le personnel du N.C.M.E.C. : sélection, formation;

j) le réseau international du Centre américain, en particulier en cas d'enlèvements internationaux d'enfants et pour l'application de la convention de La Haye.

De minister van Justitie en de minister van Binnenlandse Zaken zetten dat werk voort, in het kader van de verbetering van de huidige procedures inzake signalement en onderzoek.

De eerste minister wijst er tevens op dat zijn kabinet contacten heeft gehad met alle verenigingen die ter zake in België actief zijn, waarvan sommige al vijf jaar.

3. Op 3 en 4 december jongstleden heeft een technische missie het NCMEC bezocht.

Die missie, die geleid werd door de heer Dubois, bestond voorts uit de heer Christer Asp, kabinetschef van mevrouw Gradin, Europees commissaris, de heer Jean-Denis Lejeune, vertegenwoordiger van de families betrokken bij de zaak-Dutroux, mevrouw Anita Van Doninck, voorzitter van de vzw «*Hulpfonds voor ontvoerde en vermiste kinderen Vlaanderen*», eveneens vertegenwoordiger van de vzw «*Marc en Corinne*» en van de vzw «*Ouders van een vermoord kind*», prof. Mark Groenhuijzen, Universiteit Tilburg (NL), voorzitter van het «*European Forum for Victim Services*». Vier ambtenaren van het ministerie van Buitenlandse Zaken en Justitie (internationale gerechtelijke samenwerking en rechtsbijstand) en twee leden van de rijkswacht (cel «*Verdwijningen*») hebben eveneens aan de missie deelgenomen.

Uit de samenstelling van deze delegatie blijkt de wil om te zorgen voor de inbreng van de slachtoffers en het belang dat wordt gehecht aan de Europese dimensie.

De missie bestudeerde de volgende punten :

a) de werking van een 24/24 telefonische hulplijn («*hot line*»): de informatica en de opleiding;

b) de behandeling van de gevallen («*case management*»);

c) de betrekkingen met de politiediensten en justitie, met name het netwerk van 48 «*clearinghouses*»;

d) de betrekkingen met de families;

e) de verspreiding van de foto's, met inbegrip van een interactief netwerk;

f) de veroudering van de foto met de computer;

g) de contacten met de NGO's en de media;

h) de opdrachten inzake preventie en opleiding;

i) de begroting, het «*fund-raising*» en het personeel van het NCMEC: selectie, opleiding;

j) het internationaal netwerk van het Amerikaans centrum, in het bijzonder bij internationale ontvoeringen van kinderen en bij de toepassing van het Verdrag van Den Haag.

Des membres du N.C.M.E.C. viendront ultérieurement en Belgique pour une visite technique.

Le gouvernement a depuis lors approuvé le projet de loi ratifiant le traité de La Haye qui sera déposé au Parlement prochainement.

Il espère que la ratification suivra rapidement ce qui permettra de nous inscrire dans le réseau des pays qui ont ratifié ce traité.

La délégation a pu constater que nos interlocuteurs étaient favorablement impressionnés par l'état d'avancement du projet en Belgique.

Le Premier ministre a l'intention de soumettre en début d'année aux parents concernés et aux organisations ayant une expérience en Belgique un document de travail qui préfigurerait le « cahier des charges » du futur centre.

Ce document pourra alors être affiné. Parallèlement, une projection budgétaire est en cours.

4. Cette mission nous a conforté dans les options de départ, et nous permet de recueillir des informations déterminantes dans la poursuite du projet.

a) La dimension européenne et internationale: Le centre exercera ses activités sur l'ensemble de la Belgique, mais aura une dimension européenne et internationale.

(1) Les disparitions d'enfants en Belgique exigent des actions à l'étranger;

(2) Des enfants disparus à l'étranger peuvent se trouver en Belgique et doivent pouvoir y être recherchés;

(3) L'importance des moyens devant être rassemblés ne se justifie qu'à une échelle internationale;

(4) Le gouvernement veut inscrire cette initiative dans un contexte européen, comme le Premier ministre l'a encore signalé lors du Conseil européen de Dublin; ce conseil a adopté des conclusions importantes dans le domaine de la problématique des enfants disparus et de l'abus sexuel d'enfants.

b) Le centre agira de manière indépendante des pouvoirs publics. Il s'agit d'une option de base sur laquelle le Gouvernement s'est engagé.

(1) Le centre doit travailler dans une autre logique que celle de l'enquête policière;

(2) Le centre est au service des victimes et de leurs familles;

Een technisch bezoek van het NCMEC aan België zal later plaatshebben.

Ondertussen heeft de regering een wetsontwerp goedgekeurd dat het Verdrag van Den Haag bekrachtigt en dat binnenkort aan het Parlement zal worden voorgelegd.

De eerste minister hoopt dat de ratificatie snel zal volgen zodat ons land deel zal uitmaken van het netwerk gevormd door de landen die dat verdrag bekrachtigd hebben.

De delegatie stelde vast dat de gesprekspartners onder de indruk waren van de vooruitgang die rond dit project is geboekt in België.

De eerste minister is van plan begin volgend jaar aan de betrokken ouders en aan de organisaties die enige ervaring op dit domein hebben een werkdocument voor te leggen, dat een voorloper moet zijn van het « bestek » van het toekomstig centrum.

Dat document kan dan verder worden uitgewerkt. Daarnaast wordt ook gewerkt aan een budgettaire raming.

4. Deze missie heeft onze oorspronkelijke standpunten versterkt en heeft informatie opgeleverd die van doorslaggevend belang is voor de uitwerking van het project.

a) De Europese en internationale dimensie: het centrum zal actief zijn in heel België, maar zal ook een Europese en internationale dimensie hebben.

(1) Verdwijningen van kinderen in België eisen vaak actie in het buitenland;

(2) In het buitenland verdwenen kinderen kunnen in België zijn en moeten hier kunnen worden opgespoord;

(3) De omvang van de geldsommen die moeten worden verzameld, kan enkel worden verantwoord als op internationale schaal wordt gewerkt;

(4) De regering wil dit initiatief in een Europese context plaatsen zoals de eerste minister nog heeft benadrukt tijdens de Europese Raad in Dublin. Tijdens die Raad zijn belangrijke besluiten goedgekeurd betreffende de problematiek van verdwenen en seksueel misbruikte kinderen.

b) Het centrum zal onafhankelijk van de overheid optreden. Dit is een basisprincipe waartoe de regering zich verbonden heeft.

(1) Het optreden van het centrum moet gebaseerd zijn op een andere logica dan die van het politieonderzoek;

(2) Het centrum staat ten dienste van de slachtoffers en hun familie;

(3) L'expérience des autres pays montre qu'il s'agit de la formule la plus performante pour obtenir une diffusion maximale des signalements des enfants disparus.

Le centre bénéficiera d'une autonomie de gestion.

c) Le centre sera reconnu comme partenaire privilégié par les autorités fédérales (Justice, Intérieur, police) dans la problématique des enfants disparus. À cette fin, il devra être subventionné de manière stable par ces autorités fédérales.

d) Si le centre exerce des attributions concernant les compétences des entités fédérées, par exemple en matière d'aide aux victimes et de prévention générale ou scolaire, il est souhaitable qu'il soit reconnu par les Communautés et — sur base de projets spécifiques — subventionné par elles. À cette fin, des contacts seront pris par le Gouvernement avec les autorités compétentes.

e) Le fonctionnement du centre ne doit pas donner lieu à des conflits de compétence avec les services publics et les associations qui sont actives dans ce secteur si leurs activités n'étaient pas intégrées dans le centre.

Pour ce faire, le centre devra établir des relations de travail claires avec ces services et associations.

En matière d'accueil, d'assistance et d'aide aux victimes, le centre agira sur base du principe du renvoi des demandes vers ces services spécialisés.

f) Pour remplir ces missions, le centre va donc devoir disposer de réelles capacités d'organisation et de gestion. Le Premier ministre pense qu'il faut viser un bon degré de professionnalisme.

Ceci est un élément qui a été souligné aussi bien par le centre américain que le centre britannique.

Cela suppose :

- (1) une sélection et une formation du personnel;
- (2) des méthodes de travail bien pensées;
- (3) des règles strictes pour la gestion financière;
- (4) une capacité de mobiliser les ressources individuelles (volontariat);
- (5) pouvoir faire du «fund-raising»;
- (6) informer et sensibiliser le public (accès aux médias ...).

g) Collaboration avec les services de police: Le centre devra travailler en bonne collaboration avec les services de police, il pense en particulier à la cellule

(3) In andere landen heeft de praktijk aangetoond dat dit de meest adequate manier is om het signalement van de verdwenen kinderen zo ruim mogelijk te verspreiden.

Aan het centrum wordt bestuurlijke autonomie toegekend.

c) Het centrum wordt erkend als geprivilegieerde gesprekspartner van de federale autoriteiten (Justitie, Binnenlandse Zaken, politie) voor de problematiek van verdwenen kinderen. Daarom wordt het door de federale autoriteiten ook op vaste basis gesubsidieerd.

d) Als het centrum activiteiten ontplooit op domeinen die tot de bevoegdheid van de deelgebieden horen, bijvoorbeeld slachtofferhulp en algemene preventie of preventie op school, is het wenselijk dat het door de Gemeenschappen wordt erkend en — op basis van specifieke projecten — ook door hen wordt gesubsidieerd. Hiertoe zal de regering contact opnemen met de bevoegde overheden.

e) De werking van het centrum mag geen aanleiding geven tot bevoegdheidsconflicten met de openbare diensten of met verenigingen die op dit domein actief zijn, ingeval hun activiteiten niet in het centrum zijn geïntegreerd.

Daarom moet het centrum duidelijke werkrelaties aangaan met deze diensten en verenigingen.

Verzoeken om opvang, bijstand en hulp aan de slachtoffers zal het centrum principieel doorverwijzen naar gespecialiseerde diensten.

f) Om deze opdrachten te kunnen uitvoeren, moet het centrum in staat zijn tot een krachtdadige organisatie en efficiënt beheer. De eerste minister meent dan ook dat een hoge mate van professionalisme onontbeerlijk is.

Dit werd trouwens zowel door het Amerikaanse als door het Britse centrum benadrukt.

Dit veronderstelt :

- (1) een doorgedreven selectie en opleiding van het personeel;
- (2) weldoordachte werkmethoden;
- (3) strikte regels inzake financieel beheer;
- (4) het vermogen individuele medewerkers te mobiliseren (vrijwilligerswerk);
- (5) de capaciteit om aan «fund-raising» te doen;
- (6) het publiek kunnen informeren en sensibiliseren (toegang tot de media,...).

g) Samenwerking met de politiediensten: het centrum zal nauw moeten samenwerken met de politiediensten, vooral met de nationale cel Verdwijnin-

nationale des disparitions. Cette collaboration doit reposer, comme aux États-Unis, sur une définition claire des missions de chacun et sur des règles de déontologie strictes. Ce point fait l'objet de travaux internes au gouvernement.

h) Les parents: Il faut rappeler qu'en prenant comme modèle le centre américain, on veut aussi ce qui en fait sa force et sa légitimité: l'implication des parents. Les dirigeants du centre disent toujours que les parents sont leur conscience. Cet adage doit être le nôtre. Ils disent aussi que les parents doivent essayer de parler d'une seule voix.

En concluant, le Premier ministre déclare ne pas vouloir entrer dans les détails techniques qui doivent encore être affinés. Il veut d'abord organiser une discussion avec les entités fédérées et avec les parents et associations concernées.

Sur base de ces discussions sera mis au point «le cahier des charges» d'un tel centre (*cf.* rapport de la mission technique en annexe).

B. Échange de vues

Un membre pose les questions suivantes:

1. Sous quelle forme juridique le Gouvernement envisage-t-il de créer le centre? Est-ce que ce sera une A.S.B.L.?

2. Comment sera organisée la collaboration avec les services publics? Si le centre a un statut privé, les contacts avec les services de police et la justice nécessiteront éventuellement une modification de la loi sur la fonction de police. Comment va être traduit en termes de droit le concept «d'interlocuteur privilégié»? Dans un texte préliminaire, le Gouvernement esquissait la possibilité de conclure un «protocole». Est-ce que le Gouvernement envisage toujours la conclusion d'une telle convention entre le centre et la police?

3. Quelle est l'ampleur des moyens financiers que le Gouvernement souhaite réserver au centre? Sur quel poste budgétaire ce financement sera-t-il inscrit?

4. Comment va-t-on assurer le fonctionnement professionnel de ce centre?

Peut-on obtenir un «détachement» de gendarmes, d'officiers de la police judiciaire ou de la police communale qui sont compétents et qui veulent participer à ce type de travail en leur assurant un grade et une promotion dans le grade? Dans ce domaine, il n'existe pas d'enquêteurs «sui generis» et il faudra donc faire appel à des policiers qui ont déjà acquis une certaine expérience dans ce domaine.

5. Quel rôle sera attribué aux parents à l'intérieur du centre?

gen. Deze samenwerking moet, net als in de Verenigde Staten, gebaseerd zijn op een duidelijke afbakening van de respectievelijke taken en een zeer strikte deontologie. Dit laatste punt wordt binnen de regering uitgewerkt.

h) De ouders: van het Amerikaanse voorbeeld willen we ook datgene overnemen wat er de kracht en de legitimiteit van uitmaakt: de betrokkenheid van de ouders. De leiders van het centrum beweren dat de ouders hun geweten zijn. Dit moet ook ons adagium zijn. Zij zijn ook van mening dat de ouders moeten trachten eendrachtig op te treden.

Tot besluit verklaart de eerste minister dat hij het niet wil hebben over de technische details, die immers nog moeten worden uitgewerkt. Hij wil eerst een debat op gang brengen met de deelgebieden, de ouders en de betrokken verenigingen.

Op basis van deze besprekingen zal een «bestek» voor het centrum worden opgesteld (zie bijlage: het verslag van de technische missie).

B. Gedachtewisseling

Een lid stelt de volgende vragen:

1. Welke juridische vorm overweegt de regering voor het centrum? Wordt het een VZW?

2. Hoe wordt de samenwerking met de openbare diensten georganiseerd? Als het centrum een privéstatuut krijgt, kan het met het oog op de contacten met de politie en de gerechtelijke diensten nodig blijken de wet op het politieambt te wijzigen. Hoe denkt men het concept «geprivilegieerde gesprekspartner» in rechtstermen om te zetten? In een inleidende tekst heeft de regering de mogelijkheid van het sluiten van een «protocol» genoemd. Is de regering nog steeds van plan zo'n overeenkomst tussen het centrum en de politiediensten te sluiten?

3. Welke financiële middelen wil de regering aan het centrum toekennen? Op welke budgettaire post wordt de financiering van het centrum geboekt?

4. Hoe zal men de professionele werking van dit centrum garanderen?

Kan men hiervoor een aantal bekwame en bereidwillige rijkswachters en officieren van de gerechtelijke en de gemeentepolitie vrijmaken, en hen een graad en een promotie in die graad verzekeren? Onderzoekers «sui generis» bestaan op dit domein niet en men zal dus een beroep moeten doen op politiemensen die reeds een zekere ervaring hebben opgedaan.

5. Welke rol is voor de ouders in dit centrum weggelegd?

Finale­ment l'intervenante souligne qu'il est très important que le centre ne soit pas seulement créé pour les enfants enlevés à des fins criminelles, mais on doit aussi prendre en compte les enlèvements paren­taux à l'intérieur des couples. Le centre doit aussi promouvoir des réformes légales dans ce domaine.

Elle fait remarquer que ces deux volets exigent une expertise et un professionnalisme différent.

Une autre membre fait siennes les questions qui précèdent.

Mais tout d'abord, elle demande que l'on s'intéresse également aux enfants placés par leurs parents dans des sectes où ils sont victimes d'abus physiques et psychiques.

En outre, on enlève également des enfants dans un but d'adoption illégale et, enfin des enfants sont enlevés dans le cadre de trafics d'organes.

Elle demande que le centre à créer traite également les cas de ce genre.

Elle demande aussi que le centre fasse office de centre d'urgence pour les enfants et les jeunes qui ont besoin d'aide.

C'est pourquoi elle souhaite que le centre ait un numéro d'urgence simple (par exemple le « 111 »).

Le Premier ministre souligne que le centre devra s'occuper de tous les enfants disparus, quelle que soit la cause de la disparition. Aux États-Unis, la grande majorité des disparitions dont s'occupe le N.C.M.E.C. sont soit dues aux fugues, soit causées par des problèmes parentaux. Lors d'une disparition, on ne sait pas quelle en est l'origine et il faut donc une approche initiale ouverte, envisageant toutes les possibilités.

Le Premier ministre avoue ne pas avoir une réponse à toutes les questions posées.

En tout cas, il est préférable de créer une institution privée et autonome bien qu'il ne veuille pas encore se prononcer sur la forme juridique la mieux appropriée.

En ce qui concerne l'idée d'un recours aux gens qui ont une expérience professionnelle par rapport à cette problématique, le Premier ministre pense que ceux-ci doivent avoir quitté leur emploi précédent, sinon on risque de faire de ce centre une succursale de la police.

Le Premier ministre souligne qu'il est très important que ceux qui s'adressent au centre soient accueillis de façon professionnelle. Au centre de Washington, les gens répondant aux appels téléphoniques sont souvent des universitaires.

Spreekster benadrukt ten slotte dat het centrum moet worden opgericht niet alleen voor kinderen die ontvoerd zijn met misdadig opzet, maar dat men ook rekening moet houden met ontvoeringen door een van de ouders. Het centrum moet ook ijveren voor een hervorming van de wet op dit vlak.

Zij wijst er ook op dat voor het verwezenlijken van deze twee doelstellingen een verschillend soort expertise en professionalisme nodig is.

Een ander lid sluit zich aan bij deze vragen.

In de eerste plaats vraagt het lid ook aandacht voor kinderen die door hun ouders in sekten worden ondergebracht waar zij fysiek en psychisch worden misbruikt.

Daarnaast worden ook kinderen ontvoerd met het oog op illegale adoptie. Tenslotte worden ook kinderen ontvoerd in de illegale organenhandel.

Zij vraagt dat het op te richten centrum ook deze gevallen zou opvolgen.

Ook vraagt het lid dat het centrum zou fungeren als noodcentrum voor kinderen of jongeren die hulp nodig hebben.

Daarom vraagt zij dat het centrum een eenvoudig noodnummer zou hebben (bijvoorbeeld: « 111 »).

De eerste minister onderstreept dat het centrum zich zal bezighouden met alle verdwenen kinderen, ongeacht de oorzaak van hun verdwijning. In een meerderheid van de gevallen zijn de verdwijningen waarmee het NCMEC in de Verenigde Staten te maken krijgt, terug te brengen tot weggelopen kinderen of tot echtelijke problemen. Men weet bij een verdwijning nooit wat de precieze oorzaak is. In de eerste fase moet dan ook een open aanpak worden gehanteerd, waarbij alle mogelijkheden overwogen worden.

De eerste minister geeft grif toe dat hij niet op alle gestelde vragen kan antwoorden.

Hij geeft in ieder geval de voorkeur aan een autonome privé-instelling, hoewel hij zich nog niet wenst uit te spreken over de meest geschikte juridische vorm.

Wat betreft het idee om een beroep te doen op mensen die uit hoofde van hun beroep reeds ervaring hebben met deze problematiek, meent de eerste minister dat zij dan in elk geval hun vorige baan moeten opzeggen, om te voorkomen dat het centrum een soort bijkantoor van de politie wordt.

De eerste minister vindt het verder van het grootste belang dat mensen die zich tot het centrum wenden, op een professionele manier worden opgevangen. In Washington zijn de personen die de telefoon bemanen vaak universitair geschoolden.

Le lien avec les parents est important pour la crédibilité du centre. À quel niveau cela se réalisera doit encore être examiné.

Il faut en tout cas une réaction adéquate et rapide aux demandes des parents.

Le centre doit aussi regrouper et canaliser ce qui existe déjà actuellement sur le terrain, sinon il risque d'être un organe en plus, sans apporter une réelle plus-value. Cela est aussi important dans les relations avec les services de police.

Pour ces raisons, on pense à la mise au point d'un protocole réglant la relation entre le centre et les services de police. Si l'expérience démontre qu'il faut donner une base légale à cette collaboration, le Gouvernement fera le nécessaire.

À propos du financement du centre, le ministre fait remarquer que nous ne connaissons pas les systèmes de «sponsoring» par le secteur privé comme aux États-Unis. Néanmoins, certains soutiens sont parfaitement compatibles avec nos coutumes européennes et permettront un financement «mixte», ce qui renforcerait le caractère indépendant du centre (par exemple le financement pour les télécommunications par Belgacom, une mise à la disposition du centre de l'expérience d'I.B.M. en la matière, le soutien technologique de certaines universités, la mise à disposition d'un bâtiment).

La phase suivante à laquelle le Gouvernement devra s'atteler est la discussion sur «le cahier de charges» du centre avec les parents et les associations concernées. Il faut aussi trouver une personne qui jouit de la confiance de toutes les parties concernées pour diriger le centre.

En ce qui concerne la forme concrète à donner à la «hot line», les détails doivent encore être élaborés mais il confirme que le numéro d'appel doit être simple.

5. AUDITION DE MME E. YORE DU N.C.M.E.C. ET M. P.-M. NEIRINCKX (19 MARS 1997)

A. Exposé de Mme E. Yore

C'est un réel plaisir de vous entretenir ce matin du *National center for missing and exploited children* de Arlington, en Virginie. Il m'a été dit que le contexte et la genèse de cette initiative présentent des similitudes dans nos deux pays. De fait, le Centre national est né à la suite d'une série d'affaires tragiques de rapt et de meurtres d'enfants innocents. Le cas le plus connu est celui de l'enlèvement et du meurtre brutal d'Adam Walsh, dans le sud de la Floride, en 1981. Les parents

De band met de ouders is erg belangrijk voor de geloofwaardigheid van het centrum. Er moet nog worden onderzocht op welke manier deze band zal worden uitgewerkt.

In ieder geval moet snel en adequaat worden gereageerd op de vragen van de ouders.

Om te voorkomen dat er een zoveelste instelling wordt opgericht zonder enige werkelijke meerwaarde, moet het centrum een overkoepelend orgaan worden voor alle organisaties die op dit terrein reeds werkzaam zijn. Dit is eveneens van groot belang voor de betrekkingen met de politiediensten.

Om precies dezelfde reden denkt men ook aan een protocol dat de betrekkingen tussen het centrum en de politiediensten moet regelen. Als uit de praktijk blijkt dat deze samenwerking op een wettelijke basis moet worden gestoeld, zal de regering de nodige stappen ondernemen.

Wat de financiering van het centrum betreft, wijst de minister erop dat wij hier geen traditie hebben van sponsoring door de privé-sector zoals in de Verenigde Staten wel het geval is. Toch is steun vanuit bepaalde hoek niet in strijd met de Europese gewoonten, zodat kan worden gedacht aan een vorm van gemengde financiering, wat de onafhankelijkheid van het centrum nog zal verhogen (de telecommunicatie kan gefinancierd worden door Belgacom, IBM kan zijn ervaring ter beschikking stellen, bepaalde universiteiten kunnen technologische steun bieden, een gebouw kan worden vrijgemaakt).

De taak van de regering is nu besprekingen te voeren met de ouders en de betrokken verenigingen over het zogenaamde «bestek» voor het centrum. Daarnaast moet voor de leiding van het centrum een persoon worden gezocht die het vertrouwen van alle betrokken partijen geniet.

Wat de concrete vorm van de hulplijn betreft, moeten de details nog worden uitgewerkt, maar hij is het ermee eens dat het een gemakkelijk nummer moet zijn.

5. HOORZITTING MET MEVROUW E. YORE VAN HET NCMEC EN DE HEER P.-M. NEIRINCKX (19 MAART 1997)

A. Uiteenzetting van mevrouw E. Yore

Het is me een genoegen u deze morgen een en ander te kunnen vertellen over het *National Center for Missing and Exploited Children* in Arlington, Virginia. Men heeft me gezegd dat de voorgeschiedenis en het opstarten van het initiatief vergelijkbaar zijn met wat onlangs in uw land is gebeurd. Ons centrum is er inderdaad gekomen na een aantal tragische ontvoeringen en moorden op onschuldige kinderen. Het beruchtste geval was de brutale ontvoering en moord

d'Adam, John et Reve Walsh, ont été protagonistes d'un mouvement national en vue de changer les lois, de mobiliser les autorités policières et d'induire une prise de conscience nationale à l'égard des enfants disparus en Amérique.

La réponse à ce mouvement national s'est traduite, en 1984, par la publication d'une loi créant un Centre de coordination et d'assistance pour les enfants disparus et exploités. Le Centre national entreprend des démarches au niveau national pour rechercher et retrouver des enfants disparus, ainsi que pour sensibiliser le public aux moyens de prévention contre les rapt, les attentats à la pudeur et l'exploitation sexuelle d'enfants. Les activités du Centre national, qui répond à une structure privée à but non lucratif, sont financées par des subventions émanant du ministère de la Justice et par des fonds privés.

Le Centre coordonne les efforts consentis par les autorités policières, les services sociaux, les juges, les procureurs, les éducateurs et le grand public, afin de briser le cycle de violence qui a systématiquement caractérisé ces crimes inutiles sur des enfants. Chaque année, aux États-Unis, près d'un million d'enfants disparaissent. 99,5% de ces affaires trouvent une solution heureuse. La plupart de ces enfants réintègrent le domicile parental dans un bref délai. Toutefois, certains ne rentrent jamais chez eux. On estime à 300 le nombre annuel de rapt perpétrés par des inconnus. Près de 100 de ces enfants sont assassinés.

Par an, on dénombre environ 115 000 tentatives d'enlèvement par des inconnus. Nous avons la conviction que ces enfants ont été sauvés parce qu'on leur a appris à rester éloignés des inconnus et qu'on leur a dispensé des messages de prévention. Par le biais de notre numéro vert gratuit, nous avons enregistré plus d'un million d'appels émanant du public.

Le Centre national a formé plus de 140 000 policiers et nous avons diffusé 13 millions de publications gratuites. Nous avons signalé 50 000 disparitions aux autorités policières et 33 000 enfants ont été retrouvés.

Le Centre reçoit des informations, indices et témoignages du monde entier sur des enfants disparus. Près de 450 enfants ont été retrouvés grâce à notre programme de diffusion de photos. Nous comptons plus de 1 700 contacts, comprenant notamment des entreprises privées, qui distribuent et affichent gratuitement des posters d'enfants disparus. Nous réalisons et diffusons rapidement des affiches dans l'ensemble des États-Unis et du monde. Nous avons mis au point un logiciel performant de vieillissement qui nous permet d'actualiser l'apparence des enfants qui ont disparu depuis plus de deux ans. Ainsi, nous avons vieilli la photo d'Elisabeth Brichet, dont on est toujours sans nouvelle.

Les entreprises avec lesquelles nous entretenons un partenariat, font bénéficier le Centre d'un large éven-

op Adam Walsh in Zuid-Florida, in 1981. Adams ouders, John en Reve Walsh, namen het voortouw in een landelijke beweging voor wetswijziging, strenger politieoptreden en een nationaal initiatief rond het probleem van vermiste kinderen.

Het antwoord op die beweging kwam er in 1984 met een wet van het Congres waardoor een nationaal coördinatie- en hulpcentrum voor vermiste en misbruikte kinderen kon worden opgericht. Dat National Center heeft de leiding over de landelijke inspanningen om vermiste kinderen op te sporen en thuis te brengen; het voert daarnaast ook bewustmakings- en preventiecampagnes bij het grote publiek over ontvoering, aanranding en seksueel misbruik van kinderen. Het National Center is een privé-organisatie zonder winstgevend doel en werkt met een toelage van het ministerie van Justitie en met privé-fondsen.

Het Center coördineert alle inspanningen van de politiediensten, sociale diensten, rechters, openbare aanklagers, opvoeders en het publiek om de spiraal van geweld te doorbreken die deze nutteloze misdaden tegenover kinderen al altijd heeft gekenmerkt. In de Verenigde Staten worden elk jaar ongeveer één miljoen kinderen vermist. 99,5% van die gevallen wordt met succes opgelost. De meeste kinderen zijn na korte tijd weer thuis. Maar sommigen keren nooit meer terug. Het aantal ontvoeringen door vreemden wordt op 300 per jaar geraamd. Van die 300 kinderen worden er bijna 100 vermoord.

Jaarlijks doen zich ongeveer 115 000 pogingen tot ontvoering door vreemden voor. Wij zijn ervan overtuigd dat die kinderen gered zijn doordat zij geleerd hadden niet met vreemden mee te gaan. Op onze gratis hulplijn met het nummer 1800 hebben wij meer dan één miljoen oproepen van het publiek binnengekregen.

Het National Center heeft meer dan 140 000 politiemensen opgeleid en wij hebben 13 miljoen gratis publicaties verspreid. Wij hebben 50 000 gevallen van vermiste kinderen bij de politiediensten aangegeven, waarvan 33 000 kinderen werden teruggevonden.

Het Centrum krijgt tips en inzage in informatie uit de hele wereld over vermiste kinderen. Om en bij de 450 kinderen werden teruggevonden als rechtstreeks resultaat van het verspreiden van foto's. Wij beschikken over 1 700 affichepartners, onder meer privé-ondernemingen die gratis affiches van vermiste kinderen uitdelen en ophangen. Wij maken affiches die snel in de Verenigde Staten en over de hele wereld worden verspreid. Wij hebben computersoftware ontwikkeld om de portretten van kinderen die al meer dan twee jaar vermist zijn te verouderen. Zo hebben wij ook de foto van de nog steeds vermiste Elisabeth Brichet verouderd.

Door partnerschappen met ondernemingen kan het Centrum ook een beroep doen op een heel gamma

tail de services de la part du secteur privé. Citons notamment *Pizza Hut* et *Walmart*. Mais il y a aussi *Compuserve*, qui a mis en place un serveur d'échange et de consultation en direct de dossiers d'enfants disparus au service des autorités policières, *Sun Systems*, *Digital*, *Computer Associates*, pour ne citer que quelques-unes des sociétés informatiques qui nous fournissent la technologie la plus avancée, et qui donnent au Centre national un accès à de nombreuses banques de données publiques qui nous aident dans nos recherches d'enfants disparus.

Nous disposons d'un réseau informatique international par lequel le Centre est en liaison directe avec 49 centres de coordination au niveau des États, plus la R.C.M.P. au Canada, Scotland Yard au Royaume-Uni, la gendarmerie belge, Interpol à Lyon en France et la police néerlandaise. Nous pouvons transmettre instantanément des images et des informations sur des cas de disparition d'enfants dans le monde entier. Nous disposons d'un logiciel bien étoffé sur la sécurité des enfants pour les écoles, baptisé *Kids and Company*. Ce programme sur la sécurité personnelle est le plus avancé dans ce domaine et il est destiné aux enfants en âge scolaire. Il est enseigné à 12% des enfants des écoles primaires de notre pays.

Depuis 1984, le Centre national coopère avec des spécialistes du droit dans tout le pays afin de promulguer des lois garantissant une meilleure protection des enfants, notamment par l'élaboration d'une législation modèle touchant tous les aspects de la problématique: depuis les centres de coordination jusqu'à l'éducation obligatoire sur la sécurité dans les écoles primaires, en passant par les programmes de fichage des délinquants sexuels.

De concert avec *Sun Systems* et *Computer Associates*, le Centre national a créé un site international sur le *Web*, doté de la capacité de répondre rapidement aux besoins liés à des disparitions d'enfants dans le monde entier.

Des renseignements et des photos des enfants disparus peuvent être instantanément consultés de n'importe quel endroit du monde. Dans un avenir très proche, le site sera à même d'intégrer des clips sonores de la voix des enfants et des séquences vidéo qui seront accessibles aux utilisateurs du *Web*. Nous espérons que le centre belge se joindra à nous dans l'exploitation de ce site pour les enfants disparus. En effet, cette technologie de pointe nous permettra de bénéficier d'un forum directement opérationnel pour tous les enfants disparus.

Aux États-Unis, comme en Belgique, ce sont les petits enfants qui nous ont guidé, pour faire référence à la Bible. Ce sont les petits enfants qui nous ont montré que la société a non seulement besoin de moyens et de lois mais aussi, et c'est bien plus important, d'un consensus moral sur la nécessité de protéger les plus vulnérables d'entre nous contre le mal. Ce

diensten vanuit de privé-sector. *Pizza Hut* en *Walmart* zijn daar twee voorbeelden van. Maar ook *Compuserve*, dat een forum over vermiste kinderen sponsort en een *online* verbinding met politiediensten verzekert, evenals *Sun Systems*, *Digital*, *Computer Associates* om maar een paar computerfirma's te noemen die ons geavanceerde informatica-oplossingen bezorgen zodat het Centrum toegang heeft tot een brede waaier van openbare databanken die het zoeken naar vermiste kinderen kunnen vergemakkelijken.

Wij beschikken over een internationaal computernetwerk dat het Centrum *online* verbindt met de 49 coördinatiecentra in elke Staat en met het RCMP in Canada, maar ook met Scotland Yard in het Verenigd Koninkrijk, met de Belgische rijkswacht, met Interpol in Lyon, Frankrijk, en met de Nederlandse politie. Zo kunnen wij beelden en informatie over de vermiste kinderen onmiddellijk wereldwijd verspreiden. Wij beschikken ook over een uitgebreid veiligheidsinformatiepakket voor scholen, *Kids and Company* genaamd. Het is een zeer geavanceerd persoonlijk veiligheidsprogramma voor de schooljeugd en het wordt onderwezen aan 12 % van de lagereschoolkinderen in ons land.

Sinds 1984 werkt het NCMEC samen met juridische specialisten uit het hele land om een betere bescherming van kinderen in de wetteksten te voorzien, met name door voorbeeldwetten op te stellen over de diverse aspecten van de problematiek: van coördinatiecentra per Staat, registratieprogramma's voor seksuele delinquenten tot verplichte veiligheidsopvoeding op de basisschool.

Het National Center heeft in samenwerking met *Sun Systems* en *Computer Associates* een internationale website gecreëerd waar snel kan worden ingespeeld op de behoeften in verband met vermiste kinderen uit de hele wereld.

Zo kunnen gegevens en portretten van vermiste kinderen meteen over de hele wereld worden geraadpleegd. In de heel nabije toekomst zullen in de website ook audioclips met de stem van de kinderen worden opgenomen, evenals videobeelden die de gebruikers van het *Web* kunnen bekijken. Wij hopen dat het Belgische Centrum mee zal werken aan onze internationale website voor vermiste kinderen. Dankzij die geavanceerde technologie beschikken we immers over een onmiddellijk operationeel forum voor alle vermiste kinderen.

In de Verenigde Staten waren het, net als in België, de kleine kinderen die ons de weg wezen, om het enigszins bijbels te zeggen. Het zijn de kinderen die ons geleerd hebben dat in een samenleving niet alleen middelen en wetten nodig zijn, maar vooral een morele, maatschappelijke consensus over de noodzaak om de meest kwetsbaren tegen het kwaad te

sont les enfants, Mélissa, Julie, An, Eefje et Loubna, qui par leur mort tragique nous enseignent les vérités essentielles: nous serons jugés sur la manière dont nous protégeons notre jeunesse. Un tel Centre est un facteur déterminant dans la protection des enfants dans un pays mais mon message à votre endroit, est que c'est la volonté morale du peuple qui importe vraiment, la volonté de donner aux enfants la priorité dans ce pays. Comme le monde entier, j'ai vu les Belges descendre dans la rue lors de la Marche Blanche. Ce dimanche-là, j'ai senti la volonté morale de ce peuple dans la rue. J'ai repensé à un propos d'une anthropologue américaine, Margaret Mead: «Soyez sûr qu'un petit groupe de citoyens conscients peut changer le monde. En fait, c'est la seule chose qui ait jamais changé le monde». Jusqu'à ce que nous traitions chaque cas de disparition d'enfant comme s'il s'agissait de notre enfant, jusqu'à ce que nous débarquions nos rues des prédateurs pédophiles, nous devons toujours nous demander: «Voulons-nous que ce prédateur vive en face de chez nous?» Nous ne pouvons laisser ces gens livrés à eux-mêmes, nous ne pouvons rester passifs jusqu'à ce que tous les enfants disparus en Belgique soient retrouvés et chaque prédateur et assassin, amené devant les tribunaux. Ce seront toujours les enfants qui paieront, du sacrifice de leur précieuse vie, le réveil et la volonté de changement de la société. Ce seront toujours les destins tragiques d'enfants qui nous inciteront à promulguer des lois en vue de mieux les protéger. Ce seront toujours les enfants qui nous montreront la vérité. La vérité toute simple que le mal existe et que si nous le reconnaissons pas et si nous n'y prenons pas garde, nos enfants seront les agneaux sacrifiés. Nous ne pouvons abandonner aux agneaux la responsabilité de lutter contre les loups. Pourtant, telle est la tragédie vécue en Belgique et dans le monde. Nous n'avons pas vu les loups et ils ont dévoré nos enfants.

Gandhi disait: «Tu dois être le changement que tu souhaites voir dans le monde.» Nous devons tous nous investir dans la protection des enfants du monde. Cela peut se traduire par une participation dans un centre comme le Centre national. Pour les uns, ce sera mener campagne pour changer les lois; pour d'autres, ce sera simplement ouvrir les yeux sur le mal dans le monde et affirmer «plus jamais ça». Ce serait trahir nos enfants d'oublier le message de leur mort tragique. Si nous avons appris quelque chose au Centre, c'est que nous devons constamment nous élever, changer, nous mettre au défi et exhorter les politiques à faire plus pour les enfants. John Walsh dit souvent: «Se mettre la tête dans le sable et prétendre que son enfant ne pourrait jamais être une victime, à la lumière de tout ce qui c'est passé et continue à se passer en Amérique, c'est rendre un mauvais service à ses enfants. Gardez bien à l'esprit que votre enfant est une victime potentielle.»

beschermen. Het zijn de kinderen (Mélissa, Julie, An, Eefje en Loubna) die ons door hun tragische dood de allerbelangrijkste waarheid hebben bijgebracht: wij zullen worden beoordeeld volgens ons vermogen onze kinderen te beschermen. Zo'n coördinatiecentrum is heel belangrijk om de kinderen van een land te kunnen beschermen, maar uiteindelijk is het de morele wil van een volk die telt, de wil om in zijn land kinderen op de eerste plaats te stellen. Samen met de rest van de wereld heb ik gezien hoe het Belgische volk in de Witte Mars op straat is gekomen. Die zondag heb ik de morele wil van het volk op straat gezien. Het herinnerde me aan de uitspraak van de Amerikaanse antropologe Margaret Mead: «Twijfel er nooit aan dat een kleine groep wijze burgers de wereld kan veranderen. Het is zelfs het enige dat de wereld ooit heeft veranderd». Tot de dag dat we alle gevallen van vermiste kinderen behandelen alsof het om ons eigen kind ging, tot we onze straten van seksuele roofdieren hebben bevrijd, moeten we ons afvragen of we willen dat zo'n roofdier in onze straat woont. Wij mogen die mensen geen kans geven, wij mogen niet stil blijven zitten tot elk vermist kind in België is teruggevonden, tot elke seksuele delinquent of moordenaar voor de rechtbank is gebracht. Het zullen altijd de kinderen zijn wier waardevolle leven wordt geofferd opdat de maatschappij ontwaakt en verandert. Het zullen altijd de kinderen zijn wier tragische leven ons zal dwingen om wetten goed te keuren die hen beter kunnen beschermen. Het zullen altijd de kinderen zijn die ons de waarheid onder ogen zullen brengen. De eenvoudige waarheid is dat het kwaad bestaat en als we dat niet willen inzien en ons ertegen wapenen, zullen de kinderen het offerlam blijven. Wij kunnen de lammeren niet vragen om de wolven te verdrijven. En dat is precies de tragedie van België en de rest van de wereld. Wij negeerden de wolven en zij verslonden onze kinderen.

Gandhi heeft ooit gezegd: «Jij moet de verandering zijn die je in de wereld wilt bewerkstelligen.» Wij moeten allemaal de kinderen van deze wereld helpen beschermen. Dat kan door in een centrum zoals het National Center actief te zijn, voor u kan het betekenen wetswijzigingen doorvoeren om kinderen beter te beschermen, voor anderen betekent het misschien gewoon het kwaad in de wereld onder ogen zien en zeggen: dit nooit meer. We doen onze kinderen tekort als we de boodschap van hun tragische dood vergeten. Als we in het National Center één ding hebben geleerd, dan is het dat we voortdurend moeten groeien en veranderen, onszelf en het politieke systeem moeten uitdagen om méér voor de kinderen te doen. John Walsh herhaalt het vaak: «Je hoofd in het zand steken en beweren dat jouw kind nooit het slachtoffer kan worden, terwijl er in Amerika van alles is gebeurd en nog altijd gebeurt, dat is je kind nadeel berokkenen. Je moet altijd blijven voor ogen zien dat ook jouw kind een potentieel slachtoffer is.»

Notre rôle essentiel au Centre national est d'être le porte-parole de l'enfant. L'enfant disparu, l'enfant victime, l'enfant privé de parole et qui a peur de parler. Nous devons être l'avocat de l'enfant et oser la confrontation avec les autorités. Il est de notre responsabilité de lutter pour obtenir des lois qui protègent nos enfants. Il est de notre responsabilité de nous assurer que les responsables gouvernementaux chargés de protéger les innocents, font leur travail. Il est de notre responsabilité de veiller à ce que Adam Walsh et Polly Klass ne soient pas morts en vain. Julie, Mélissa, An, Eefje et Loubna méritent la même profession de foi. Nous ne pouvons les laisser tomber. Nous serons jugés sur la manière dont nous protégeons nos enfants.

B. Exposé de M. P.-M. Neirinckx

M. Neirinckx décrit brièvement l'état d'avancement de la création, en Belgique, d'un Centre européen des enfants disparus.

Il souligne que la création de ce centre est un processus auquel il faut laisser le temps nécessaire. Avant de mettre un document de travail à disposition des sénateurs, il souhaite en achever l'élaboration avec les parents concernés.

1. Historique

Les faits qui ont abouti à la création du centre sont bien connus.

L'idée d'un service « Interpol Enfant » avait déjà été émise dans le cadre d'une proposition de loi déposée par Mme Lizin le 7 décembre 1995 (doc. Sénat 1-200).

Cette idée s'est trouvée dépassée par les événements dramatiques de l'année dernière. C'est surtout depuis le 20 octobre 1996, jour où le Premier ministre a reçu les parents qui ont organisé la Marche blanche, que le processus s'est considérablement accéléré. Le Gouvernement a alors décidé de créer un centre pour les enfants disparus qui fonctionnerait de manière professionnelle, mais en étroite concertation avec les parents des victimes.

Vu la complexité de la mission, le Gouvernement a désigné un médiateur pour jouer un rôle catalyseur et réunir les parents autour de ce projet.

Le Premier ministre a défini la mission du médiateur de la manière suivante :

« Cette personne aura initialement pour mission de mûrir le concept, en étroite concertation avec les

De belangrijkste taak van het National Center is het kind een stem te geven: aan elk kind dat vermist is, aan elk kind dat een slachtoffer is, aan elk kind dat geen stem heeft en bang is om te spreken. Als advocaat van het kind moeten we soms de confrontatie met de overheid durven aangaan. Het is onze verantwoordelijkheid om in naam van de kinderen de waarheid te zeggen; het is onze verantwoordelijkheid te vechten voor wetten die kinderen bescherming bieden; het is onze verantwoordelijkheid te waarborgen dat de overheidsambtenaren die de onschuldigen moeten beschermen, hun werk goed doen. Het is onze verantwoordelijkheid erop toe te zien dat Adam Walsh en Polly Klass niet tevergeefs zijn gestorven. Julie, Mélissa, An, Eefje en Loubna verdienen even gemotiveerde advocaten. We mogen hen niet in de steek laten. Hoe wij onze kinderen beschermen, daarop zal men ons oordelen.

B. Uiteenzetting van de heer P.-M. Neirinckx

De heer Neirinckx geeft een beknopte stand van zaken omtrent de oprichting van een Europees centrum voor vermiste kinderen in ons land.

Hij wijst erop dat de oprichting van dit centrum een proces is dat de nodige tijd gegeven moet worden. Alvorens een werkdocument ter beschikking te stellen van de senatoren, wenst hij dit samen met de betrokken ouders af te werken.

1. Ontstaansgeschiedenis

De feiten die geleid hebben tot oprichting van het centrum, zijn bekend.

De idee van een Interpol-dienst voor kinderen is reeds in de vorm van een wetsvoorstel ingediend door mevrouw Lizin op 7 december 1995 (Gedr. St. Senaat, 1-200).

Deze idee is achterhaald door de dramatische gebeurtenissen van het afgelopen jaar. Het is vooral na de ontvangst door de eerste minister op 20 oktober 1996 van de ouders die de Witte Mars hebben georganiseerd, dat het proces aanzienlijk is versneld. Toen is door de regering beslist dat er een centrum voor vermiste kinderen zou worden opgericht, op een professionele basis, maar in nauw overleg met de getroffen ouders.

Gelet op de complexiteit van de opdracht heeft de regering een bemiddelaar aangewezen die als katalysator moest fungeren om de ouders samen te brengen rond het project.

De eerste minister heeft de opdracht als volgt geformuleerd :

« De opdracht van die persoon zou er aanvankelijk in bestaan het concept te laten rijpen in nauw overleg

parents des enfants disparus et avec les associations déjà actives dans ce domaine, afin de parvenir au consensus nécessaire pour mettre en place une structure juridique et organisationnelle adéquate.»

M. Neirinckx remplit cette tâche à titre personnel et a été détaché à cet effet par la Fondation Roi Baudouin, qui lui fournit toutefois un support logistique et budgétaire.

Après deux mois, le moment est venu de dresser un premier bilan.

L'accent a été mis d'emblée sur les rencontres individuelles avec les parents et les associations. Le médiateur a ensuite travaillé à un «cahier des charges», qui s'est mué rapidement en charte du centre futur, reprenant avec le plus de précision possible les missions du centre.

La mission était de parvenir à un consensus sur le contenu de ce document. On a donc organisé une série de réunions de travail avec les parents et les associations concernées.

La «charte» sera prochainement signée conjointement par tous les parents et toutes les associations.

Dans l'intervalle, des contacts préliminaires ont été établis avec d'importants sponsors désireux d'apporter leur plein appui sur les plans de l'infrastructure et de l'indispensable technologie de pointe.

On est parvenu à un consensus en ce qui concerne la structure juridique du centre.

Dans un premier temps, on a hésité entre la formule de l'a.s.b.l. internationale et celle de l'institution d'utilité publique («fondation»). Il faudra désigner à court terme un conseil d'administration et un comité de direction. Il faudra également désigner un «comité de vigilance», au sein duquel les parents joueront un rôle prépondérant.

L'on a prévu également trois groupes de travail :

- un groupe de travail «sponsoring et collecte de fonds»;
- un groupe de travail «infrastructure et technologie»;
- un groupe de travail «management» qui devra élaborer le business plan du centre.

Un autre aspect important du travail est la conclusion d'accords de collaboration avec les différents acteurs qui seront étroitement associés au fonctionnement du centre. Il s'agit de la police, de la gendarmerie, de la cellule disparition du B.C.R., des services d'aide aux victimes et du secteur d'assistance privé.

L'on devra par ailleurs examiner comment créer rapidement un réseau européen.

met de ouders van de verdwenen kinderen en met de terzake reeds actieve verenigingen om te komen tot een noodzakelijke consensus voor het opzetten van een passende juridische en organisatorische structuur.»

De heer Neirinckx vervult deze opdracht op persoonlijke titel en werd daarvoor gedetacheerd door de Koning-Boudewijnstichting. De Koning-Boudewijnstichting verleent echter logistieke en budgettaire ondersteuning.

Na twee maanden is het moment gekomen om een eerste balans op te maken.

Van meet af aan is het accent gelegd op de individuele ontmoetingen met de ouders en met de verenigingen. Daarna is gewerkt aan een «bestek», dat snel evolueerde tot een handvest van het op te richten centrum, waarin de opdrachten zo precies mogelijk werden opgenomen.

Het was de opdracht om tot een consensus te komen over de inhoud van dit document. Daarom werden een aantal werkvergaderingen belegd met de betrokken ouders en verenigingen.

Op korte termijn zal het «charter» door alle ouders en verenigingen samen worden ondertekend.

Inmiddels zijn ook de eerste contacten gelegd met belangrijke sponsors die hun volle steun willen verlenen op het vlak van infrastructuur en van de broodnodige geavanceerde technologie.

Rond de juridische structuur van het centrum is een consensus ontstaan.

Aanvankelijk werd getwijfeld tussen de formule van een internationale vzw en die van een instelling van openbaar nut («stichting»). Op korte termijn zal een raad van beheer en een directiecomité moeten worden aangesteld. Daarnaast zal «een comité van waakzaamheid» worden opgericht waarin vooral de ouders een cruciale rol zullen spelen.

Tevens worden drie werkgroepen ingesteld :

- een werkgroep «sponsoring and fund-raising»;
- een werkgroep «infrastructure en technologie»;
- een werkgroep «management», die het business plan van het centrum zal opstellen.

Een belangrijk aspect van het werk is ook het afsluiten van samenwerkingsakkoorden met diverse actoren die van nabij bij het centrum zullen worden betrokken: politie, rijkswacht, de cel verdwijningen van het CBO, diensten voor slachtofferhulp, de particuliere hulpverleningssector.

Ook zal worden onderzocht hoe een Europees netwerk snel kan worden opgericht.

En ce qui concerne l'évolution à moyen terme, M. Neirinckx espère que l'on pourra commencer à recruter et à sélectionner l'équipe à partir du mois de mai, date à laquelle le système de communication et de traitement de l'information devrait être opérationnel, de sorte que, si tout se déroule comme prévu, le centre pourrait démarrer ses activités fin juin ou début juillet.

2. La charte

La charte est un document de travail décrivant les caractéristiques générales du centre.

Les principes de départ du centre sont les suivants :

1. Le centre exercera ses activités sur l'ensemble de la Belgique et va très rapidement étendre son action aux autres pays européens.

La formule recherchée sera de constituer un réseau de centres nationaux, avec la même philosophie, dont le centre européen assurera la coordination des actions et les contacts avec les centres d'autres parties du monde.

2. Les parents des enfants-victimes, qu'ils soient ou non organisés sous forme associative, sont associés à la préparation du projet et au centre.

M. Neirinckx a distingué trois groupes de parents :

- les parents des enfants disparus et/ou assassinés qui sont à la base de l'organisation de la Marche blanche du 20 octobre 1996, qui ont donné la première impulsion à la création du centre européen pour enfants disparus; leur rôle de déclencheur doit être reconnu;

- d'autre part, les mérites d'un certain nombre d'associations, émanant de la préoccupation de parents d'enfants disparus, enlevés et/ou assassinés, sont également reconnus; il s'agit des *A.S.B.L. Marc et Corinne*, *Hulpfonds voor ontvoerde en vermiste kinderen*, *Ouders van een vermoord kind* et *Missing Children International Network*; toutes sont actives depuis plusieurs années sur le terrain;

- un certain nombre de parents, dont les enfants ont déjà disparus depuis longtemps ou qui ont été assassinés, ont souhaités s'associer à cette nouvelle dynamique.

Tous ensemble, ils forment le groupe visé à ce point 2.

3. Le centre agira de manière indépendante des pouvoirs publics. Il s'agit d'une option de base, sur

Wat de ontwikkeling op halflange termijn betreft, hoopt de heer Neirinckx dat vanaf de maand mei zal worden overgegaan tot de rekrutering en selectie van het team en dat tegen die tijd het communicatie- en informaticasysteem operationeel is, zodanig dat, indien alles naar wens verloopt, het centrum zou kunnen opstarten eind juni, begin juli.

2. Het handvest

Het handvest is een werkdocument waarin de algemene kenmerken van het centrum worden beschreven.

De basisprincipes voor het centrum zijn de volgende:

1. Het centrum zal actief zijn op het hele Belgische grondgebied en binnen korte tijd zijn actieradius uitbreiden tot de andere Europese landen.

Bedoeling is een netwerk van nationale centra met dezelfde basisfilosofie op te richten, terwijl het Europees centrum instaat voor de coördinatie en de contacten met centra in andere delen van de wereld.

2. De ouders van de slachtoffertjes, al dan niet georganiseerd in een vereniging, worden betrokken bij de voorbereiding van het ontwerp en van het centrum.

De heer Neirinckx maakt een onderscheid tussen drie groepen van ouders :

- de ouders van de verdwenen en/of vermoorde kinderen die het initiatief hebben genomen voor de organisatie van de Witte Mars op 20 oktober 1996 en de eerste impuls hebben gegeven voor de oprichting van het Europees centrum voor verdwenen kinderen; hun pioniersrol moet worden erkend;

- anderzijds staan ook de verdiensten van een aantal verenigingen, opgericht door de ouders van verdwenen, ontvoerde en/of vermoorde kinderen, buiten kijf; wij denken hierbij aan de *VZW Marc en Corinne*, het *Hulpfonds voor ontvoerde en vermiste kinderen*, *Ouders van een vermoord kind* en *Missing Children International Network*; al deze verenigingen zijn reeds meerdere jaren in de praktijk actief;

- een aantal ouders van wie de kinderen reeds lange tijd verdwenen of vermoord zijn, hebben verklaard zich bij deze nieuwe initiatieven te willen aansluiten.

Punt 2 heeft betrekking op de drie groepen ouders samen.

3. Het centrum treedt onafhankelijk van de overheid op. Dit is een basiskeuze, waartoe de regering

laquelle le gouvernement s'est engagé dès le début. Le centre est un premier lieu au service des victimes et de leurs familles. L'expérience des autres pays montre qu'il s'agit de la formule la plus performante pour obtenir une diffusion maximale des signalements des enfants disparus.

Pour cela, le centre doit bénéficier d'une autonomie de gestion.

4. Le centre sera reconnu comme partenaire privilégié par les autorités fédérales dans la problématique des enfants disparus. À cette fin, il sera subventionné par ces autorités fédérales.

5. Le projet vise tous les cas de disparitions d'enfants: rapt, exploitation sexuelle, enlèvement parental, fugue. Il ne couvre pas prioritairement la question des adultes disparus, mais le centre devrait pouvoir jouer un rôle à cet égard.

Sont considérés comme «enfants»: tous les mineurs jusqu'à 18 ans et également tous les enfants majeurs qui, au moment de la disparition, habitaient encore chez leurs parents.

Le centre a également comme objectif la prévention et la lutte efficace contre toute forme de trafic d'enfants, de pédo-sexualité et de pornographie d'enfants.

6. Le fonctionnement du centre ne doit pas donner lieu à des conflits de compétence avec les services publics et les associations qui sont actives dans ce secteur et dont les activités ne seront pas intégrées dans le centre. Pour ce faire, le centre devra établir des relations de travail claires avec ces services et associations par la voie de protocoles précis.

7. En matière d'accueil, assistance et aide aux victimes, le centre agira sur base du principe de renvoi de demandes vers ces services spécialisés. Cependant, le centre assurera pour une partie l'accueil et le premier secours aux parents d'enfants disparus.

3. Les caractéristiques du futur centre en fonction de ces principes

3.1. Capacité d'organisation

Le centre devra développer des capacités professionnelles permettant de garantir l'efficacité de ses interventions, une méthodologie de travail et des règles éthiques, des normes strictes de gestion financière, travailler dans l'esprit de la Déclaration universelle des Droits de l'Homme et de la Convention des Droits de l'Enfant.

Le centre doit avoir la possibilité de mobiliser les ressources individuelles (volontariat) et doit égale-

ment vanaf het begin verbonden heeft. Het centrum staat in de eerste plaats in dienst van de slachtoffers en hun familie. In andere landen leert de ervaring dat dit de meest efficiënte formule is voor een maximale verspreiding van het signalement van verdwenen kinderen.

Daarom moet het centrum ook onder autonoom beheer staan.

4. Het centrum wordt door de federale overheid erkend als geprivilegieerd gesprekspartner in de problematiek van de verdwenen kinderen. Daartoe wordt het gesubsidieerd door de federale overheid.

5. Het ontwerp richt zich op alle gevallen van verdwijning van kinderen: kidnapping, seksuele uitbuiting, ontvoering door een van de ouders, weggelopen. Het centrum houdt zich niet prioritair met de verdwijning van volwassenen bezig, maar kan ook op dit vlak een rol spelen.

Als «kinderen» worden beschouwd alle minderjarigen tot 18 jaar en eveneens alle meerderjarige kinderen die op het ogenblik van hun verdwijning nog bij hun ouders woonden.

Het centrum heeft eveneens tot doel elke vorm van kinderhandel, pedoseksualiteit en kinderporno te voorkomen en efficiënt te bestrijden.

6. De werking van het centrum mag geen aanleiding geven tot bevoegdheidsconflicten met de overheidsdiensten en de verenigingen die in deze sector optreden en waarvan de activiteiten niet in het centrum opgenomen worden. Daartoe moet het centrum door middel van precieze protocollen duidelijke afspraken maken met deze diensten en verenigingen.

7. Inzake opvang, bijstand en hulp aan de slachtoffers verwijst het centrum in beginsel de verzoeken naar deze gespecialiseerde diensten. Het centrum zal echter deels zorgen voor de opvang en de eerste hulpverlening aan de ouders van verdwenen kinderen.

3. Kenmerken van het toekomstige centrum op grond van deze beginselen

3.1. Organisatie

Om efficiënt te kunnen werken zullen de medewerkers van het centrum beroepsbekwaamheid moeten ontwikkelen, een werkmethode, ethische regels en strenge normen voor het financieel beheer. Zij moeten werken in de geest van de Universele Verklaring van de rechten van de mens en het Verdrag inzake de rechten van het kind.

Het centrum moet in staat zijn individuele krachten aan te trekken (vrijwilligerswerk) en moet eveneens

ment disposer de capacités de «fund-raising». Le centre doit bien sûr avoir les capacités d'informer et de sensibiliser le public (accès aux média).

3.2. *Dimension internationale*

Le centre a une dimension européenne: il doit jouer un rôle de pilotage dans la création d'un réseau européen de centres nationaux comparables.

Très prochainement, il y aura des contacts exploratifs avec la Grande-Bretagne, la France et les Pays-Bas.

Le centre devra être reconnu comme partenaire du *National Center for Missing and Exploited Children* et avoir des contacts avec des organisations similaires dans des pays sensibles extra-européens.

3.3. *Les parents des enfants disparus*

La structure du centre devra comprendre un mode d'association des parents et des associations sous une forme représentative au fonctionnement. On peut s'imaginer la création d'un «conseil de vigilance permanente».

3.4. *Le caractère privé du centre*

Le centre sera créé sous la forme d'une A.S.B.L. ou d'un établissement d'utilité publique.

3.5. *Indépendance du centre*

Le centre sera dirigé par des personnes indépendantes des autorités publiques en rendant compte aux organes de l'A.S.B.L.

Les autorités n'interviendront pas dans le fonctionnement du centre ni dans le recrutement de son personnel.

3.6. *Partenariat avec les autorités fédérales*

L'État versera une ou plusieurs subventions organiques en fonction des ministères concernés. La gestion des subventions est soumise aux règles habituelles de contrôle.

3.7. *Partenariat avec les services de terrain, dépendant des autorités fédérales, et avec les services d'accueil des victimes*

Ce partenariat sera réglé par voie de protocole en vue d'éviter les double-emplois, d'assurer le renvoi et une bonne complémentarité et de veiller au respect mutuel des missions et des logiques d'interventions de chaque partenaire.

aan «fund-raising» kunnen doen. Het centrum moet vanzelfsprekend het publiek kunnen informeren en sensibiliseren (toegang tot de media).

3.2. *Internationale dimensie*

Het centrum heeft een Europese dimensie: het moet een sturende rol spelen in de oprichting van een Europees netwerk van vergelijkbare nationale centra.

Zeer binnenkort zullen verkennende contacten plaatsvinden met Groot-Brittannië, Frankrijk en Nederland.

Het centrum moet erkend worden als partner van het *National Center for Missing and Exploited Children* en contacten onderhouden met soortgelijke organisaties in landen buiten Europa die bij de problematiek betrokken zijn.

3.3. *Ouders van verdwenen kinderen*

De ouders en de verenigingen moeten op een representatieve wijze betrokken worden in de structuur en bij de werking van het centrum. Men kan zich voorstellen dat er een «permanente raad van waakzaamheid» wordt opgericht.

3.4. *Het particuliere karakter van het centrum*

Het centrum wordt opgericht in de vorm van een VZW of een instelling van openbaar nut.

3.5. *Onafhankelijkheid van het centrum*

Het centrum wordt geleid door personen die onafhankelijk staan ten opzichte van de overheid en verantwoording afleggen aan de organen van de VZW.

De overheid bemoeit zich niet met de werking van het centrum noch met de indienstneming van het personeel.

3.6. *Partnerschap met de federale overheid*

De staat verleent naar gelang van de betrokken ministeries een of meer structurele subsidies. Het beheer van de subsidies is aan de gewone controleregels onderworpen.

3.7. *Partnerschap met de diensten voor veldwerk die onder de federale overheid ressorteren, en met de diensten voor slachtofferopvang*

Dit partnerschap wordt georganiseerd door middel van protocollen om overlappingsen te vermijden, om doorverwijzingen en complementaire acties te regelen en om te voorkomen dat de partners zich bemoeien met elkaars taken, werkwijze en doelstellingen.

4. Missions principales du centre

Les missions principales peuvent se regrouper en quatre volets.

4.1. Les tâches opérationnelles du centre

4.1.1. L'installation d'un numéro d'urgence, d'une permanence téléphonique accessible 24 h/24 h. Il s'agit en l'occurrence d'une ligne verte internationale destinée avant tout à permettre aux parents ou aux membres de la famille des enfants disparus d'appeler le centre et de solliciter son intervention. Mais on pourra également utiliser cette ligne pour fournir des indications sur les enfants disparus. De même, les enfants en fugue pourront l'utiliser comme un moyen neutre en vue de faciliter et de préparer leur retour.

Les principes applicables en la matière sont les suivants :

- En ce qui concerne l'échange d'informations, le centre collaborera avec les services officiels et leur communiquera les données qu'il possède, mais le centre escompte qu'il y aura réciprocité sur la base d'un protocole.
- Un deuxième principe est que, si une personne souhaite communiquer anonymement des informations sur le lieu de résidence possible d'un enfant disparu, l'anonymat doit pouvoir lui être garanti.
- Le troisième principe est que le centre avertira immédiatement la police lorsqu'il recueillera une information relative à une disparition. Mais là aussi, le centre attend une réciprocité.

Le centre prendra en tout cas l'initiative de contacter immédiatement les parents qui auront appelé le numéro d'urgence.

Tous les appels seront enregistrés sur bande magnétique et l'appelant devra pouvoir être identifié par son numéro de téléphone.

Il reste encore certains problèmes à régler. Quelle doit être par exemple l'attitude du centre lorsque, dans le cas d'une disparition inquiétante d'un enfant, les parents ne souhaitent pas faire appel au centre ? Le centre devrait en tout cas essayer de faire accepter par les parents l'aide qu'il peut leur offrir.

4.1.2. Les dossiers doivent être ouverts et suivis (*case management*).

Dès qu'un appel est enregistré, le centre assure le suivi des dossiers ainsi que les contacts avec les parents et la police.

4.1.3. Renvoi et suivi dans les domaines de l'assistance, de l'accueil et de l'aide.

4. Hoofdopdrachten van het centrum

De hoofdopdrachten kunnen in vier luiken worden onderverdeeld.

4.1. Operationele taken van het centrum

4.1.1. De installatie van een «hot line», een 24-urentelefoondienst. Het betreft een internationale gratis telefoonlijn waar in de eerste plaats de ouders, of verwanten, van verdwenen kinderen het centrum kunnen oproepen en om tussenkomst verzoeken. Het is echter ook een telefoonlijn waarop mensen die tips kunnen geven over verdwenen kinderen, terecht kunnen. Ook weggelopen kinderen kunnen van deze lijn gebruik maken om op een neutrale manier hun terugkeer te vergemakkelijken en mee voor te bereiden.

De principes die terzake gelden, zijn de volgende :

- Voor de uitwisseling van informatie zal het centrum samenwerken met de officiële diensten en hen gegevens meedelen, maar het centrum verwacht dat dit ook wederkerig gebeurt op basis van een protocol.
- Een tweede principe is dat wanneer iemand anoniem inlichtingen wenst te verstrekken over de mogelijke verblijfplaats van een verdwenen kind, die anonimiteit gewaarborgd moet kunnen worden.
- Het derde principe is dat het centrum onmiddellijk de politie waarschuwt als het een inlichting ontvangt over een verdwijning, maar dat het ook op dit vlak wederkerigheid verwacht.

Het centrum neemt in elk geval het initiatief om onmiddellijk contact op te nemen met ouders die zich via de «hot line» gemeld hebben.

Alle oproepen zullen op band worden vastgelegd en de oproeper moet geïdentificeerd kunnen worden op basis van zijn telefoonnummer.

Een aantal problemen moeten nog worden geregeld. Wat is de houding van het centrum, bijvoorbeeld, wanneer bij een onrustwekkende verdwijning van een kind de ouders geen beroep wensen te doen op het centrum ? In elk geval zou het centrum moeten proberen om de hulp die het kan bieden, door de ouders te doen aanvaarden.

4.1.2. Dossiers moeten worden aangelegd en opgevolgd (*case management*).

Zodra een oproep is binnengekomen, staat het centrum in voor de opvolging van de dossiers, het contact met de ouders en de politie.

4.1.3. Doorverwijzing en opvolging op het vlak van hulp, opvang en bijstand.

Le centre assure également le renvoi des appelants vers les services appropriés pour l'aide, l'accueil et l'assistance.

Le centre a un rôle important à jouer dans le domaine du renvoi, non pas pour se substituer aux services d'aide existants qui sont généralement bien développés, mais pour constater les besoins des familles et des victimes, et ce non seulement au moment de la disparition même, mais aussi lors de la découverte d'un enfant décédé ou du retour d'un enfant disparu ou en fugue. Les parents doivent également être assistés dans leurs démarches officielles (dépôt de plaintes, auditions, confrontations, ...).

D'une manière générale, le centre devra fournir des conseils et une assistance juridiques.

Le grand principe reste toutefois que le centre renvoie vers les services d'aide, vérifie si ces services et institutions agissent de la manière appropriée et, en cas de manquement de leur part, intervient auprès de ces services.

4.1.4. Diffusion des signalements et traitements des images.

Le but est évidemment d'accroître la proportion d'enfants retrouvés et, surtout, de les retrouver rapidement.

Il s'agit également d'attirer régulièrement l'attention du public sur les dossiers en souffrance.

Les signalements ont également pour but de maintenir la pression à cet égard, tout en faisant connaître l'action du centre.

Les principes directeurs sont les suivants: rapidité de la réaction, méthodologie correcte et uniforme (photographies), coordination de la diffusion locale des signalements par la police.

Le centre peut également prendre l'initiative d'organiser une action de recherche ou stimuler celle-ci. Dans l'intérêt de l'enquête, il a cependant été convenu que ce genre d'initiative devait être prise en étroite collaboration avec les services de police compétents.

Enfin, il importe également de développer un réseau de points stratégiques pour la diffusion des signalements. Il est clair que la technologie, le développement d'un *site web* propre et la connexion à Internet sont des éléments importants.

Certains points doivent encore être examinés au sein des groupes de travail:

- Définition précise de la notion de «disparition inquiétante».
- Intégration à la procédure du point de vue des parents concernant les causes de la disparition, élément dont on ne tient pas suffisamment compte à l'heure actuelle.

Het centrum zorgt eveneens voor de correcte doorverwijzing voor hulp, opvang en bijstand.

Wat de doorverwijzing betreft, heeft het centrum een belangrijke rol te spelen, niet om in de plaats te komen van hulpverlening, die vaak goed is uitgebouwd, maar wel om de behoeften van familieleden en slachtoffers vast te stellen, niet alleen op het ogenblik van het verdwijnen, maar ook bij het ontdekken van een overleden kind of bij de terugkeer van een verdwenen of weggelopen kind. Ook moeten de ouders worden bijgestaan bij de officiële stappen die ze moeten ondernemen (indienen van klachten, verhoor, confrontatie, ...).

In het algemeen moet het centrum juridisch advies en bijstand verlenen.

Het belangrijkste principe blijft evenwel dat het centrum naar hulpverleningsdiensten doorverwijst, nagaat of deze diensten en instellingen behoorlijk optreden en, wanneer ze tekort schieten, zelf intervineert bij deze diensten.

4.1.4. Verspreiding van de signalementen en behandeling van beeldmateriaal.

Het is uiteraard de bedoeling om het aantal teruggevonden kinderen te verhogen en vooral om dit snel te kunnen doen.

Tevens is het de bedoeling om vastgelopen dossiers regelmatig terug onder de aandacht van het publiek te brengen.

De signalementen hebben ook de bedoeling om de druk op deze problematiek te handhaven en tegelijkertijd de actie van het centrum bekend te maken.

De leidende principes zijn: snelheid van de reactie, goede en uniforme methodologie (foto's) en coördinatie van plaatselijke verspreiding van signalementen door de politie.

Het centrum kan ook het initiatief nemen tot zoekacties of deze stimuleren. In het belang van het onderzoek is echter afgesproken dat dit enkel kan in nauwe samenwerking met de bevoegde politiediensten.

Ten slotte is het ook belangrijk om een netwerk te ontwikkelen van strategische punten voor de verspreiding van signalementen. Het is duidelijk dat de technologie, het ontwikkelen van een eigen website, de aansluiting op Internet belangrijke elementen zijn.

In de werkgroepen moeten nog een aantal punten worden behandeld:

- Een precieze omschrijving van het begrip «onrustwekkende verdwijning».
- In de procedure moet de visie van de ouders worden ingebouwd omtrent de oorzaken van de verdwijning, omdat op dit ogenblik daarmee niet voldoende rekening wordt gehouden.

- Évaluation des risques que la diffusion massive des signalements fait courir aux enfants enlevés par certains malfaiteurs. Cette question requiert des formules stratégiques et des procédures discrètes de diffusion des signalements.

La notion de traitement des images comme toutes les opérations qui permettent de manipuler techniquement l'ensemble des types d'images (photos, vidéos) pour en permettre la diffusion.

Font également partie de ces opérations le vieillissement artificiel des images, la reconstruction de visages en cas de découverte de dépouilles et la restauration d'images endommagées.

4.2. *La collecte des fonds*

Le centre doit organiser la collecte des ressources et créer un fonds particulier chargé de soutenir les parents dans leur recherche d'enfants disparus.

La pratique montre que les efforts que les parents déploient pour retrouver leurs enfants sont source de grandes difficultés financières (frais, imprimés, déplacements à l'étranger, procédure judiciaire et copies des dossiers, coût de la constitution de partie civile). Le centre veut également apporter sa contribution en la matière.

4.3. *La prévention, la formation, l'information et la documentation*

L'on mènera des campagnes générales en vue d'informer les parents, les enfants et les enseignants à propos des efforts à faire en matière de prévention et l'on s'occupera de mesure spéciale de prévention (par exemple, en vue de l'identification des enfants).

Le centre a un rôle à jouer dans la formation dans le domaine en question.

Il devrait également pouvoir jouer le rôle d'un organe d'information et de documentation. Il recueillera des informations de toute nature.

Il rassemblera également des ouvrages relatifs à des cas types et à des méthodes spécifiques, qui auront été rédigés par des experts. Il mettra toutes ces informations à la disposition du public.

Le centre devrait également jouer un rôle concernant des aspects particuliers de la formation de la police et de la magistrature.

4.4. *Les relations publiques du centre*

Le centre a un rôle important à jouer en tant que groupe de pression.

Ce rôle peut être défini comme suit: «En tant que centre, nous devons veiller à mettre régulièrement la

- Er moet worden ingeschat welk risico kinderen lopen door het massaal verspreiden van signalementen wanneer zij door bepaalde misdadigers zijn ontvoerd. Dit vergt de ontwikkeling van strategische formules en van discrete manieren om signalementen te verspreiden.

De behandeling van het beeldmateriaal beoogt de technische bewerking van alle beeldmateriaal (foto's, video's) om de verspreiding ervan mogelijk te maken.

Ook de kunstmatige veroudering van beeldmateriaal, gelaatsreconstructie bij het terugvinden van stoffelijke overschotten en het herstellen van beschadigd beeldmateriaal behoort tot deze opdracht.

4.2. *Fund-raising*

Het centrum moet de *fund-raising* organiseren en een bijzonder steunfonds oprichten voor de ouders in hun zoektocht naar verdwenen kinderen.

Uit de praktijk blijkt dat de inspanningen van ouders om hun kinderen terug te vinden, leidt tot zware financiële moeilijkheden (kosten, drukwerk, buitenlandse reizen, gerechtelijke procedure en kopieën van de dossiers, kosten van burgerlijke-partijstelling). Ook op dit vlak wil het centrum een bijdrage leveren.

4.3. *Preventie, vorming, informatie en documentatie*

Naast algemene campagnes om ouders, kinderen en leerkrachten bewust te maken van de inspanningen die met het oog op preventie moeten worden geleverd, zal er ook aandacht zijn voor bijzondere preventie (bijvoorbeeld identificatie van kinderen).

Het centrum heeft een rol te spelen op het vlak van vorming rond deze problematiek.

Het centrum zou eveneens moeten kunnen fungeren als een informatie- en documentatiecentrum. Het zal zelf alle informatie verzamelen.

Het zal ook handboeken betreffende type-gevallen en specifieke methodes die door experts zijn opgesteld, verzamelen. Al die informatie zal ter beschikking van het publiek gesteld worden.

Het centrum heeft ook een taak te vervullen in specifieke aspecten van vorming en opleiding van politie en magistratuur.

4.4. *Public relations van het centrum*

Het centrum heeft een belangrijke rol te spelen inzake lobbying en als pressiegroep.

Deze taak is als volgt omschreven: «Wij moeten als centrum erop toezien dat de publieke opinie en de

pression sur l'opinion publique et les instances officielles, tant belges qu'européennes, pour faire en sorte que les autorités prennent effectivement et mettent en œuvre les mesures légales, juridiques, budgétaires et organisationnelles que le centre estime nécessaires à la réalisation de ses objectifs.»

Une deuxième mission du centre en la matière est de faire en sorte que l'enquête de police et l'instruction relative aux enfants disparus soient entamées de manière adéquate et qu'elles soient poursuivies de manière conséquente (*case management*).

L'on ne pourra plus jamais reléguer au second rang le problème de la disparition et de l'exploitation sexuelle des enfants.

Pour pouvoir mener à bien ces missions, le centre a été conçu en fonction d'une série de principes de base :

1. il a une structure indépendante;
2. il sera le porte-parole des enfants disparus et il défendra leurs droits en toute occasion;
3. dans le cadre de sa mission d'organe de pression, les parents auront un rôle très important à jouer: ils seront les gardiens des valeurs éthiques du centre telles qu'elles sont définies dans la charte;
4. il doit pouvoir agir en tant que personne morale et se constituer partie civile.

L'étape suivante dans la création du centre consistera à trouver une formule qui règle la participation des parents et des associations au fonctionnement proprement dit du centre.

C. Échange de vues

Une membre exprime son admiration pour le travail de pionnier que le N.C.M.E.C. a effectué. Elle se réjouit de constater que M. Neirinckx a déjà réalisé énormément de choses en très peu de temps, si bien que la Belgique pourra disposer à bref délai d'un instrument similaire au N.C.M.E.C. L'expérience de ce dernier permet d'aller de l'avant. Elle a retenu surtout de l'exposé de Mme Yore, que l'on a accordé beaucoup d'importance à la responsabilisation des citoyens et de l'opinion publique ainsi qu'à la stimulation des services compétents.

On ne peut pas reprendre tel quel le modèle américain, mais on peut très certainement s'en inspirer.

Elle aimerait que Mme Yore indique quel devrait être exactement la part relative du soutien privé et du soutien public pour que le centre fonctionne au mieux.

Ensuite, la membre souhaite savoir comment se passe la coopération avec la justice.

officiële instanties, zowel de Belgische als de Europese, regelmatig onder druk worden gezet om ervoor te zorgen dat de wettelijke, juridische, begrotings- en organisatorische maatregelen die door het centrum noodzakelijk worden geacht om zijn doelstellingen te kunnen realiseren, door de betrokken autoriteiten effectief worden genomen en uitgevoerd.»

Een tweede functie op dit vlak is dat het politieel en gerechtelijk onderzoek met betrekking tot vermiste kinderen op een accurate wijze wordt ingezet en op een consequente wijze wordt doorgevoerd (*case management*).

Het probleem van het verdwijnen en de seksuele uitbuiting van kinderen mag nooit meer op de achtergrond geraken.

Om deze opdracht tot een goed einde te brengen, steunt het centrum op een aantal basisbeginselen :

1. het centrum heeft een onafhankelijke structuur;
2. het centrum zal de stem vertolken van de vermiste kinderen en zal hun rechten te allen tijde verdedigen;
3. in zijn functie als pressiegroep is de rol van de ouders zeer belangrijk: zij zullen optreden als de bewakers van de ethische waarden van het centrum zoals ze in het charter worden geformuleerd;
4. het centrum moet als rechtspersoon kunnen optreden en zich burgerlijke partij kunnen stellen.

De volgende stap in de oprichting van het centrum is het vinden van een formule om ouders en verenigingen te betrekken bij de eigenlijke werking van het centrum.

C. Gedachtewisseling

Een lid uit haar waardering voor het baanbrekend werk dat het NCMEC heeft geleverd. Zij verheugt zich erover dat de heer Neirinckx op zeer korte termijn reeds ontzettend veel gerealiseerd heeft, wat ertoe zal leiden dat we op korte termijn ook in België een dergelijk instrument zullen hebben. De ervaring van het NCMEC maakt het mogelijk om hierop verder te bouwen. Van de uiteenzetting van mevrouw Yore heeft zij vooral onthouden dat er groot belang werd gehecht aan de responsabilisering van de burgers en de publieke opinie alsmede aan het activeren van de bevoegde diensten.

Het Amerikaanse model is niet zonder meer over te plaatsen, maar werkt zeker inspirerend.

Van mevrouw Yore wenst zij te vernemen wat de precieze verhouding is tussen de private en de publieke steun voor het optimaal functioneren van het centrum.

In de tweede plaats wenst het lid te vernemen hoe de samenwerking met het justitieel apparaat verloopt.

Elle demande également quels sont les aspects que Mme Yore juge importants pour le développement de la coopération internationale.

Elle demande que M. Neirinckx lui fournisse des précisions sur la coopération entre le centre et les Communautés, qui sont elles aussi partiellement compétentes en la matière, surtout en ce qui concerne la politique de prévention. Elle demande, en outre, dans quelle mesure les autres pays sont disposés à coopérer au niveau européen.

La membre souhaite également savoir quel devrait être le budget et de quel personnel le centre devrait disposer pour pouvoir bien fonctionner.

En outre, elle suggère que l'on prévoie, dans les textes qui régiront la structure juridique du centre, que les deux tiers au plus des membres de ses organes administratifs pourront être du même sexe, et ce, pour garantir l'équilibre entre les hommes et les femmes, chose qui lui semble très important en la matière.

En ce qui concerne la proportion entre le secteur privé et le secteur public, Mme Yore souligne que tous deux sont très importants. Au N.C.M.E.C., elle est de 50/50, non seulement en matière de financement, mais aussi en ce qui concerne les relations. Le ministère de la Justice a été un partenaire et un appui d'importance primordiale pour le centre.

L'ordinateur du F.B.I. — *National Crime Information Computer (N.C.I.C.)* — tient à jour tous les renseignements relatifs aux enfants disparus. Le N.C.M.E.C. est la seule organisation non gouvernementale à avoir accès à l'information du N.C.I.C.

Il est essentiel pour le N.C.M.E.C. de travailler quotidiennement avec le ministère de la Justice sans quoi, il ne pourrait exercer aucune influence sur la politique, ni contribuer à élucider des affaires de disparition, et il perdrait beaucoup de son efficacité.

L'importance de la police pour le centre ne saurait pas être surestimée. Sans l'aide et le soutien de la police, le centre se réduirait à un simple groupe de défense des intérêts des enfants.

Pour résoudre les affaires de disparition, le centre doit donc pouvoir faire appel à des institutions publiques.

Par ailleurs, le ministère de la Justice est fermement convaincu que le N.C.M.E.C. doit former la police, non seulement dans ses rapports avec les parents, mais aussi sur la façon d'aborder une affaire de disparition.

L'expérience du N.C.M.E.C. nous apprend que 75 % des enfants enlevés par des étrangers sont assassinés dans un délai de 1 à 3 heures. Cela signifie que dès qu'une disparition est signalée, il n'y a pas une minute à perdre: le pays tout entier doit être mobilisé

Het lid vraag eveneens wat mevrouw Yore belangrijk acht voor de uitbouw van de internationale samenwerking.

Van de heer Neirinckx wenst zij iets meer te vernemen over de samenwerking van het centrum met de gemeenschappen, die ook voor een stuk bevoegd zijn in deze materie, zeker voor wat het preventiebeleid betreft. Welke goodwill bestaat er bij de andere landen om op Europees vlak te gaan samenwerken?

Over welke begroting en over hoeveel personeel zou het centrum moeten beschikken om goed te kunnen functioneren?

Zij suggereert ook dat in de teksten die de juridische structuur van het centrum regelen, zou worden bepaald dat hoogstens twee derde van de leden van de bestuursorganen van hetzelfde geslacht zijn, zodat het evenwicht tussen mannen en vrouwen gewaarborgd wordt. Dit lijkt haar heel belangrijk voor deze materie.

Wat de verhouding tussen de private en de publieke sector betreft, benadrukt mevrouw Yore dat beide erg belangrijk zijn. In het NCMEC is er een 50/50-verhouding, niet alleen inzake financiering, maar ook wat de relaties betreft. Het ministerie van Justitie is een cruciale partner en steun geweest voor het centrum.

De computer van het FBI — *National Crime Information Computer (NCIC)* — houdt alle informatie bij over verdwenen kinderen. Het NCMEC is de enige niet-gouvernementele organisatie die toegang heeft tot de informatie van NCIC.

Het is voor het NCMEC essentieel dat het een dagelijkse werkrelatie heeft met het ministerie van Justitie, zo niet kan het geen invloed uitoefenen op het beleid, kan het niet helpen om verdwijningszaken op te lossen en zou het centrum veel van zijn doeltreffendheid verliezen.

Het belang van de politie voor het centrum kan niet overschat worden. Zonder politiesteun en -hulp verwordt het centrum tot een groep die enkel de belangen van kinderen behartigt.

Om verdwijningszaken op te lossen, moet het centrum dus een beroep kunnen doen op publieke instellingen.

Daarnaast is het ministerie van Justitie sterk overtuigd dat het NCMEC de politie moet opleiden, niet alleen in de omgang met ouders maar ook over de manier waarop een verdwijningszaak moet worden aangepakt.

De ervaring van het NCMEC leert dat 75 % van de kinderen die door vreemden ontvoerd worden, binnen 1 à 3 uren vermoord worden. Dit betekent dat, zodra een verdwijning gemeld wordt, er geen minuut verloren mag worden: het hele land moet onmiddellijk

immédiatement, c'est-à-dire non seulement les services de police, mais aussi les médias et l'ensemble de la population. Toute source d'information potentielle doit être avertie, parce que le temps est précieux. Tout retard peut se solder par la perte d'une vie humaine.

Le N.C.M.E.C. compte aujourd'hui quinze années d'expérience de ce travail, et a également tiré les leçons de ses échecs. Il est prêt à partager cette expérience.

Il a appris, en tout cas, que les problèmes posés par les pédophiles ne s'arrêtent pas aux frontières nationales. La coopération internationale journalière doit donc être la règle.

Le N.C.M.E.C. est assailli de demandes émanant du monde entier en vue d'aider à rechercher des enfants disparus et fait ce qu'il peut pour y répondre.

Nous savons que les pédophiles disposent de réseaux internationaux. Il importe que les services de police disposent d'un réseau international qui fonctionne plus rapidement et plus efficacement que le réseau criminel. Tant que nous ne réalisons pas que ce réseau policier doit être créé immédiatement, les criminels conserveront l'avantage.

Le problème des abus sexuels à l'égard des enfants est un problème international qui exige une réponse internationale.

M. Neirinckx répond qu'il existe au sein des Communautés un Secrétariat permanent à la sécurité et à la prévention. On entend collaborer étroitement avec lui.

En ce qui concerne la coopération au niveau européen, il y a déjà eu un premier contact exploratoire avec le cabinet de Mme Gradin (Commission européenne).

Il est encore beaucoup trop tôt pour dire comment cela évoluera concrètement.

Le problème du budget et du personnel est techniquement si complexe qu'il a été confié à un groupe de travail. Grâce au parrainage, il se pourrait que l'infrastructure du centre soit disponible à court terme sans investissement propre.

Bien entendu, il veillera à une représentation proportionnelle des hommes et des femmes dans la composition du conseil d'administration.

Un sénateur demande quels groupes le centre formera.

M. Neirinckx répond que l'on songe en premier lieu aux policiers et aux magistrats au cours de leur formation. On envisage en outre une formation au niveau de l'enseignement supérieur social. Bon nombre d'organisations privées peuvent également, dans

lijik gemobiliseerd worden en dit betekent niet alleen de politiediensten, maar ook de media en de hele bevolking. Elke potentiële informatiebron moet op de hoogte worden gebracht omdat tijd kostbaar is. Vertraging kan leiden tot het verlies van een mensenleven.

Het NCMEC heeft nu vijftien jaar ervaring met dit werk en heeft ook geleerd van zijn mislukkingen. Het is bereid om deze ervaring te delen.

In elk geval heeft het geleerd dat de problemen veroorzaakt door pedofielen niet stoppen aan de landsgrenzen. Daarom moet dagdagelijkse internationale samenwerking de regel zijn.

Het NCMEC wordt overstelpt met vragen van over heel de wereld om verdwenen kinderen te helpen opsporen en doet wat het kan op dit vlak.

We weten dat pedofielen over internationale netwerken beschikken. Het is van belang dat politiediensten over een internationaal netwerk beschikken dat vlotter en efficiënter werkt dan het criminele netwerk. Zolang we ons niet realiseren dat dit politienetwerk onmiddellijk moet worden opgericht, zullen de misdadigers aan de winnende hand blijven.

Het probleem van seksueel kindermisbruik is een internationaal probleem dat een internationaal antwoord vergt.

De heer Neirinckx antwoordt dat binnen de gemeenschappen een vast secretariaat bestaat voor de veiligheid en de preventie. Het is de bedoeling dat daarmee nauw wordt samengewerkt.

Wat de samenwerking op Europees vlak betreft, is er reeds een eerste verkennend contact geweest met het kabinet van mevrouw Gradin (Europese Commissie).

Het is nog veel te vroeg om te zeggen hoe dit concreet zal evolueren.

Het probleem van de begroting en bestafling is technisch dermate ingewikkeld dat het is uitbesteed aan een werkgroep. Door sponsoring zal het wellicht mogelijk zijn dat de infrastructuur van het centrum op korte termijn beschikbaar wordt zonder zelf te moeten investeren.

Uiteraard zal hij erop toezien dat er een evenredige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen is bij de samenstelling van de beheerraad.

Een senator vraagt aan welke groepen het centrum een vorming zal geven.

De heer Neirinckx antwoordt dat er in de eerste plaats wordt gedacht aan de vorming van politiemensen en magistraten tijdens hun opleiding. Daarnaast wordt ook gedacht aan een vorming op het niveau van het hoger sociaal onderwijs. Ook heel wat privé-

le cadre de leur propre fonctionnement, faire appel au centre en vue de vulgariser la matière par le biais de colloques, de symposiums, etc.

L'intervenant demande si les acteurs de terrain — ceux qui sont chargés d'enquêter — sont également visés.

M. Neirinckx répond que c'est là un problème délicat. Un programme spécifique devra sans doute être développé sur ce point en fonction des besoins constatés.

Un autre sénateur fait observer que dans plusieurs de nos universités, il est déjà possible de traiter techniquement le matériel audiovisuel. A-t-on déjà pris contact avec nos universités, qui seront assurément disposées à mettre leurs connaissances à la disposition du centre ?

M. Neirinckx a déjà reçu une délégation du consortium interuniversitaire, sous la direction du professeur Cornelis. Les possibilités de coopération ont déjà été examinées. Le centre ne demande pas mieux que de pouvoir assimiler ce savoir-faire. Ces contacts seront poursuivis en groupe de travail.

L'intervenant demande à quelle date il est prévu que le centre deviendra opérationnel.

M. Neirinckx répond que le problème est qu'il faut tout entreprendre en même temps, si bien qu'on manque un peu de vue d'ensemble pour l'instant. Mais tout devrait se décanter d'ici avril ou mai.

Un membre demande qu'on n'oublie pas d'inclure dans la charte du centre l'exploitation ou le mauvais traitement par le travail de l'enfant. Bien que cela ne fait pas partie de l'objet qui nous occupe aujourd'hui, l'exploitation et le mauvais traitement existent partout et tous les jours et il faut leur réserver une place à la Charte.

M. Neirinckx répond qu'à la charte est prévue que la problématique des enfants ne sera pas limitée à celle des enfants disparus sans que pour autant soit perdu la spécificité de la mission du centre.

Un autre membre fait remarquer que l'utilisation du public pour l'identification et de l'enfant et du criminel est frappante dans le système américain. Chez nous, l'identification reste encore menée dans des cercles policiers très restreints, ce qui est une absurdité: il faut des milliers d'yeux pour reconnaître quelqu'un. Cette relation avec le public est un élément-clef de la technique américaine.

La membre voudrait aussi savoir comment le N.C.M.E.C. procède pour utiliser ce qu'il y a sur les cassettes pédophiles.

organisaties kunnen vanuit hun eigen werking een beroep doen op het centrum om via spreekbeurten, symposia, enz. de materie dichter bij een groot publiek te brengen.

Het lid vraagt of ook de actoren op het terrein — zij die met onderzoeken belast zijn — beoogd worden.

De heer Neirinckx antwoordt dat dit een delicaat probleem is. Op dit punt zal wellicht een specifiek programma moeten worden ontwikkeld naar gelang van de vastgestelde behoeften.

Een andere senator merkt op dat aan verschillende van onze universiteiten reeds de mogelijkheid bestaat om het beeldmateriaal technisch te bewerken. Zijn er al contacten gelegd met onze universiteiten, waar zeker de goodwill bestaat om hun kennis ter beschikking te stellen van het centrum ?

De heer Neirinckx heeft reeds een delegatie van het inter-universitair consortium, onder leiding van professor Cornelis, ontvangen. De mogelijkheden tot samenwerking zijn al onderzocht. Het centrum vraagt niets liever dan dit soort knowhow in huis te kunnen halen. Deze contacten zullen binnen een werkgroep worden voortgezet.

Spreker vraagt wat de geplande startdatum is van het centrum.

De heer Neirinckx antwoordt dat het probleem is dat met alles tegelijk begonnen moet worden, waardoor op dit ogenblik de overzichtelijkheid een beetje aangetast is. Tegen april-mei moet alles enigszins gestroomlijnd zijn.

Een lid vraagt erop toe te zien dat het handvest van het centrum niet voorbijgaat aan de uitbuiting of de slechte behandeling van werkende kinderen. Ofschoon dat onderwerp buiten het bestek van deze problematiek valt, dient men te weten dat uitbuiting en slechte behandeling overal en dag aan dag gebeuren en dat die een plaats moeten krijgen in het handvest.

De heer Neirinckx antwoordt dat het handvest bepaalt dat de problematiek niet beperkt wordt tot die van de verminste kinderen maar dat de specifieke taak van het centrum daarbij niet uit het oog mag worden verloren.

Een ander lid merkt op dat het inschakelen van het publiek om het kind en de misdadiger te identificeren typisch is voor het Amerikaanse systeem. Bij ons blijft de identificatie nog al te zeer beperkt tot de kringen van politieambtenaren, wat volstrekt zinloos is. Om iemand op het spoor te komen zijn er immers duizenden ogen nodig. Een beroep doen op het publiek vormt een essentieel onderdeel van de Amerikaanse techniek.

Het lid vraagt ook hoe het NCMEC te werk gaat om bruikbare informatie te halen uit cassettes met pedofiele inhoud.

Comme deuxième remarque, elle estime que chez nous, lorsque la police retrouve un enfant, cela est considéré comme un heureux hasard. Aux États-Unis, on travaille avec des profils criminels qui permettent aussi bien à proximité de l'habitation de l'enfant que sur un très grand territoire de dire quel est le profil criminel pour un crime spécifique et où se trouvent les suspects.

Cette technique est sous-développée chez nous.

Le membre voudrait apprendre comment la police sera obligée de collaborer avec le centre.

Finalement, le membre demande si les rapt parentaux seront mentionnés explicitement dans les compétences du centre. Résoudre un rapt parental exige une toute autre expertise que celle requise pour un enlèvement criminel.

Un membre demande si le centre collaborera avec les nouvelles plates-formes de recherche commune (P.J.-gendarmerie) tels que prévues dans la nouvelle directive du ministre de la Justice.

Est-ce que l'échange d'information entre le centre et les services de police sera mutuel ?

À propos de la collaboration avec les services de police, M. Neirinckx répond qu'il est prévu à la charte l'établissement de protocoles bien définis. Pour le moment, ce débat est prématuré: cela fait partie du travail qui reste à faire.

Les rapt parentaux sont prévus explicitement dans la charte. La présence d'une association spécifique «the Missing Children International Network» de Mme Heymans garantit que ce volet sera pris au sérieux par le centre.

En ce qui concerne l'identification des pédophiles, Mme Yore rappelle que lors de sa première visite en Belgique, en juin 1996, elle avait suggéré que toutes les disparitions étaient peut-être liées.

Les services de polices avaient immédiatement écarté cette suggestion.

La N.C.M.E.C. sait par expérience que les pédophiles enlèvent des enfants pour deux raisons: la sexualité et la violence. Les pédophiles eux-mêmes déclarent qu'ils ne peuvent pas s'arrêter. Ils continueront toujours à abuser des enfants et à les molester.

Les études démontrent qu'un pédophile moleste en moyenne une centaine d'enfants avant d'être appréhendé une première fois. Pour différentes raisons, les enfants ont peur de parler.

Voorts merkt zij op dat wanneer de politie in ons land een kind terugvindt, dat als een gelukkig toeval wordt bestempeld. In de Verenigde Staten daarentegen werkt men met profielen van misdadigers, waarmee men — zowel voor de omgeving waar het kind woonde als voor een zeer uitgebreid gebied — kan zeggen welk soort misdadiger een specifieke misdaad gepleegd kan hebben en waar er verdachten te vinden zijn.

Bij ons staat die techniek nog in de kinderschoenen.

Het lid vraagt hoe de politie verplicht kan worden met het centrum samen te werken.

Ten slotte vraagt het lid of ontvoering door een van de ouders uitdrukkelijk onder de bevoegdheid van het centrum zal vallen. Om een dergelijke ontvoering op te lossen is een heel andere deskundigheid nodig dan voor ontvoering door een misdadiger.

Een ander lid vraagt of het centrum zijn medewerking zal verlenen aan de nieuwe projecten voor gemeenschappelijke opsporing (gerechtelijke politierijkswacht) waarin de nieuwe richtlijn van de minister van Justitie voorziet.

Zal de uitwisseling van informatie tussen het centrum en de politiediensten in beide richtingen verlopen ?

Wat de samenwerking met de politiediensten betreft, antwoordt de heer Neirinckx dat het handvest voorziet in het opstellen van strikt omliggende protocollen. Bij de huidige stand van zaken is het nog te vroeg om het debat aan te vatten: dat zijn zorgen voor later.

Het handvest handelt uitdrukkelijk over ontvoering door een van de ouders. De aanwezigheid van een eigen vereniging «Missing Children International Network» van mevrouw Heymans staat er borg voor dat dit onderdeel in het centrum voldoende aandacht krijgt.

Wat de identificatie van pedofielen betreft, herinnert mevrouw Yore eraan dat zij bij haar eerste bezoek aan België in juni 1996 heeft gesuggereerd dat al de verdwijningen mogelijk verband hielden met elkaar.

De politiediensten hebben deze suggestie onmiddellijk van de hand gewezen.

Op grond van zijn ervaring weet het NCMEC dat pedofielen kinderen ontvoeren om twee redenen: seks en geweld. Pedofielen vertellen zelf dat zij niet kunnen stoppen. Zij zullen steeds doorgaan met het misbruiken en molesteren van kinderen.

Onderzoek toont aan dat pedofielen gemiddeld honderd kinderen molesteren voor zij een eerste keer worden aangehouden. Om verschillende redenen zijn kinderen bang om te spreken.

Aux États-Unis, on a appris à ses dépens que les gens devraient savoir quand un abuseur d'enfants condamné habite dans leur voisinage. Une loi fédérale prévoit à présent que les délinquants sexuels sont enregistrés et que la collectivité est avertie.

Les États-Unis ont connu différents cas tragiques de jeunes enfants enlevés et assassinés par des pédophiles condamnés habitant le voisinage. Cette législation n'a donc vu le jour qu'après que plusieurs enfants eurent été sacrifiés dans des circonstances tragiques.

Le public doit savoir que ces monstres ne cesseront pas et qu'ils ne peuvent pas guérir. La collectivité doit donc savoir quel genre de personnes ils sont et prendre des mesures pour protéger si l'on veut éviter qu'ils continuent à abuser des enfants et à les assassiner.

Lorsqu'un enfant est enlevé, la première question qu'il faut se poser est la suivante: où y a-t-il des abuseurs d'enfants qui habitent dans le quartier? Ce sont eux les premiers suspects, parce qu'ils récidivent jusqu'à ce qu'ils soient enfermés à vie.

Nous ignorons si cette législation protégera nos enfants. Elle constitue surtout un premier pas important qui signale aux pédophiles que la société les tient à l'œil.

Une membre se réjouit du fait que le centre américain fasse de la prévention au moyen de dossiers informatifs. Ces efforts aident les enfants à vivre leur enfance sans accidents. Ces dossiers de prévention sont-ils intégrés dans les programmes d'enseignement? Dans la négative, comment cette question est-elle intégrée dans l'enseignement?

L'intervenante souhaite également savoir quel rôle les membres des familles d'enfants disparus jouent dans le centre.

Elle désire savoir aussi qui sont les collaborateurs du centre.

Enfin, comment le centre attire-t-il les parraineurs privés? Puisque le centre existe depuis 1984, il est inévitable que des parraineurs mettent fin à leur soutien après un certain temps. Comment les remplace-t-on?

L'intervenante admire le travail que M. Neirinckx a déjà abattu en 68 jours.

Elle s'enquiert quant à la portée du plan de M. Neirinckx suivant lequel le centre n'interviendra pas tant que la police n'aura pas été informée. Une déclaration orale suffit-elle ou faut-il rédiger un procès-verbal? Que se passe-t-il lorsque la disparition

In de Verenigde Staten heeft men op een harde manier geleerd dat de mensen moeten weten wanneer er een veroordeelde kindermisbruiker in hun buurt woont. Er is nu een federale wet die bepaalt dat een seksueel misdadiger wordt geregistreerd en dat de gemeenschap wordt verwittigd.

In de Verenigde Staten zijn er verschillende tragische gevallen geweest waarbij jonge kinderen werden ontvoerd en vermoord door in de buurt wonende veroordeelde pedofielen. Deze wetgeving is er dus enkel gekomen nadat verschillende kinderen in tragische omstandigheden werden opgeofferd.

Het publiek moet weten dat deze monsters niet zullen ophouden en dat ze niet kunnen worden genezen. De samenleving moet dus weten welk soort mensen dit zijn en maatregelen nemen om zichzelf te beschermen als men niet wil dat zij doorgaan met het misbruiken en vermoorden van kinderen.

Als er een kind ontvoerd wordt, is de eerste vraag die men moet stellen: waar wonen kindermisbruikers in deze buurt? Zij zijn de eerste verdachten omdat ze blijven hervallen tot ze levenslang worden opgeborgen.

We weten niet of deze wetgeving onze kinderen zal beschermen. Het is vooral een eerste belangrijke stap die pedofielen waarschuwt dat de gemeenschap ze in het oog houdt.

Een lid verheugt zich over het feit dat er binnen het Amerikaanse centrum aan preventie wordt gedaan door de samenstelling van info-pakketten. Dit helpt de kinderen om gemakkelijker hun jeugd zonder ongevallen door te komen. Worden deze preventiepakketten geïntegreerd in de onderwijsprogramma's, en zo niet, hoe wordt dit dan wel in het onderwijs geïntegreerd?

In de tweede plaats vraagt zij welke taak is weggelegd voor de familieleden van de verdwenen kinderen.

Ook wenst zij te weten wie de medewerkers van het centrum zullen zijn.

Op welke manier wordt tenslotte de privé-sponsoring aangetrokken? Gelet op het feit dat het centrum reeds sinds 1984 bestaat, zullen er af en toe sponsors afhaken. Hoe worden deze sponsors vervangen?

Spreekster spreekt ook haar bewondering uit voor het werk dat de heer Neirinckx in 68 dagen reeds heeft verzet.

Ze vraagt zich af wat hij exact bedoelt met zijn plan om het centrum niet te laten optreden zolang de politie niet is ingelicht. Volstaat een mondelinge aangifte, moet er een proces-verbaal zijn opgesteld? Wat met een verdwijning van een kind in het buitenland? Wat

a eu lieu à l'étranger? *Quid* des disparitions qui s'éternisent et dont le dossier judiciaire est fermé? Ces enfants sont-ils maintenus dans la base de données du centre?

Mme Yore déclare que son centre ne ferme jamais un dossier tant que l'enfant n'a pas été retrouvé. Dans le cas d'une mauvaise information, on vérifie si l'enfant n'a pas été retrouvé dans l'intervalle. Il n'y a donc pas de limite dans le temps. Certains dossiers sont ouverts depuis quatorze ans, c'est-à-dire depuis la création du centre.

Mme Yore souligne l'importance des parents dans l'enquête. Les parents sont davantage que le soutien moral de l'enfant. Elle sait d'expérience que l'instinct parental est presque aussi efficace que l'instinct des enquêteurs de la police. Les parents disposent d'informations détaillées qu'aucun enquêteur ne parviendra jamais à réunir. Exclure les parents d'une enquête revient à écarter la meilleure source d'information disponible. Les parents sont les derniers à avoir vu l'enfant et l'instinct parental est la meilleure source de créativité pour mettre l'enquête sur la bonne voie.

Il faut donc voir une relation de partenariat entre l'enquêteur et les parents.

Beaucoup de parents se sont engagés pleinement pour leur cause en collectant des fonds pour le centre et en témoignant devant le Congrès.

Aux États-Unis, lorsque le parent d'un enfant disparu parle, toute le monde l'écoute.

Le parquet a autorisé les parents à collaborer au travail de recherche. Les autorités judiciaires locales et les services de police doivent collaborer avec eux.

En ce qui concerne la collaboration avec les parraineurs, l'industrie informatique considère le N.C.M.E.C. comme un laboratoire vivant et ils mettent toujours les logiciels les plus récents à sa disposition. Ces logiciels peuvent également être utiles au centre belge. Les parraineurs fournissent également une aide financière.

En général, les parraineurs continuent à soutenir le centre parce que les administrateurs des firmes concernées ont un lien émotionnel fort avec le N.C.M.E.C. — la plupart d'entre eux sont en effet également parents.

Malheureusement, cette aide ne permet pas d'atténuer le problème des disparitions. Le centre a entamé ses activités avec quatre collaborateurs et il en compte aujourd'hui plus de 80. Mme Yore ne peut que constater que l'aide continue d'affluer et qu'on ne pourrait pas poursuivre le travail sans elle.

gebeurt er bij lange verdwijningen, waarbij het gerechtelijke dossier wordt afgesloten? Blijven deze kinderen in het bestand zitten?

Mevrouw Yore verklaart dat, wat haar centrum betreft, het dossier pas wordt afgesloten als het kind is teruggevonden. In geval van slechte informatie wordt nog eens extra nagekeken of het kind inmiddels is teruggevonden. Er is dus geen limiet in de tijd. Zo zijn er dossiers die al 14 jaar bestaan, dat wil zeggen sinds de oprichting van het centrum.

Ze wijst ook op het belang van de ouders bij het onderzoek. De ouders zijn niet enkel de morele steun van het kind. Ze heeft ervaren dat het ouderlijk instinct bijna zo goed werkt als het instinct van politie-speurders. Zij beschikken over gedetailleerde informatie die geen speurder ooit kan verzamelen. De ouders uitsluiten bij een onderzoek is zoveel als de beste bron van informatie weggooien. Zij hebben het kind het laatst gezien en de ouderlijke inzet is de beste waarborg voor een hoop creativiteit om het onderzoek op het goede spoor te zetten.

Er moet dus een partnerschap komen tussen de onderzoeker en de ouders.

Vele ouders hebben zich volledig ingezet voor hun zaak, door fondsen te verzamelen voor het centrum, door te getuigen voor het Congres.

Als zo'n ouder spreekt, luistert iedereen in de Verenigde Staten.

Zij kregen van het parket de toestemming mee te werken aan het opsporingswerk. De lokale gerechtelijke instanties en de politiediensten moeten met hen samenwerken.

Wat de samenwerking met sponsors betreft, beschouwt de computerindustrie het NCMEC als een levend laboratorium en ze stellen steeds hun nieuwe software ter beschikking, die ook voor het Belgisch centrum dienstig kan zijn. De sponsors verlenen ook financiële steun.

In het algemeen blijven de sponsors het centrum steunen, omdat de beheerders van deze firma's ook erg emotioneel bij het NCMEC betrokken zijn — de meeste van hen zijn immers ook ouders.

Spijtig genoeg helpt deze steun niet om het probleem van de verdwijningen te doen afnemen. Het centrum startte met vier stafmedewerkers, en nu zijn het er al meer dan 80. Mevrouw Yore kan alleen maar vaststellen dat de steun blijft komen, en dat zonder deze steun het werk niet voortgezet zou kunnen worden.

Un autre membre souligne la nécessité de la dimension européenne, et ce d'autant plus que l'aspect du temps revêt une importance particulière: l'étendue de notre territoire étant limitée, on peut le quitter rapidement.

L'accès aux informations détenues par les services de police pose problème, mais le problème le plus important réside dans le contrôle de l'enquête. Il ressort des travaux de la commission Dutroux que les dysfonctionnements constatés sont dus à un manque de cohérence et de coordination de l'enquête.

Un centre comme celui de Mme Yore peut-il contrôler les services de police et orienter leur action? A-t-elle l'assurance que l'échange d'informations prévu par le protocole sera concrétisé dans les faits?

M. Neirinckx répond que le centre n'interviendra pas si la police n'a pas été avertie.

L'intervenant signale qu'il se produit en Belgique beaucoup de disparitions de courte durée. Dans la plupart des cas, on conseille aux parents de ne pas avertir la police pour ne pas risquer de marquer l'enfant pour le reste de sa vie. Le centre peut-il encore intervenir dans ces conditions?

Le centre veut être le porte-parole de tous les enfants qui sont victimes d'abus. Or, une grande partie des abus ont lieu dans les ménages. Le centre va-t-il aussi intervenir dans ces cas? *Quid* du respect de la vie privée des ménages?

L'intervenant demande par ailleurs si le fait de surprotéger les enfants ne contribue pas à donner l'impression que c'est leur faute s'il y a des problèmes. Il songe à la déclaration de Mme Yore: «*The evil simply exists*» et se demande s'il ne faut pas se concentrer sur le profil des malfaiteurs pour faire de la prévention.

Il ne faudrait pas que l'on mette trop l'accent sur le manque d'affirmation de soi des enfants et de la société. Le problème est causé par l'existence de pédophiles violents et non par un manque d'affirmation de soi de la part des enfants victimes d'abus.

Le membre souhaite prendre connaissance des dossiers informatifs qui sont envoyés aux écoles.

Il faudrait pour chaque catégorie d'âge des dossiers spécifiques très équilibrés. Les écoles et les associations de jeunesse y apporteraient volontiers leur collaboration et il faut leur donner l'occasion de le faire. Certains enfants fuguent pour une courte durée afin de donner un signal au monde extérieur. Il faut évidemment reconnaître ces signaux et aider ces enfants.

Beaucoup d'enfants disparaissent dans des sectes, soit parce qu'ils y suivent leurs parents, soit parce que ce sont de jeunes personnes vulnérables. Les parents

Een ander lid benadrukt de noodzaak van de Europese dimensie, vooral omdat het aspect tijd zo belangrijk is: aangezien ons land klein is, kan men het gauw verlaten.

Toegang tot informatie van de politiediensten is een probleem, maar ook en vooral de controle op het gevoerde onderzoek. Uit de werkzaamheden van de commissie-Dutroux is gebleken dat gebrek aan samenhang en coördinatie van het onderzoek aan de grondslag lag van het mislopen.

Kan een centrum als dat van mevrouw Yore de politiediensten controleren en bijsturen? Is ze zeker dat de in het protocol bedongen informatiewisseling effectief gebeurt?

De heer Neirinckx antwoordt dat het centrum niet zal optreden zonder dat de politie gewaarschuwd is.

Spreeker merkt op dat er in België veel verdwijningen zijn van korte duur. Meestal geeft men de raad de politie erbuiten te houden om op het kind geen stempel te drukken voor de rest van zijn leven. Kan het centrum dan toch nog optreden?

Het centrum wil optreden als spreekbuis voor alle misbruikte kinderen. Doch veel misbruik gebeurt binnen gezinnen. Zal het centrum daar ook optreden? *Quid* met de privacy binnen de gezinnen?

Spreeker vraagt zich ook af of het overbeschermen van kinderen niet de indruk wekt dat het hun schuld is dat er problemen rijzen. De uitspraak van mevrouw Yore indachtig dat «*The evil simply exists*», is het de vraag of men zich niet moet gaan richten op het profiel van de misdadigers om aan preventie te doen.

De balans moet niet te veel overhellen naar het benadrukken van het gebrek aan assertiviteit van de kinderen en de maatschappij. De oorzaak van het probleem is het bestaan van gewelddadige kindermisbruikers en niet het gebrek aan assertiviteit van de misbruikte kinderen.

Het lid wenst eveneens kennis te kunnen nemen van de info-pakketten die naar de scholen worden gestuurd.

Er zou een zeer gebalanceerd pakket moeten bestaan voor elke leeftijdscategorie. Scholen en jeugdverenigingen zouden graag meewerken en men moet hun de kans daartoe geven. Sommige kinderen lopen voor korte tijd thuis weg om signalen te geven aan de buitenwereld. Deze signalen moeten uiteraard onderkend worden en aan deze kinderen moet hulp worden geboden.

Tal van kinderen verdwijnen in sekten, hetzij omdat ze hun ouders volgen, hetzij omdat ze kwetsbare jonge mensen zijn. De ouders van deze laatsten

de cette dernière catégorie d'enfants échouent souvent dans leurs tentatives de rechercher leurs enfants. Ce problème ne suscite pas assez de réactions, car il y a absence de délit.

Comment les intervenants pensent-ils qu'il faut réagir à ce problème ?

Un sénateur a constaté, en analysant les affaires récentes, de grosses lacunes dans les enquêtes, surtout au début des événements. Il se réfère à l'affaire Loubna, où l'approche de la police fut très déficiente.

Les deux centres prévoient-ils des mesures particulières tendant à parfaire la formation des policiers à cet égard ?

Un commissaire a entendu Mme Yore parler de « purger les rues des pervers sexuels » et « des monstres ». Quelle est l'attitude du centre à l'égard de l'indulgence généralisée, qui consiste par exemple à accorder des réductions de peines dans de tels cas incurables ?

Mme Yore estime que les peines infligées aux États-Unis sont trop légères. L'argument selon lequel l'enfant risque d'être assassiné plus rapidement si les condamnations sont lourdes, ne tient pas. C'est le contraire qui est vrai.

M. Neirinckx trouve que l'on n'en est pas encore au stade de s'occuper de la formation des polices, mais il faut l'envisager pour l'avenir. Cela fait partie de la fonction d'influence du centre.

Une intervenante voudrait en savoir plus sur la technique de vieillissement de photos, grâce à laquelle l'on aurait retrouvé aux États-Unis quelque 150 enfants. Y avait-il finalement une ressemblance avec leur physionomie lorsqu'on les a retrouvés ?

En deuxième lieu, elle voudrait savoir s'il y a déjà du sponsoring pour le Centre belge ?

Mme Yore affirme qu'il y a bien eu similitude entre les photos et les physionomies réelles des enfants retrouvés.

Un membre demande si les deux centres prévoient des programmes spécifiques pour les parents. Il fait également observer que l'on ne doit pas sous-estimer le rôle de la prévention, surtout si l'on songe aux heures spécifiques auxquelles les enfants jouent en rue après l'école (de 16 à 18 heures).

Mme Yore répond que pareil programme n'existe pas. Les médias pourraient toutefois apporter leur aide à cet égard.

M. Neirinckx confirme que de nombreux sponsors se sont déjà signalés. Même si le centre n'était pas encore tout à fait opérationnel au moment prévu, ces

trachten vaak tevergeefs hun kinderen op te sporen. Hierop wordt te weinig gereageerd omdat er geen enkel misdrijf kan worden vastgesteld.

Hoe zou hierop in feite gereageerd moeten worden ?

Een senator heeft naar aanleiding van de recente « affaires » grote leemten vastgesteld in het onderzoek, vooral bij het begin van de gebeurtenissen. Hij verwijst naar de zaak Loubna waarin de politie heel erg geblunderd heeft.

Hebben de twee centra plannen voor een betere opleiding van politiemensen in dit verband ?

Een lid hoorde mevrouw Yore spreken over « *to clear the street of sexual perverts* » en « *monsters* ». Wat is de houding van het centrum ten aanzien van de algemene lankmoedigheid, bijvoorbeeld het toekennen van strafvermindering aan zulke ongeneeslijke gevallen ?

Mevrouw Yore vindt dat de opgelegde straffen in de Verenigde Staten te licht zijn. Het argument dat bij zware veroordelingen het risico toeneemt dat het kind sneller vermoord wordt gaat niet op. Het tegendeel is waar.

De heer Neirinckx is van mening dat de opleiding van de politie in dit stadium nog niet echt een aandachtspunt is, maar in de toekomst moet daar zeker werk van worden gemaakt. Dit is vervat in de lobbying-functie van het centrum.

Een senator wenst meer te weten over de verouderingstechniek die op foto's wordt toegepast en waarmee men in de Verenigde Staten ongeveer 150 kinderen zou hebben teruggevonden. Was er ten slotte een gelijkenis tussen de verouderde foto en de teruggevonden kinderen ?

Vervolgens wil zij weten of er voor het Belgisch centrum al sponsors gevonden zijn.

Mevrouw Yore bevestigt dat er wel degelijk een gelijkenis bestond tussen de foto's en de echte fysionomie van de teruggevonden kinderen.

Een lid vraagt of er in beide centra specifieke programma's voor de ouders voorzien zijn. Tevens merkt hij op dat de rol van preventie niet mag worden onderschat, vooral als men denkt aan de specifieke uren tijdens welke kinderen op straat spelen na de schooltijd (16 - 18 uur).

Mevrouw Yore antwoordt dat zo'n programma niet bestaat. De media kunnen hierbij evenwel helpen.

De heer Neirinckx bevestigt dat reeds heel wat sponsors zich hebben aangemeld. Ook al is het centrum nog niet helemaal operationeel op het voorziene

sponsors sont malgré tout disposés à pourvoir le Centre d'un bâtiment et de la logistique nécessaire à très bref délai.

Le Centre souhaite également développer des programmes de prévention spécifiques à l'usage des parents. Il peut s'agir de solutions simples. On peut par exemple faire sponsoriser de brefs spots médiatiques pour sensibiliser les parents aux risques que courent les jeunes en faisant de l'auto-stop.

Mme Yore convient que la grande majorité des abus d'enfants se produisent dans l'univers familial.

Un programme «étranger = danger» a été mis sur pied aux États-Unis. Il s'est avéré par la suite que le mot «étranger» était de trop. La formation proposée aux enfants a donc été adaptée et met maintenant surtout l'accent sur la dignité propre des enfants, en leur apprenant à dire «non». La stratégie de la prévention a donc été adaptée elle aussi.

En ce qui concerne l'intervention du Centre à l'insu de la police, M. Neirinckx estime que la police doit en tout cas être avertie. C'est ce que le Centre conseillera aux parents. Cela ne signifie pas que si aucune plainte n'est déposée, le Centre n'entreprendra rien. Quant aux disparitions de courte durée, le Centre pourrait faire office de filtre à l'égard de la police.

La règle doit être de prendre toute disparition au sérieux et d'intervenir sur-le-champ. Le Centre pourra également établir, sur la base de ses connaissances et de son expérience, s'il s'agit effectivement d'une disparition inquiétante ou non.

La question relative aux délits sexuels dans la vie privée est pertinente. De nombreuses organisations sont déjà actives en ce domaine. Le Centre doit donc se garder d'empiéter sur leur terrain (médecins de confiance, aide aux victimes, etc.). Une concertation devra donc avoir lieu à ce sujet. Bien entendu, s'il y a concours de disparition et d'inceste, le Centre interviendra.

Le risque de surprotection des enfants est réel. L'approche professionnelle qui est celle du Centre doit faire en sorte que la campagne menée soit équilibrée, pragmatique et attentive aux éventuels effets secondaires néfastes.

En ce qui concerne les enfants disparus depuis longtemps, il appartient au Centre de maintenir les dossiers à flot, même après des dizaines d'années, si les parents le demandent.

Un sénateur se demande s'il ne conviendrait pas de lutter contre la pornographie, s'il est vrai que l'on doit reconnaître la présence du «mal» dans la société. Cela pourrait contribuer à édifier une société dont le mal serait banni.

tijdstip, toch zijn deze sponsors bereid om het centrum binnen zeer korte tijd van een gebouw en de nodige logistiek te voorzien.

Het centrum wenst, ook ten aanzien van de ouders, specifieke preventieprogramma's te ontwikkelen. Het kan om simpele oplossingen gaan. Zo kan men bijvoorbeeld korte spots laten sponsoren in de media om de ouders te sensibiliseren voor het gevaar dat jongeren lopen bij het autostoppen.

Mevrouw Yore is het ermee eens dat de overgrote meerderheid van de gevallen van kindermisbruik gebeurt binnen de eigen familie.

Er werd in de Verenigde Staten een *stranger danger*-programma opgezet. Achteraf is gebleken dat het woord *stranger* er teveel aan is. De vorming van de kinderen is dan ook aangepast en legt nu vooral de nadruk op de eigen waardigheid, en leert de kinderen «neen» te zeggen. Zo werd ook de strategie ter preventie aangepast.

Wat betreft het optreden van het centrum buiten de politie om meent de heer Neirinckx dat de politie in elk geval moet gewaarschuwd. Dit is wat het centrum de ouders zal aanraden. Dat betekent niet dat wanneer geen klacht wordt ingediend, het centrum niets zal ondernemen. Wat verdwijningen korte duur betreft, zou het centrum een filterfunctie kunnen vervullen ten aanzien van de politie.

De regel moet zijn dat iedere verdwijning ernstig wordt genomen en dat er onmiddellijk wordt opgetreden. Het centrum zal vanuit zijn kennis en ervaring ook kunnen uitmaken of het inderdaad gaat om een dan niet onrustwekkende verdwijning.

De vraag naar seksuele misdrijven in de privé-sfeer is pertinent. Op dit vlak zijn er al veel organisaties actief. Het centrum moet er zich dan ook voor hoeden om niet op hun terrein te treden (bijvoorbeeld vertrouwensartsen, slachtofferhulp, enz.). Er zal bijgevolg overlegd moeten worden op dat vlak. Gaat het om verdwijning en incest samen, dan zal het centrum natuurlijk optreden.

Het risico van overbescherming van kinderen is reëel. De professionele aanpak van het centrum moet ervoor zorgen dat er een evenwichtige, pragmatische campagne komt, met aandacht voor de eventueel negatieve neveneffecten.

Wat de lang vermiste kinderen betreft, is het de taak van het centrum de dossiers levendig te houden, zelfs na tientallen jaren, indien de ouders erom vragen.

Een senator vraagt zich af of het niet raadzaam is om de pornografie te bestrijden, als het waar is dat men het *evil* moet onderkennen in de maatschappij. Dit zou een onderdeel kunnen vormen van het bouwen aan een maatschappij zonder kwaad.

La présidente confirme que c'est aux politiciens d'envisager des solutions allant dans le sens d'une approche plus sévère de ce phénomène, sachant les liens qu'il peut y avoir entre la pédophilie et la pornographie. L'on est en train actuellement au gouvernement et au Parlement d'envisager de tels dispositifs, mais c'est une matière délicate.

Une commissaire se demande si la date prévue pour la mise en service du centre est réaliste, compte tenu de toutes les tâches qu'il se propose d'entreprendre. Parmi les priorités, elle placerait pour sa part les «numéros d'urgence», en veillant surtout à la fluidité de mémorisation. Dans des situations de panique, les parents et les enfants doivent être en mesure d'appeler directement sans devoir encore consulter un annuaire téléphonique.

6. RENCONTRE AU «NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN» A WASHINGTON LE 22 AVRIL 1997

La délégation de la commission du Sénat a visité longuement le Centre, sous la conduite de madame Yore.

A) Rencontre avec M. Peter Balker

Monsieur Balker est responsable du «Jimmy Rice Training Center», centre de Formation récemment inauguré au Centre pour enfants disparus. Ils ont dédié ce centre au petit Jimmy Rice, assassiné en Floride sans qu'ils n'aient pu le sauver.

Les formations sont adaptées à chaque police qui le demande: ils ont 35 chefs de police locale en formation actuellement. Ils rédigent eux-même les manuels et les programmes.

Monsieur Balker a travaillé pendant 25 ans dans la police de Washington. Une fois retraité, il a décidé de consacrer son temps libre au centre et perçoit pour cela un supplément à sa retraite. Les programmes pour les policiers sont gratuits.

B) Visite au centre

— Hot line: appels incessants.

— Ordinateur branché sur le F.B.I.

Dès qu'un enlèvement est signalé aux États-Unis, il est introduit dans l'ordinateur du F.B.I. et le National Center for Missing and Exploited Children reçoit immédiatement l'information.

Bien sûr, il se peut que des chefs de police soient encore réticents à consulter le Centre de Washington, mais ils ne peuvent prendre le risque de s'en passer et d'échouer. Ce serait trop blâmable.

De voorzitster bevestigt dat het de taak is van de politici oplossingen te zoeken die dit fenomeen aan banden leggen. Het is immers bekend dat er banden kunnen bestaan tussen pedofilie en pornografie. Regering en Parlement buigen zich thans over dergelijke maatregelen, maar het blijft een delicate aangelegenheid.

Een lid stelt zich vragen over de haalbaarheid van de voorziene startdatum van het centrum, als men alle taken overziet die het op zich wenst te nemen. Onder de prioriteiten zou zijzelf de zogenaamde «hot line» plaatsen, en dan vooral met een goed te memoriseren nummer. In panieksituaties moeten ouders en kinderen bij machte zijn dit onmiddellijk op te roepen zonder eerst nog een telefoonboek te moeten raadplegen.

6. ONTMOETING OP HET «NATIONAL CENTER FOR MISSING AND EXPLOITED CHILDREN» TE WASHINGTON OP 22 APRIL 1997

De delegatie van de Senaatscommissie heeft het centrum uitgebreid bezocht onder leiding van mevrouw Yore.

A) Ontmoeting met de heer Peter Balker

De heer Balker is verantwoordelijk voor het «Jimmy Rice Training Center», een opleidingscentrum dat onlangs werd geopend bij het Centrum voor vermiste kinderen. Het centrum is toegewijd aan de nagedachtenis van de kleine Jimmy Rice die in Florida werd vermoord zonder dat hij gered kon worden.

De opleiding wordt aangepast aan elk politiekorps dat daarom verzoekt. Thans zijn er 35 hoofden van plaatselijke politie in opleiding. Cursussen en programma's stellen zij zelf op.

De heer Balker heeft gedurende 25 jaar gewerkt bij de politie van Washington. Na zijn pensionering heeft hij besloten zijn vrije tijd te besteden aan het centrum en daarvoor ontvangt hij een bijkomend pensioenbedrag. Voor de politieagenten zijn de programma's gratis.

B) Bezoek aan het centrum

— Hot line: de telefoon staat roodgloeiend.

— Computer aangesloten op het FBI.

Zodra er in de Verenigde Staten een ontvoering wordt gesignaleerd, wordt de verdwenen persoon opgenomen in de computer van het FBI en ontvangt het National Center for Missing and Exploited Children onmiddellijk de informatie.

Het kan uiteraard gebeuren dat een hoofd van de politie terughoudend staat om het centrum van Washington te raadplegen, maar hij kan het zich niet permitteren dat niet te doen en te falen. Dat zou al te blamabel zijn.

— Case Management: par an il y a 385 000 disparitions d'enfants sur le territoire des États-Unis, 300 enfants sont assassinés, 7 000 cas sont traités par le N.C.M.E.C.

— Gestion de la Convention de La Haye, au nom du gouvernement américain pour les enlèvements internationaux.

— Système d'identification exceptionnel.

— Utilisation des parents comme bénévoles, comme témoins devant le Congrès par exemple.

C) Rencontre avec monsieur Ernie Allen, Directeur général

Une grande partie de son temps est consacrée au fund-raising; il dispose d'un staff spécialisé pour cela.

Le Congrès finance le fonctionnement de base: hot line, case management. Le centre sollicite les grandes compagnies privées américaines, et reçoit également des subsides du ministère de la Justice et des Finances. Au total cela représente 9 millions de dollars par an.

Le lancement du centre a été le plus difficile pour le fund raising. Maintenant, ce centre est connu et cela fonctionne bien.

Le centre:

— dispose de centres régionaux, New-York, Californie, Floride, Caroline du Sud;

— travaille directement avec le F.B.I. (C.A.S.K.U.: Children Abuse and Serial Killer Unit);

— forme des chefs des polices de tous les États-Unis;

— a changé les pratiques policières en créant le concept d'urgence dans la disparition d'un enfant, ce qui n'était pas le cas auparavant.

Monsieur Allen estime que la pornographie enfantine est devenue un problème sérieux de plus en plus clandestin et qu'une action via Interpol peut être utile (identification sur cassette).

En ce qui concerne la Belgique, monsieur Allen estime qu'il y a une opportunité exceptionnelle qu'il faut saisir. Il nous encourage à agir absolument en créant le centre belge. D'après lui, ce centre doit donner un rôle important à la police, et même un rôle central car si le centre n'a pas accès aux données policières, il sera juste une a.s.b.l. comme les autres. Le centre doit avoir un financement partiellement privé, le centre américain est disposé à aider.

Les parents, d'après monsieur Allen, ne sont pas nécessairement compétents pour y travailler, ce sont les «case managers» qui sont en contact avec les

— Case Management: per jaar verdwijnen er op het grondgebied van de Verenigde Staten 385 000 kinderen, worden er 300 kinderen vermoord en worden er 7 000 gevallen door het NCMEC behandeld.

— Beheer van het Verdrag van Den Haag om uit naam van de Amerikaanse regering internationale ontvoeringen te behandelen.

— Uitzonderlijk identificatiesysteem.

— Inschakelen van de ouders als vrijwilliger, als getuige voor het Congres bijvoorbeeld.

C) Ontmoeting met de heer Ernie Allen, directeur-generaal

Een groot deel van zijn tijd besteedt hij aan het inzamelen van geld. Daarvoor beschikt hij over gespecialiseerde medewerkers.

Het Congres financiert de basiswerking: hot line, case management. Het centrum doet een beroep op de grote Amerikaanse bedrijven en krijgt daarbij nog subsidies van het ministerie van Justitie en van Financiën. In totaal is dat 9 miljoen dollar per jaar.

Voor de inzameling van geld is de beginperiode wel het moeilijkst geweest. Thans is het centrum alom bekend en draait alles naar behoren.

Het centrum:

— telt een aantal regionale centra: New York, Californië, Florida, Zuid-Carolina;

— werkt rechtstreeks samen met het FBI (CASKU: Children Abuse and Serial Killer Unit);

— geeft een opleiding aan politiehoofden van over heel de Verenigde Staten;

— heeft de werkwijze van de politie veranderd door bij de verdwijning van een kind het begrip urgentie in te voeren, wat vroeger niet bestond.

Volgens de heer Allen vormt pornografie met kinderen een ernstig probleem, dat meer en meer heimelijke trekjes krijgt, en kan een initiatief via Interpol nuttig zijn (identificatie op cassettes).

Wat België betreft, meent de heer Allen dat er zich een uitzonderlijke kans aanbiedt die men moet aangrijpen. Hij vindt dat nu gehandeld moet worden door het Belgisch centrum op te richten. Volgens hem moet dit centrum een belangrijke en zelfs centrale taak aan de politie geven want zou het centrum geen toegang krijgen tot de informatie van de politie, dan wordt het een vzw zoals er al honderden bestaan. Het centrum moet voor een deel kunnen rekenen op financiering van het bedrijfsleven en het Amerikaanse centrum is bereid te helpen.

De heer Allen is van oordeel dat de ouders niet noodzakelijkerwijze bevoegd zijn om in het centrum te werken, wel de «case managers» die contact blij-

parents et qui veillent à organiser leur énergie. Il arrive que le centre américain les associe. Il y en a 3 dans le conseil d'administration avec un pédiatre, des policiers, des experts, des firmes privées. Il veut aussi nous rendre attentif au délai qui s'écoule depuis qu'on parle de cette création en Belgique.

7. RECOMMANDATIONS À PROPOS DE LA CRÉATION DU CENTRE NATIONAL POUR LES ENFANTS ENLEVÉS ET ABUSÉS

Sur base de la visite du *National Center for Missing and Exploited Children* et des différentes discussions à ce sujet au sein de la Commission, celle-ci estime par comparaison :

1. Qu'un centre similaire, structuré selon les modalités présentées par M. Neirinckx, doit être mis sur pied dans un délai rapide en Belgique.
2. Que ce centre doit établir un partenariat étroit avec le N.M.E.C. américain.
3. Que ce centre doit être créé en partenariat avec les autres pays européens et étendre ses actions au niveau européen.

Le centre devra avoir dès le départ une dimension européenne. Il faut dès lors soit établir des contacts avec toutes les organisations semblables sur le territoire des 15 États-membres de l'Union européenne (par exemple le N.M.P.H. au Royaume Uni) soit inviter à la création de centres identiques sur ce territoire. La première étape sera la création d'un réseau européen, formalisé dans des conventions. Ensuite, dans une étape ultérieure, il faudra créer un réseau permanent, coordonné par le centre belge, qui assurera les contacts avec les centres d'autres parties du monde.

4. Que le centre doit être indépendant, être financé largement par un financement public (au moins 50%), principalement fédéral, et travailler en étroite collaboration avec les unités spécialisées en enlèvement d'enfants, les services de police et les organismes agréés, spécialisés en la matière. Le gouvernement a déjà inscrit 10 millions pour 1997.

Chaque contribution privée sera associée d'une convention éthique quant à l'usage du sponsoring.

Le financement public du centre devra, dès le départ, garantir la stabilité du centre.

5. Que le Sénat pourrait être associé à ce centre par une contribution financière annuelle.

ven houden met de ouders en hun energie in goede banen blijven leiden. Het gebeurt weleens dat het Amerikaans centrum hen erbij betreft. Drie van hen maken deel uit van de raad van bestuur samen met een kinderarts, politieambtenaren, deskundigen, particuliere firma's. Ook heeft hij erop gewezen dat er al veel tijd verstreken is sedert het tijdstip waarop er voor de eerste keer sprake was van de oprichting van een centrum in België.

7. AANBEVELINGEN BETREFFENDE DE OPRICHTING VAN EEN NATIONAAL CENTRUM VOOR ONTVOERDE EN MISBRUIKTE KINDEREN

Na het bezoek aan het *National Center for Missing and Exploited Children* en op grond van de gesprekken binnen de Commissie, meent deze :

1. Dat een vergelijkbaar centrum, met een structuur zoals voorgesteld door de heer Neirinckx, op korte termijn moet worden opgericht in België.
2. Dat dit centrum nauw moet samenwerken met het Amerikaanse centrum (NCMEC).
3. Dat dit centrum samen met de andere Europese landen moet worden opgericht en zijn actieterrein moet uitbreiden over het Europese grondgebied.

Het centrum zal vanaf het begin een Europese dimensie hebben. Er moeten dus ofwel contacten worden gelegd met alle gelijksoortige organisaties in de 15 Lid-Staten van de Europese Unie (bijvoorbeeld de NMPH in het Verenigd Koninkrijk), ofwel moet de oprichting van dergelijke centra in de Lid-Staten aangemoedigd worden. In een eerste fase moet een Europees netwerk worden opgezet, dat in conventies geformaliseerd wordt. In een volgende fase moet dat uitgroeien tot een permanent netwerk, waarvan het Belgisch centrum de koepel zal vormen en dat de contacten zal verzekeren met de centra in de andere delen van de wereld.

4. Dat dit centrum onafhankelijk moet zijn, een ruime publieke en hoofdzakelijk federale financiering (minstens 50 %) moet genieten en nauw moet samenwerken met de diensten gespecialiseerd in de verdwijning van kinderen, met de politiediensten en met de erkende gespecialiseerde instellingen. De regering heeft reeds 10 miljoen uitgetrokken voor 1997.

Wel zal elke privé-bijdrage gepaard gaan met een ethische overeenkomst aangaande het gebruik van sponsoring.

De publieke financiering moet van bij de start de stabiliteit van het centrum verzekeren.

5. Dat de Senaat het centrum een jaarlijkse financiële bijdrage zou kunnen schenken.

6. Que ce centre doit assurer la vigilance à l'égard des enquêtes au sein des polices locales et spécialisées ou auprès des juges d'instructions ou du parquet.

Que ce centre doit par ailleurs pouvoir bénéficier de l'aide et du sponsoring du secteur privé indispensables pour développer un réseau d'affichage via les réseaux de distribution et une aide logistique informatique de pointe.

7. Que ce centre doit développer les mêmes techniques que le centre américain (vieillesse des photos, scanning et fax aux différentes polices, réseaux d'affichages, Internet, fiches toutes boîtes).

8. Que les missions du centre devront être définies avec précision :

— une ligne téléphonique d'urgence dotée d'un numéro à trois chiffres, utilisable par les enfants, diffusé dans les milieux scolaires et les lieux publics et repris dans les annuaires téléphoniques;

— diffusion des photos et vieillissement;
— suivi cas par cas;
— information;
— prévention, en particulier destinée aux parents et aux enfants;

— utilisation et généralisation des techniques les plus efficaces;

— prévention et lutte efficace contre toute forme de trafic d'enfants, de pédosexualité et pornographie d'enfants;

— aide aux victimes;
— formation et sensibilisation des services de police et des magistrats.

9. Que ce centre doit employer des équipes très professionnelles et être géré de manière indépendante en impliquant notamment dans son conseil d'administration ou dans un conseil de vigilance certains représentants d'associations spécialisées (Aide aux victimes), les parents des victimes désireux de s'y engager et les pouvoirs publics directement concernés.

Les parents peuvent être d'excellents porte-parole du centre.

10. Que, sans porter atteinte à l'autonomie du centre, l'utilisation des fonds publics sera contrôlée par la désignation d'un commissaire du gouvernement.

11. Que le recrutement au sein du centre sera élaboré selon des critères de professionnalisme et de spécialisation tenant compte des trois axes de la criminalité contre les enfants :

— abus au sein de la famille;

6. Dat dit centrum de onderzoeken van de lokale en gespecialiseerde politiediensten of van de onderzoeksrechters of het parket van nabij moet volgen.

Dat dit centrum anderzijds gebruik moet kunnen maken van de hulp en de sponsoring van de privé-sector, die onontbeerlijk zijn voor het ontwikkelen van een netwerk voor de verspreiding van affiches en voor ondersteuning op het vlak van geavanceerde computertechnologie.

7. Dat dit centrum dezelfde technieken moet ontwikkelen als het Amerikaanse centrum (veroudering van foto's, scanning en fax naar de verschillende politiediensten, affiche-netwerken, aanwezigheid op Internet, verspreiding via brievenbussen).

8. Dat de taken van het centrum heel precies moeten worden vastgelegd :

— een «hot line» met een telefoonnummer met drie cijfers, dat door kinderen kan worden gebruikt en dat verspreid wordt in de scholen, in publieke plaatsen en dat wordt opgenomen in de telefoongidsen;

— verspreiding van foto's, ook met veroudering;
— voortgangsbewaking geval per geval;
— voorlichting;
— preventie, vooral gericht tot de ouders en de kinderen;

— veralgemeend gebruik van de meest efficiënte technieken;

— preventie en doelmatige strijd tegen elke vorm van handel in kinderen, pedoseksualiteit en kinderpornografie;

— slachtofferhulp;
— vorming en sensibilisering van politiediensten en magistraten.

9. Dat dit centrum moet beschikken over professionele medewerkers en op onafhankelijke wijze beheerd moet worden, wat met name betekent dat in de raad van bestuur of in een waakzaamheidscomité vertegenwoordigers zitten van gespecialiseerde verenigingen voor slachtofferhulp, van de ouders van de slachtoffers die zich hiervoor willen inzetten en van de rechtstreeks betrokken overheden.

De ouders kunnen uitstekende woordvoerders zijn van het centrum.

10. Dat, zonder afbreuk te doen aan de autonomie van het centrum, een regeringscommissaris zal worden aangesteld om de aanwending van de publieke fondsen te controleren.

11. Dat voor de aanwerving van medewerkers voor het centrum specifieke eisen inzake professionnalisme et specialisatie zullen worden gesteld met inachtneming van de driedelige problematiek van de criminaliteit tegen kinderen :

— misbruik binnen de familie;

- enlèvements criminels et réseaux pédophiles;
- enlèvements parentaux.

Chaque axe criminel demande une expertise spécifique. Le centre ne traitera pas prioritairement de la disparition d'adultes.

12. Qu'il conviendra de définir avec précision les devoirs des corps de police et de la justice à l'égard du centre national, et vice-versa. La police et la justice seront tenues de collaborer avec le centre. Le Sénat recommande d'établir une circulaire précisant les modalités de la collaboration et de déterminer après un an, si une loi s'avère nécessaire.

13. Qu'il est souhaitable d'établir une collaboration étroite entre le centre et les Communautés; le cas échéant, cela implique un financement sur base de projets spécifiques.

14. Qu'un rapport annuel sur l'activité du centre sera déposé au Sénat au mois de décembre. Le premier rapport sera déposé en décembre 1997.

*
* *

Le présent rapport, ainsi que les recommandations, ont été approuvés à l'unanimité des huit membres présents.

Le Rapporteur,
Anne-Marie LIZIN.

La Présidente,
Joëlle MILQUET.

- misdadige ontvoeringen en pedofiele netwerken;
- ontvoeringen door de ouders.

Elk van deze drie categorieën vereist een bijzondere expertise. Het centrum zal zich niet prioritair bezighouden met de verdwijning van volwassenen.

12. Dat de wederzijdse verplichtingen van de politiediensten en het gerecht enerzijds en van het centrum anderzijds duidelijk zullen moeten worden gedefinieerd. De politie en het gerecht moeten nauw samenwerken met het centrum. De Senaat stelt voor de regels van deze samenwerking uit te werken in een circulaire en na een jaar te beslissen of het nodig is een wet te maken.

13. Dat nauwe samenwerking tussen het centrum en de gemeenschappen wenselijk is; eventueel impliceert dit een financiering op basis van specifieke projecten.

14. Dat in de maand december een jaarrapport over de activiteiten van het centrum zal worden voorgelegd aan de Senaat. Het eerste rapport wordt verwacht in december 1997.

*
* *

Dit verslag en de aanbevelingen zijn eenparig goedgekeurd door de acht aanwezige leden.

De Rapporteur,
Anne-Marie LIZIN.

De Voorzitter,
Joëlle MILQUET.

ANNEXES**ANNEXE 1**

**MISSION TECHNIQUE AU
NATIONAL CENTER FOR MISSING AND
EXPLOITED CHILDREN
(N.C.M.E.C.) - 3 ET 4 DÉCEMBRE 1996**

Suite à la visite effectuée le 30 octobre 1996 par le Premier ministre au N.C.M.E.C., celui-ci a accueilli les 3 et 4 décembre une mission technique belge dirigée par M. Steve Dubois, chef de cabinet et secrétaire du Conseil des ministres.

Participaient à la mission :

M. Christer Asp, chef de cabinet de Mme le commissaire européen Gradin;

Mme Françoise Lejeune et M. Philippe Lievin, fonctionnaires du ministère de la Justice (assistance aux victimes et coopération internationale);

Mme Josiane Goetvrindt et M. Jean Gautier, fonctionnaires du ministère des Affaires étrangères, (coopération juridique internationale et assistance judiciaire);

MM. Alain Remue et Didier Dochain, de la Gendarmerie (cellule «Disparitions»);

M. Jean-Denis Lejeune, représentant les familles concernées par l'affaire Dutroux;

Mme Anita Van Doninck, présidente de l'A.S.B.L. «Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste kinderen Vlaanderen» représentant également l'A.S.B.L. «Marc et Corinne» et la A.S.B.L. «Ouders van een vermoord kind»;

M. le professeur Mark Groenhuijzen, de l'Université de Tilburg (NL), président du «European Forum for Victim services».

Les entretiens avec les dirigeants du N.C.M.E.C. (MM. Allen, président, et Rabun, vice-président, et Mme Yore, directrice du Département international) avaient été préparés par l'ambassade de Belgique sur base des demandes formulées à l'issue de plusieurs réunions d'un groupe de travail interdépartemental *ad hoc*.

Ces entretiens ont porté sur les questions suivantes.

1. «Hot line»

1.1. Tous les appels traités par les opérateurs du central téléphonique (gratuit, 24 h/24) sont enregistrés. L'opérateur connaît le numéro d'où l'appel est originaire et l'enregistre également. Il est à noter qu'entre 23 h et 7 h, le nombre d'appel est très réduit.

1.2. Les appels qui ne concernent pas un cas de disparition d'enfant sont directement relayés par les opérateurs vers d'autres organisations (notamment organismes d'aide, de conseil psychologique ou juridique).

1.3. L'information obtenue est directement encodée à l'aide d'un programme très convivial et électroniquement transmise au «case manager» qui la relaye très rapidement auprès du service de police en charge de l'enquête. Dans les cas d'extrême urgence, l'opérateur est en mesure de relayer directement l'information aux

BIJLAGEN**BIJLAGE 1**

**TECHNISCHE MISSIE NAAR HET
NATIONAL CENTER FOR MISSING AND
EXPLOITED CHILDREN
(NCMEC) OP 3 EN 4 DECEMBER 1996**

In het verlengde van het bezoek van de eerste minister aan het NCMEC op 30 oktober jl., ontving datzelfde centrum op 3 en 4 december een Belgische technische missie onder leiding van de heer S. Dubois, secretaris van de Ministerraad.

Aan de missie namen deel :

De heer Christer Asp, kabinetschef van mevrouw Gradin, Europees commissaris;

Mevrouw Françoise Lejeune en de heer Philippe Lievin, ambtenaren bij het ministerie van Justitie;

Mevrouw Josiane Goetvrindt en de heer Jean Gautier, ambtenaren bij het ministerie van Buitenlandse Zaken;

De heren Alain Remue en Didier Dochain, van de rijkswacht (cel «Verdwijningen»);

De heer Jean-Denis Lejeune, vertegenwoordiger van de families inzake het dossier-Dutroux;

Mevrouw Anita Van Doninck, voorzitter van de vzw «Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste kinderen Vlaanderen», die ook de vzw «Marc et Corinne» en de vzw «Ouders van een vermoord kind» vertegenwoordigde;

Professor Mark Groenhuijzen, van de Universiteit van Tilburg (NL), voorzitter van het «European Forum for Victim services».

De gesprekken met de leiding van het NCMEC (de heren Allen, voorzitter, en Rabun, ondervoorzitter, en mevrouw Yore, directrice van het internationaal departement) werden voorbereid door de Belgische Ambassade op basis van de suggesties die zijn geformuleerd na diverse vergaderingen van een interdepartementale *ad hoc*-werkgroep.

Tijdens de gesprekken kwamen de volgende thema's aan bod.

1. «Hot line»

1.1. Alle oproepen die worden verwerkt door de operatoren van de telefooncentrale, (gratis nummer, 24u/24) worden opgenomen. De operator kent het nummer vanwaar wordt gebeld en neemt dat eveneens op. Er valt op te merken dat het aantal oproepen zeer gering is tussen 23 u en 7 u.

1.2. De oproepen die geen betrekking hebben op de verdwijning van een kind, worden door de operatoren rechtstreeks doorgestuurd naar andere organisaties (meer bepaald organisaties voor hulp, psychologische bijstand of rechtsbijstand).

1.3. De verkregen informatie wordt rechtstreeks ingebracht aan de hand van een zeer gebruiksvriendelijk programma en elektronisch doorgestuurd naar de «case manager» die de informatie op zijn beurt zeer snel doorspeelt naar de politiedienst die belast is met het onderzoek. In uiterst dringende gevallen kan de

enquêteurs. Les opérateurs sont bilingues (anglais - espagnol). Grâce à un réseau de téléconférence (I.T.N.), l'appui d'interprètes dans 140 langues est disponible.

1.4. Les opérateurs sont formés par le N.C.M.E.C. Ils ont généralement une expérience préalable auprès d'un central téléphonique d'urgence (équivalent au «100» belge) et sont universitaires. L'essentiel est qu'ils soient capables de respecter des protocoles précis permettant de «capturer l'information» et de la relayer auprès de la personne compétente.

2. «Case management» (6 «case managers»)

2.1. Le N.C.M.E.C. est compétent pour les cas de disparitions d'enfants signalés sur le N.C.I.C. (*National Crime Information Center* - ordinateur central du F.B.I.). Chaque cas se voit assigner un gestionnaire («case manager»).

2.2. Suite à un appel reçu par la «hot line», le «case manager» est responsable de diffuser l'information auprès des services de police en charge de l'enquête et de leur fournir l'assistance technique nécessaire (exemple: donner des conseils sur la façon de démarrer ou mener l'enquête, mettre la police locale en rapport avec le F.B.I.).

2.3. Relations avec les services de police :

(1) Le N.C.M.E.C. n'est pas un service de police, mais une organisation privée qui travaille en partenariat avec le Département de la Justice. La loi lui a donné mandat d'aider les services de police dans la recherche des enfants disparus. Le Département de la Justice lui octroie des subventions à cette fin.

(2) C'est au service de police qui mène l'enquête qu'incombe la responsabilité de celle-ci. Le N.C.M.E.C. n'est pas habilité à traiter directement l'information qu'il obtient via la «hotline» ou son réseau de 48 «clearinghouses» ou à en faire une sélection, mais doit immédiatement le transmettre aux enquêteurs.

(3) Aucune information relative à l'enquête n'est communiquée par le N.C.M.E.C. aux proches des enfants disparus. Si les proches eux-mêmes communiquent une «piste» aux services de police, éventuellement par l'intermédiaire du N.C.M.E.C., celui-ci ne peut en aucun cas donner aux proches des informations sur les résultats du suivi réservé par la police à la «piste» en question. Ceci est du seul ressort du service de police, avec lequel les proches peuvent se mettre en rapport.

2.4. Les «case managers» ont des contrats réguliers avec les parents des enfants disparus. Ils les tiennent informés, dans les limites décrites ci-dessus, de leur travail d'assistance aux services de police. Ils donnent également aux parents des conseils d'orientation en matière juridique et psychologique, les référant à d'autres organisations plus spécialisées pour des informations détaillées.

2.5. Diffusion des photos :

(1) Le «case manager» peut décider (sans autorisation préalable de la police ou du magistrat en charge de l'enquête — la seule condition étant que la disparition soit signalée au N.C.I.C.), en fonction de l'urgence et de la gravité du cas, de diffuser la photo d'un enfant disparu via le réseau N.C.M.E.C.

(2) La diffusion s'appuie sur un réseau de quelque 500 «photopartners». Parmi les plus importants: la chaîne de grands magasins Walmart (60 millions de clients par semaine), qui fait de l'affichage dans les supermarchés; la société publicitaire A.D.V.O., qui diffuse chaque semaine des toute-boîtes auprès de 75 millions de foyers aux U.S.A. La presse télévisée et la presse écrite sont également des partenaires importants.

operator de informatie rechtstreeks doorspelen aan de onderzoekers. De operatoren zijn tweetalig (Engels-Spaans). Dankzij een teleconferentie-netwerk (ITN) kan men een beroep doen op tolken in 140 talen.

1.4. De operatoren worden opgeleid door het NCMEC. Zij beschikken doorgaans over enige ervaring bij een noodcentrale (zoals de Belgische «100») en hebben een universitair diploma. Zij moeten in eerste plaats zeer precieze protocollen kunnen naleven om de informatie te «vatten» en die vervolgens door te spelen naar de bevoegde persoon.

2. «Case management» (6 «case managers»)

2.1. Het N.C.M.E.C. is bevoegd voor alle gevallen van verdwijning van kinderen die worden gemeld aan het NCIC (*National Crime Information Center* - centrale computer van het F.B.I.). Voor elk geval wordt een beheerder aangewezen («case manager»).

2.2. Voor elke oproep die binnenkomt op de «hot line», zorgt de «case manager» voor het doorsturen van de informatie naar de politiediensten die belast zijn met het onderzoek en het verlenen van de nodige technische bijstand aan die diensten (bijvoorbeeld: advies geven over de wijze waarop het onderzoek wordt opgestart of geleid, de lokale politiediensten in contact brengen met het FBI).

2.3. Relatie met de politiediensten

(1) Het NCMEC is geen politiedienst maar wel een privé-organisatie die samenwerkt met het Departement Justitie. Het centrum heeft een wettelijk mandaat om de politiediensten bij te staan in het zoeken naar vermiste kinderen. Met het oog hierop krijgt het centrum subsidies van het Departement Justitie.

(2) De politiedienst die het onderzoek leidt, draagt de verantwoordelijkheid voor dat onderzoek. Het NCMEC is niet gemachtigd om de informatie te verwerken die binnenkomt via de hotline of het netwerk van 48 «clearinghouses» of nog, om een selectie te maken uit die informatie; het centrum moet de informatie onmiddellijk doorgeven aan de onderzoekers.

(3) Geen enkele inlichting betreffende het onderzoek wordt door het NCMEC doorgespeeld aan de verwanten van de vermiste kinderen. Indien die verwanten zelf een bepaalde «piste» suggereren aan de politiediensten, eventueel via het NCMEC, mag het centrum de verwanten in geen geval informatie verstrekken over de resultaten van de opvolging van de betrokken piste door de politie. Dat behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de politiedienst waarmee de verwanten contact kunnen opnemen.

2.4. De «case managers» onderhouden geregelde contacten met de ouders van vermiste kinderen. Zij houden hen, binnen de hierboven omschreven limieten, op de hoogte van hun bijstand aan de politiediensten. Zij verlenen de ouders tevens advies inzake juridische en psychologische aangelegenheden, door hen te verwijzen naar meer gespecialiseerde organisaties voor gedetailleerde informatie.

2.5. Verspreiding van foto's

(1) De «case manager» kan beslissen (zonder voorafgaande toestemming van de politie of de met het onderzoek belaste magistraat — de enige voorwaarde is dat de verdwijning wordt gemeld aan het NCIC), op grond van het dringende karakter en de ernst van het dossier, om een foto van het vermiste kind te verspreiden via het NCMEC-netwerk.

(2) De verspreiding steunt op een netwerk van ongeveer 500 «fotopartners» waarvan de belangrijkste zijn: de warenhuisketen Walmart (60 miljoen klanten per week) die de affiches ophangt in haar supermarkten, het reclamebureau Advo dat elke week huis-aan-huis folders verspreidt bij 75 miljoen gezinnen in de V.S. De televisiepers en de geschreven pers zijn eveneens belangrijke partners.

(3) Des parents et des associations peuvent demander au N.C.M.E.C. de réaliser des affiches. Dans ce cas, le N.C.M.E.C. exige que son logo et, à l'exclusion de tout autre, son numéro d'appel vert figure sur les affiches.

(4) Lorsqu'un enfant est retrouvé, toute diffusion de photo est immédiatement arrêtée. Le délai maximum pour ôter tout affichage est de 90 jours.

(5) Dans le cadre d'enlèvements parentaux, et uniquement à la demande de la police ou d'un juge, le N.C.M.E.C. peut se charger de diffuser en même temps le signalement du suspect et celui de l'enfant.

2.6 Vieillessement de l'image par ordinateur :

(1) C'est également le « case manager » qui décide de procéder ou non au vieillissement de l'image, sur base des critères suivants :

- l'enfant doit avoir été porté disparu depuis au moins 2 ans;
- il doit être âgé, au moment de la disparition, d'au moins 2-3 ans;
- on ne procède à un second vieillissement qu'après un délai de 4-5 ans.

(2) Le vieillissement a été entrepris, dans certains cas, pour des enfants disparus à l'étranger et sur demande des services de police étrangers concernés. Ceci est toutefois exceptionnel et le N.C.M.E.C. privilégie la formation de spécialistes auprès des services de police étrangers en vue d'utiliser le logiciel N.C.M.E.C. de vieillissement de l'image (cf. ci-dessous, point 7.1).

Le vieillissement d'image peut être également réalisé dans d'autres cas, par exemple des adultes disparus ou des cadavres non identifiés retrouvés.

3. Contacts avec l'extérieur (O.N.G., média, prévention, formation)

3.1. Un membre du personnel du N.C.M.E.C. est en charge des relations avec les autres organisations non gouvernementales (une 40aine) actives en matière de disparition enfants. Il s'agit d'organisations dont l'action est complémentaire à celle du N.C.M.E.C., et auxquelles le N.C.M.E.C. renvoie les dossiers. Il ne s'agit pas d'une action décentralisée du N.C.M.E.C.

(1) L'objectif est de veiller constamment à la complémentarité de l'action des différents O.N.G. avec celle du N.C.M.E.C. et de déterminer quelles organisations sont les mieux en mesure de venir en aide aux proches des victimes dans divers domaines (assistance juridique, financière, psychologique).

(2) Le N.C.M.E.C. ne peut en aucun cas communiquer à ces organisations des informations recueillies par le biais de la « hot line ».

3.2. Le N.C.M.E.C. s'appuie énormément sur les média. Il ne fait jamais de commentaires à la presse concernant une enquête en cours (ces commentaires étant du ressort des seuls enquêteurs). En faisant appel aux média, il poursuit les objectifs suivants :

- alerter le public dès l'annonce d'un nouveau cas de disparition (les premières 48 heures sont essentielles pour l'enquête);
- expliquer au public comment devrait se dérouler l'enquête pour être la plus efficace possible (ce qui constitue une pression indirecte sur les enquêteurs);
- maintenir l'attention du public sur des cas d'enfants disparus depuis longtemps (également une pression indirecte sur les enquêteurs);
- prévention.

3.3. L'essentiel de la prévention réalisée par le N.C.M.E.C. s'adresse aux parents (brochures, programmes télévisés) et aux

(3) Ouders en verenigingen kunnen het NCMEC vragen om affiches te maken. In dat geval eist het NCMEC dat zijn logo (en geen enkel ander logo) en zijn groen oproepnummer op affiches vermeld staan.

(4) Wanneer een kind wordt teruggevonden, wordt de verspreiding van de foto onmiddellijk stopgezet. De maximumtermijn voor het verwijderen van alle affiches is 90 dagen.

(5) In het kader van ontvoeringen door de ouders, en enkel op verzoek van de politie of een rechter, kan het NCMEC zorgen voor de gelijktijdige verspreiding van het signalement van de verdachte en het kind.

2.6. Veroudering van de foto met de computer

(1) De « case manager » beslist eveneens of de foto al dan niet verouderd wordt, op basis van de volgende criteria :

- het kind moet sinds minstens twee jaar als vermist zijn opgegeven;
- op het ogenblik van de verdwijning moet het kind minstens 2-3 jaar oud zijn;
- er kan pas een tweede veroudering volgen na een termijn van 4-5 jaar.

(2) De veroudering werd in enkele gevallen uitgevoerd voor in het buitenland verdwenen kinderen en zulks op verzoek van de betrokken buitenlandse politiediensten. Dat is echter zeer uitzonderlijk en het NCMEC geeft de voorkeur aan de opleiding van specialisten bij de buitenlandse politiediensten met het oog op het gebruik van de NCMEC-software voor het verouderen van foto's (cf. punt 7.1).

Het verouderen van foto's kan ook in andere gevallen gebeuren, bijvoorbeeld bij verdwijning van volwassenen of bij het terugvinden van niet-geïdentificeerde lijken.

3. Contacten met de buitenwereld (NGO's, media, preventie, opleiding)

3.1. Een personeelslid van het NCMEC staat in voor de relaties met andere niet-gouvernementele organisaties (een 40-tal) die actief zijn op het terrein van verdwijning van kinderen. Het gaat hierbij om organisaties wier optreden een aanvulling vormt bij het werk van het NCMEC en waarnaar dat centrum de dossiers doorstuurt. Het gaat niet om een gedecentraliseerd optreden van het NCMEC.

(1) De doelstelling is permanent te zorgen voor de complementariteit tussen het optreden van de diverse NGO's en het NCMEC en tevens na te gaan welke organisaties het meest geschikt zijn om de verwanten van slachtoffers te hulp te komen op diverse terreinen (rechtsbijstand, financieel advies, psychologische hulp).

(2) Het NCMEC mag in geen geval de via de hot line verkregen informatie doorspelen aan die organisaties.

3.2. Het NCMEC steunt in belangrijke mate op de media. Het geeft nooit commentaar aan de pers betreffende de lopende onderzoeken (aangezien dat soort commentaar valt onder de bevoegdheid van de onderzoekers). Het centrum doet een beroep op de media ten einde :

- het publiek onmiddellijk te waarschuwen bij een nieuw geval van verdwijning (de eerste 48 uur zijn essentieel voor het onderzoek);
- het publiek uit te leggen hoe het onderzoek zou moeten verlopen om zo doelmatig mogelijk te zijn (wat onrechtstreeks druk uitoefent op de onderzoekers);
- de aandacht van het publiek voor gevallen van reeds lange tijd verdwenen kinderen levendig te houden (eveneens onrechtstreekse druk op de onderzoekers);
- preventief op te treden.

3.3. Inzake preventie richt het optreden van het NCMEC zich in de eerste plaats op de ouders (brochures, televisieprogramma's)

éducateurs («kits» pour des programmes de prévention dans les écoles primaires, «Kids and Company»). Toute personne qui appelle la «hotline» peut, si elle le souhaite, obtenir les publications du N.C.M.E.C.

3.4. Le N.C.M.E.C. assure la formation des services de police locaux en matière d'enquête et d'accueil des victimes (quand on les retrouve) et de leurs proches. Les formations sont données par d'anciens policiers et, dans certains cas, des assistants sociaux.

4. Budget et personnel du N.C.M.E.C. (50 personnes)

4.1. Le N.C.M.E.C. recherche avant tout des professionnels, pas des victimes. Il reconnaît l'expérience considérable dont disposent les parents d'enfants disparus, mais ne souhaite pas faire du fait d'être victime un critère de recrutement. Il y a dans le personnel des parents-victimes, mais c'est avant tout sur base de leurs qualifications professionnelles qu'ils ont été recrutés.

4.2. Le N.C.M.E.C. dispose régulièrement de bénévoles et d'étudiants stagiaires. Leur recrutement se fait sur base des mêmes critères que ceux qui sont requis pour le personnel ordinaire et ils sont étroitement supervisés.

4.3. Le budget du Centre en 1994 était de 7,225 millions de U.S. \$. 60 p.c. des rentrées proviennent des subventions publiques, 33 p.c. du privé. 38 p.c. des dépenses concernent la prévention du public, 23 p.c. le «case management», 15 p.c. la *Hot line* et la distribution de photos, et 13 p.c. les *clearinghouses*.

En 1996, le budget est passé à 8,5 millions de U.S. \$. 68 p.c. des recettes proviennent de la Justice, pour 4 programmes différents et 30,1 p.c. de fonds privés.

5. Partenariat public-privé

5.1. Le N.C.M.E.C. est une organisation privée sans but lucratif, qui agit :

— dans le cadre des programmes subventionnés par le Département de la Justice, en tant qu'agent contractuel du gouvernement sur base d'un mandat établi par la loi;

— pour le reste, en tant qu'organisation privée financée par des fonds privés.

5.2. La décision du Département de la Justice d'octroyer une subvention contient un «accord de coopération» formalisé déterminant les conditions dans lesquelles le N.C.M.E.C. doit exécuter les programmes. Le Département de la Justice exerce un contrôle sur l'exécution des programmes qu'il subventionne (rapports trimestriels du N.C.M.E.C.).

6. International

6.1. Vers un réseau européen :

(1) Le N.C.M.E.C. est en relations notamment avec la «*National Missing Persons Helpline*» (N.M.P.H.) au Royaume-Uni. Il est également en contact régulier avec les autorités canadiennes, mexicaines, britanniques, australiennes, hollandaises et belges (B.C.R. de la gendarmerie).

(2) Le N.C.M.E.C. n'est pas satisfait de ses rapports avec la N.M.P.H., essentiellement du fait de l'absence de reconnaissance de la part des autorités britanniques. Le partenaire anglais du centre est donc Scotland Yard. Le Centre estime en outre que les structures et le fonctionnement du N.M.P.H. ne sont pas adaptés à l'évolution technologique. Il ne considère pas cette organisation comme le point de départ opérationnel d'un réseau européen.

(3) Le N.C.M.E.C. recherche un interlocuteur répondant aux critères suivants :

en de opvoeders («kits» voor preventieprogramma's in de lagere scholen, «Kids and Company»). Elke persoon die de hotline belt kan, indien hij/zij dat wenst, de publicaties van het NCMEC ontvangen.

3.4. Het NCMEC staat in voor de opleiding van de lokale politiediensten inzake onderzoek en opvang van slachtoffers (wanneer zij worden teruggevonden) en hun verwanten. Die opleiding wordt gegeven door ex-politiemensen en in sommige gevallen door sociaal assistenten.

4. Budget en personeel van het NCMEC

4.1. Het NCMEC trekt in de eerste plaats «professionals» aan en geen slachtoffers. Het erkent de enorme ervaring waarop ouders van verdwenen kinderen kunnen bogen, maar beschouwt het feit dat men slachtoffer is niet als een aanwervingscriterium. Er zijn ouders van slachtoffers onder het personeel, maar die worden eerst en vooral op basis van hun beroepsbekwaamheid geselecteerd.

4.2. Het NCMEC doet geregeld een beroep op vrijwilligers en studenten-stagiairs. Hun indienstneming geschiedt op basis van dezelfde criteria als die welke worden opgelegd voor het gewone personeel en zij worden aan een nauwlettend toezicht onderworpen.

4.3. In 1994 beliep de begroting van het centrum 7,225 miljoen U.S. \$. 60 pct. van de inkomsten zijn afkomstig van overheidssubsidies, 33 pct. komen van de particuliere sector. 38 pct. van de uitgaven betreffen de preventie van het publiek, 23 pct. hebben betrekking op «case management», 15 pct. zijn nodig voor de hot line en de verspreiding van de foto's en 13 pct. voor de *clearinghouses*.

In 1996 steeg de begroting tot 8,5 miljoen U.S. \$. 68 pct. van de inkomsten zijn afkomstig van Justitie, voor 4 verschillende programma's, en 30,1 pct. van particuliere middelen.

5. Partnership overheid-particuliere sector

5.1. Het NCMEC is een particuliere organisatie zonder winstgevend doel, die optreedt :

— in het kader van de door het ministerie van Justitie gesubsidieerde programma's, als contractueel medewerker van de regering op basis van een bij wet vastgestelde opdracht;

— voor het overige, als particuliere organisatie gefinancierd met particuliere middelen.

5.2. De beslissing van het ministerie van Justitie om een subsidie te verlenen houdt een «samenwerkingsakkoord» in dat de voorwaarden omschrijft volgens welke het NCMEC de programma's moet uitvoeren. Het ministerie van Justitie oefent controle uit op de uitvoering van de programma's die het subsidieert (driemaandelijks rapporten van het NCMEC).

6. Internationaal

6.1. Naar een Europees netwerk

(1) Het NCMEC onderhoudt onder meer contacten met de «*National Missing Persons Helpline*» (NMPH) in het Verenigd Koninkrijk. Het treedt ook regelmatig in contact met de Canadese, de Mexicaanse, de Britse, de Australische, de Nederlandse en de Belgische (CBO van de rijkswacht) autoriteiten.

(2) Het NCMEC is niet tevreden over zijn betrekkingen met de N.M.P.H., voornamelijk omdat het door de Britse autoriteiten niet wordt erkend. De Engelse partner van het centrum is dus Scotland Yard. Het centrum is voorts van oordeel dat de structuren en de werking van het NMPH niet aangepast zijn aan de technologische ontwikkelingen. Het beschouwt die organisatie niet als het operationele vertrekpunt van een Europees netwerk.

(3) Het NCMEC zoekt een partner die aan de hierna volgende criteria beantwoordt :

- organisme indépendant et privé;
- reconnu par le gouvernement et les autorités policières (sans quoi cet organisme ne constitue pas un interlocuteur valable aux yeux des forces de l'ordre, et sa capacité d'action s'en trouve considérablement limitée).

Le futur centre belge devrait répondre à ces critères. Le N.C.M.E.C. souhaite dès lors, dans ces conditions, en faire l'ancrage d'un réseau européen.

6.2. Traitement des cas d'enlèvement international d'enfants :

(1) Le N.C.M.E.C. dispose d'une banque de données sur les enlèvements internationaux d'enfants et gère un site Internet (distinct du site relatif aux cas strictement américains) où il diffuse le signalement d'enfants enlevés à l'étranger ou enlevés aux États-Unis et dont on peut croire qu'ils se trouvent à l'étranger.

(2) Par délégation des Départements d'État et de la Justice, le N.C.M.E.C. est l'autorité centrale pour l'application de la Convention de La Haye sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfant, pour les seuls cas d'enfants enlevés déplacés vers les États-Unis.

Lorsqu'un enfant étranger est retrouvé aux États-Unis, son retour auprès de parent qui en a la garde est grandement facilité dès lors qu'il provient d'un État qui a ratifié la Convention de La Haye. C'est le N.C.M.E.C., en collaboration avec le Département d'État et le bureau américain d'Interpol, qui gère ce type de cas.

(3) Par ailleurs, le N.C.M.E.C. répond, dans la mesure de ses moyens, aux demandes d'autorités policières et ambassades étrangères concernant des enfants portés disparus. Étant l'efficacité que lui procurent ses banques de données, son rôle dans l'application de la Convention de La Haye et ses contacts étroits avec Interpol, le N.C.M.E.C. encourage les gouvernements étrangers à faire appel à lui lorsqu'ils pensent qu'un de leurs enfants disparus pourrait se trouver aux États-Unis.

7. Conclusions

7.1. Le N.C.M.E.C. a indiqué qu'il tenait à la disposition des autorités belges son logiciel de vieillissement de l'image, moyennant l'accord de la Belgique sur un programme de formation, par le N.C.M.E.C., pour un ou plusieurs experts belges.

7.2. M. Dubois a réitéré l'invitation à venir en Belgique adressée par le Premier ministre à une délégation du N.C.M.E.C.

- onafhankelijke en particuliere instelling;
- erkend door de regering en de politie-instanties (zonder wie die instelling geen valabele gesprekspartner zou zijn voor de orde-diensten en waardoor de handelingsmarge ervan aanzienlijk beperkt zou zijn).

Het toekomstige Belgische centrum moet aan die criteria beantwoorden. Het NCMEC wenst dan ook, onder die voorwaarden, een verankering in een Europees netwerk.

6.2. Verwerking van de gevallen van internationale ontvoering van kinderen

(1) Het NCMEC beschikt over een gegevensbank met betrekking tot de internationale ontvoeringen van kinderen en beschikt tevens over een site op Internet (gescheiden van de site betreffende de strikt Amerikaanse gevallen) waarop het de signaleringen verspreidt van kinderen die in het buitenland of in de Verenigde Staten werden ontvoerd en van wie kan worden aangenomen dat zij zich in het buitenland bevinden.

(2) Bij delegatie van het ministerie van Buitenlandse Zaken en het ministerie van Justitie, is het NCMEC de centrale autoriteit voor de toepassing van het Verdrag van Den Haag betreffende de burgerlijke aspecten van de internationale ontvoering van kinderen, maar enkel voor ontvoerde kinderen die naar de Verenigde Staten werden gebracht.

Wanneer een buitenlands kind in de Verenigde Staten wordt teruggevonden, verloopt de terugkeer van dat kind naar de ouder die de hoede erover heeft, gemakkelijker indien het kind afkomstig is uit een land dat het Verdrag van Den Haag heeft geratificeerd. Het NCMEC behandelt dat soort gevallen in samenwerking met het ministerie van Buitenlandse Zaken en de Amerikaanse afdeling van Interpol.

(3) Voorts gaat het NCMEC, voor zover mogelijk, in op de verzoeken van buitenlandse politie-instanties en ambassades betreffende kinderen die als vermist worden opgegeven. Gelet op de efficiëntie waarover het beschikt dankzij zijn gegevensbanken, de rol die het speelt bij de uitvoering van het Verdrag van Den Haag en zijn nauwe contacten met Interpol, moedigt het NCMEC de buitenlandse regeringen ertoe aan het centrum in te schakelen, wanneer zij menen dat een van hun vermiste kinderen zich in de Verenigde Staten zou kunnen bevinden.

7. Conclusies

7.1. Het NCMEC heeft aangegeven dat het zijn apparatuur tot «veroudering van foto's» ter beschikking wil stellen van de Belgische autoriteiten, op voorwaarde dat België instemt met een opleidingsprogramma, door het NCMEC, van een of meer Belgische expert(s).

7.2. De heer Dubois heeft nogmaals, zoals de eerste minister al voor hem had gedaan, een delegatie van het NCMEC naar België uitgenodigd.

ANNEXE 2

CONSEIL DES MINISTRES DU 22 OCTOBRE 1996

Engagements du Premier ministre suite à la réunion avec les familles des enfants assassinés, enlevés et disparus, le 20 octobre 1996

La marche blanche était prioritairement axée sur le respect des droits de l'enfant. Le suivi de l'application de la convention de 1989 relative aux droits de l'enfant constitue donc une priorité.

1. L'enquête judiciaire à Neufchâteau sera poursuivie jusqu'au bout. Tous les moyens humains et matériels sont et seront mis à disposition des enquêteurs. L'enquête sur les enfants toujours recherchés doit être activée. Dans le cadre légal actuel, le dossier sera rendu plus accessible aux parties civiles. Le Premier ministre a donné aux parents l'assurance qu'aucune personne auteur d'infractions ne sera protégée.

2. L'enquête sur l'enquête est maintenant poursuivie par la Commission d'enquête parlementaire chargée d'examiner la manière dont l'enquête sur le plan policier et judiciaire a été menée dans l'affaire Dutroux-Nihoul et consorts. Le Premier ministre appuiera la demande des parents d'être entendus par la Commission d'enquête.

Aussitôt que possible, le gouvernement prendra, par rapport aux fautes constatées, les sanctions disciplinaires qui s'imposent, dans le cadre et dans le respect des procédures légales et réglementaires en vigueur.

3. Le Centre européen pour enfants disparus: Il sera pris contact avec le N.C.M.E.C. — National Center for Missing and Exploited Children — à Arlington (E.U.) pour étudier avec lui la création d'un Centre européen. Dans ce but, une mission de haut niveau se rendra aux États-Unis. D'ici la fin de l'année, et après concertation avec les parents, les conclusions seront tirées en Conseil des ministres. Il s'agira d'un centre indépendant, mais soutenu et subventionné par les pouvoirs publics. Il faudra également examiner si toutes les missions du N.C.M.E.C. peuvent être exécutées en Europe par un organisme de ce type. En outre, l'on tiendra compte des initiatives belges développées en la matière au sein de l'Union européenne.

4. Pour ce qui concerne les modifications légales devant aboutir à des réformes structurelles, le Premier ministre a pris les engagements suivants:

a) Le Parlement sera invité à adopter dans les plus brefs délais les projets suivants, qui ont déjà été déposés:

- Fonds d'aide aux victimes;
- Collège des procureurs généraux et magistrats nationaux.

b) Si possible, une proposition de révision de l'article 151 de la Constitution sera encore déposée dans le courant de cette semaine. Ce nouvel article de la Constitution doit permettre de mettre au point une nouvelle procédure pour les promotions dans la magistrature en vue d'une objectivation de celles-ci.

BIJLAGE 2

MINISTERRAAD VAN 22 OKTOBER 1996

Verbintenissen die door de eerste minister zijn aangegaan na de bijeenkomst met de families van de vermoorde, ontvoerde en verdwenen kinderen op 20.10.1996

De witte mars was in eerste instantie geënt op het respect voor de rechten van het kind. De opvolging van de toepassing van de conventie van 1989 betreffende de rechten van het kind is dus een prioriteit.

1. Het gerechtelijk onderzoek te Neufchâteau zal tot het einde worden doorgezet. Alle menselijke en materiële middelen worden en zullen worden ter beschikking gesteld van de onderzoekers. Het onderzoek naar de kinderen naar wie nog steeds gezocht wordt, moet een nieuwe impuls krijgen. Binnen het huidige wettige kader zal het dossier toegankelijker worden gemaakt voor de burgerlijke partijen. De eerste minister heeft de ouders de verzekering gegeven dat geen enkele dader van misdrijven zal worden beschermd.

2. Het onderzoek naar het onderzoek wordt thans voortgezet door de parlementaire onderzoekscommissie die ermee belast is na te gaan op welke manier het onderzoek politieel en gerechtelijk werd gevoerd in de zaak Dutroux-Nihoul en consorten. De eerste minister zal het verzoek van de ouders steunen om te worden gehoord door de onderzoekscommissie.

De regering zal inzake de vastgestelde fouten zo vlug mogelijk de vereiste tuchtsancties treffen, dit in het kader van en met eerbiediging van de geldende wettelijke en reglementaire procedures.

3. Europees centrum voor verdwenen kinderen: Er zal contact worden genomen met het NCMEC — National Center for Missing and Exploited Children te Arlington (USA) — om met hen de oprichting van een Europees centrum te onderzoeken. Met het oog daarop zal een delegatie van hoog niveau naar de Verenigde Staten worden gezonden. Vóór het einde van het jaar, en na overleg met de ouders, zullen in de Ministerraad de conclusies worden getrokken. Het zal gaan om een onafhankelijk centrum, dat evenwel door de overheid zal worden ondersteund en gesubsidieerd. Er moet evenwel worden nagegaan of alle opdrachten van het NCMEC door een soortgelijke instelling in Europa kunnen worden uitgevoerd. Tevens zal rekening worden gehouden met de Belgische initiatieven die terzake binnen de Europese Unie worden uitgewerkt.

4. Inzake wetswijzigingen die moeten leiden tot structurele hervormingen, heeft de eerste minister de volgende engagementen genomen:

a) Aan het Parlement zal worden gevraagd zo spoedig mogelijk de volgende reeds ingediende ontwerpen aan te nemen:

- Fonds voor slachtofferhulp
- College van procureurs-generaal en de nationale magistraten.

b) Zo mogelijk nog deze week zal een voorstel tot herziening van artikel 151 van de Grondwet worden ingediend. Dit nieuwe artikel van de Grondwet moet het mogelijk maken een nieuwe procedure vast te stellen voor de bevorderingen in de magistratuur, met het oog op de objectivering ervan.

c) Fin novembre, début décembre au plus tard, un conclave ministériel spécial prendra des décisions concernant :

— la procédure pénale (projet Franchimont), avec une attention particulière pour un meilleur équilibre entre les positions respectives de la victime et de l'accusé;

— l'exécution des peines : projet de loi visant à instaurer les tribunaux d'application des peines et adaptation de la loi relative à la libération conditionnelle.

De plus, le Premier ministre a souligné l'importance d'une formation permanente pour les magistrats et la nécessité de revaloriser la formation du juge d'instruction, entre autres, par une formation spécifique.

5. Le Premier ministre rencontrera les parents à nouveau pour faire le point sur l'exécution de ces engagements.

c) Einde november, ten laatste begin december, zullen op een speciaal ministerieel conclaaf beslissingen worden genomen m.b.t.:

— de strafrechtelijke procedure (ontwerp-Franchimont) met bijzondere zorg om de respectievelijke positie van slachtoffer en beklaagde beter in evenwicht te brengen;

— de strafuitvoering: wetsontwerp tot instellen van strafuitvoeringsrechtbanken en aanpassing van de wet op de voorlopige invrijheidstelling.

Daarenboven heeft de eerste minister het belang onderstreept van een permanente opleiding van de magistraten en de noodzaak om de functie van onderzoeksrechter te herwaarderen, o.a. door een specifieke opleiding.

5. De eerste minister zal aan het einde van het jaar de ouders opnieuw ontmoeten om de stand van zaken op te maken van de uitvoering van die verbintenissen.